

Parıldayan siperlerde direniş sürüyor

ŞEHİT YOLDAŞLARIMIZIN GÖZLERİNDEKİ IŞIĞIN PEŞİNDEN GİDİYORUZ!

Açıklama: Elimize posta kanalıyla ulaşan bildiriye haber değeri taşıdığı için sizlere sunuyoruz.

" O mükemmel bir kafa mükemmel bir yürek, Yumruklarıyla erkek gözleriyle çocuktu. Hudutsuz ve Allahsız bir başı o. Yoldaşı o. "
Nazım Hikmet

"Nereden ve nasıl gelirse gelsin, hoş geldi, sefa geldi." diyerek ölümü kucaklama soğukkanlılığını gösteren yüzlerce yoldaşımız; yükseldikleri şehitlik mertebesinde bize yol göstermeye, güç vermeye, ön-

derlik etmeye devam ediyorlar. Sınıf mücadelesinin bütün evrelerinde; ezilenlerin safında dövüşenler, bu uğurda yaşamını noktalayanlar, muazzam bir birikimin yaratıcısı oldular. İnsanlık tarihinin ileriye doğru

evrilmesine katkı sundular. Bilişimizi ve mücadelemizi onlara borçluyuz. Hayatta kalanlar, bu borçlarını sınıfsız topluma giden yolu kısaltmaya çalışarak ödeyecekler.

DEVİRİM YOLUNDA

işçi-köylü

126345 Sayı: 2002-04 22 * Yıl:1 * 15-18 Şubat 2002 * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0299

Emperyalizme sadakat, halka ihanet

Emperyalizmden emir, Türkiye'den biat

IMF ile tarihinin en kapsamlı "teslimiyet ve ihanet belgesi"ni imzalayarak emperyalistlerin emir ve talimatlarına biat eden Türk egemen sınıfları; ülkemizin yeraltı ve yerüstü kaynaklarını sınırsız bir şekilde emperyalist haydutlara açmaya devam ediyor. Yeni Stand-by anlaşmasıyla yarım kalan "özelleştirme"ler hızlandırılacak, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emek kesimlerinin hakları daha fazla budanacak ve işsizlik, açlık ve sefaletin derinleştirilmesi boyutlanacaktır.

Sefer görev emri

Emperyalist politikaların özenle uygulanmasının karşılığında hiç zorluk çıkarılmadan açılan 30 milyar dolarlık kredinin diyetinin ödenmesinin önemli bir ayağını da Irak'a yönelecek muhtemel ABD operasyonunda Türkiye'nin oynayacağı "tetikçilik" rolü oluşturacaktır. Emekçi halkımızın alınterinin pazarlanmasının yanında, kanının da akıtılmasından çekinmeyen bu uşaklar takımı; ABD emperyalizminin vereceği "sefer görev emri"ni yerine getirmek için yoğun çaba sarfediyor.

Emperyalizmden kurtulmadan halk kurtulamaz

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı emekçilerinin kölece bir yaşama sürüklenmesinde birinci derecede rol oynayan emperyalizme karşı "tutarlı ve ilkeli" amansız bir savaşım verilmeden halkımızın bağımsızlığa ve özgürlüğe kavuşturulması mümkün değildir. Bu gerçekliklerin ışığında yaşadığımız coğrafyayı bir "ahtapot" gibi saran emperyalizmi kapı dışarı etmek için daha fazla özveri, daha fazla cesaret ruhuyla "anti-emperyalist" savaşımı geliştirelim.

İŞÇİ-KÖYLÜ'DEN
Türkiye emir erliğine devam ediyor!
SAYFA 30

“Üç kapı üç kilit” kabul edilsin

Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi yaptığı yazılı açıklamayla “üç kapı, üç kilit önerisine sahip çıkalım” dedi. Açıklamada 450’li günleri geride bırakan Ölüm Orucunda 85 kişinin yaşamını yitirdiği, 200 kişinin ise ölüm sınırında olduğu belirtilerek; baroların, ailelerin, sendikaların, kitle örgütlerinin “üç kapı, üç kilit” önerisiyle ilgili yaptıkları açık çağrıya karşın Adalet Bakanının çözüm ve görüşmelere yanaşmayarak, ölümler karşısında suskunluğuna devam ettiği vurgulanıyor.

Açıklamanın devamında “üç kapı, üç kilit” kampanyasının yurt dışı cephesini örgütlemek için görev başına” denilerek her türlü etkinlik, eylemlilik, gösteri ve yürüyüşlere daha güçlü katılmak için çağrıda bulunuluyor. Kampanyayla ilgili uluslararası kurum ve kuruluş, tanınmış şahsiyetlerin destek ve dayanışmalarını alarak kamuoyu yaratmak için Adalet Bakanlığı, MGK ve köşe yazarlarına faks ve e-mail gönderilmesi isteniyor.

Açıklama “özgürlüğümüze, emeğimize ve geleceğimize sahip çıkmak istiyorsak devrimci tutsakların sessizliğe boğulan direnişine ses ve yanıt olmalıyız” şeklinde devam ederek “üç kapı üç kilit” kabul edilsin” talebi dile getiriliyor.

İLAN

geleceğimiz ve
ülkemiz için
EKMEK
VE ADALET
okuyalım!..

“ÜÇ KAPI, ÜÇ KİLİT” TALEBİNE SAHİP ÇIKALIM YÜRÜYÜŞÜNE KATILALIM

Üç kapı, üç kilit önerisini bütün demokratik kitle örgütleri, sivil toplum kuruluşları, aydın-sanatçılar ve günlük gazetelerdeki bazı köşe yazarları da dahil olmak üzere, toplumun önemli bir kesimi destekliyor. Buna rağmen Adalet Bakanı H. Sami Türk çözüme ve görüşmelere yanaşmayarak Ölüm Bakanı olma yolunda ayak direliyor. Hala yalan, demagoji ve çarpıtmalarla kamuoyunda yükselen tepkiyi ve bu çözüm girişiminin gün geçtikçe geniş kitleler tarafından sahiplenilmesini engellemeye çalışıyor. Fakat öneri, başta aydın-sanatçı girişimi ve barolar olmak üzere geniş toplumsal katmanların desteğini de alarak kamuoyunun gündemine yerleşiyor ve direniş toplumsal katmanların desteğini de alarak devam ediyor.

Bu bağlamda herkesi duyarlı olmaya ve devrimci tutsakların da sahiplendiği üç kapı, üç kilit taleplerinin kabul edilmesi için düzenlediğimiz yürüyüşe katılmaya çağırıyoruz

Tarih: 23 Şubat 2002
Adres: Kaiser Str.
(Bahnhof karşısı)
Saat: 13:00 Frankfurt

Tarih: 16 Şubat 2002
Adres: Opera'nın önü
Saat: 14:00
Wien

Tarih: 23 Şubat 2002
Adres: Republique
Saat: 16:00
Fransa- Paris

Tarih: 23 Şubat 2002
Adres: Helevctia-platz
Saat: 13:00
İsviçre-Zürih

Tarih: 23 Şubat 2002
Adres: Roseberg Avenue Upper
Street-Angel-London
Saat: 13:00
Otobüsler. 38 ve 73

DÜZENLEYENLER
PARTİZAN, YAŞAMDA ATILIM, KIZILBAYRAK,
ALINTERİMİZ, DEVRİMCİ DEMOKRASİ,
MÜCADELE BİRLİĞİ

ÇIKTI

PARTİZAN

İdeolojik bir köşe:
**Teknolojik devrim,
post-modernizm, bilgi toplumu,
ideolojilerin ve tarihin sonu vs...**

ÇIKTI

**İŞKENCEHANELERDE
KIZIL DİRENME RUHUNU
YAŞATMAYA
HAZIR OL!**

Umut Yayıncılık

HANZİRDİR

**A. Öcalan'la İmralı'ya Uzanan Yol,
PKK'nin Oturduğu Eksen ve
Ulusal Soruna Kısa Bir
Bakış**

Ibrahim Cihan

Umut Yayıncılık

işçi-köylü

senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000
1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İsteddiğiniz süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Hesap Numaraları Sakine Dönmez

Ziraat Bankası Aksaray Şubesi
Yurtdışı DM Hesap no: 301009-389694
Vakıfbank Valide Sultan Şubesi Avusturya Şilini
Hesap No: 345-4018882
Türkiye İş Bankası: Çukurpazar İstanbul Şubesi
Yurtdışı FRF Şube Kodu 1122
Hesap No: 301000 0190382
Hesap No: 3013651,5
Yurtiçi TL Hesap No: 85870-4

IMF'yle 18. teslimiyet belgesi imzalandı

Yeni imzalanan Stand-by da işçilere, emekçilere, köylülere dayatılan yıkım politikalarıyla yüklü olması açısından IMF tarafından iyi not alınırken yeni programın istikrarlı bir şekilde sürdürülmesi konusunda de taviz vermeyen IMF TC devletini uyarmaktan da geri durmuyor.

Kasım 2000 ve Şubat 2001'de yaşanan ekonomik krizlerin ardından IMF'nin öngördüğü ekonomik program, yönetmekle görevlendirdiği Kemal Derviş tarafından uygulamaya konularak TC devletinin emperyalizme olan bağımlılığının daha da derinleştirilmesinde önemli mesafeler "kaydedilmiştir". Süreklileşen krizlerin faturası her dönem olduğu gibi bir kez daha halka çıkarılmıştır. Krizin aşılması adına halkın elinde avucunda varolana da rutinleştirilen zamlarla, yeni vergilerle saldırılmış, düzenledikleri "kampanyalarla" burjuva medya aracılığıyla söyledikleri yalan ve demagojilerle kafalar bulandırılmaya ve bu insanlık dışı sistemin devamı için halk, fedakarca davranmaya çağırılmıştır. IMF'nin kredi musluklarını açmak için şart koştuğu 15 yasa-yı büyük bir çabuklukla 15 günde meclisten geçiren TC devleti emperyalist efendilerine karşı kusursuz bir bağımlılık örneği sergilemiştir.

ABD emperyalizminin damgasını taşıyan IMF ve Dünya Bankasının öngördüğü ekonomik programları itirazsız uygulayan TC devleti, 4 Şubat'ta imzaladığı 18. Stand-by anlaşmasıyla kendisini, söylenebilir ki tümüyle emperyalistlerin kollarına teslim etmiştir. Ecevit'in 16 Ocak'ta ABD'ye gerçekleştirdiği ziyaret öncesinde şekillenmeye başlayan Stand-by anlaşması, ABD'nin istediği ve IMF tarafından çerçevesi belirlenen yasaların büyük bir çoğunluğu TC devleti tarafından yasalaştırılarak hazır hale getirilmişti. "Tütün yasası, kamu ihaleleri yasası, endüstri bölgeleri yasası, bankalar yasası" IMF kredilerinin ön koşulu olarak TBMM'de bir bir onaylanmıştır. Burjuva medya kalemşörlerinin dahi tam bir teslimiyet olarak tanımladığı kölelik anlaşması, Türk hakim sınıflarının yerine getirmesi için hazırlanmış bir talimatname niteliğinde. Sadece niyet mektubunun içerdikleri değil, mektubun ekleri de tam bir uygulama takvimi gibi. Hangi kararın ne zaman TC devleti tarafından yürürlüğe gireceği bir bir sıralanıyor. Niyet mektubunda "Emlak vergisi büyük kentlerde iki kat artırılabilecek" taahhütnamesine halkın

tepki göstermesi üzerine Ecevit'in "yeni bir tasarıyla bunu indireceğiz" demesi IMF'nin kıyameti koparmasına yetti bile. Derviş ise IMF'nin kopardığı kıyameti susturmak için Ecevit'in açıklamasının halkı yatıştırıcı politik bir manevra olduğunu söylemesi efendi köle ilişkisindeki itaatkarlığa verilecek çarpıcı bir örnek...

48 maddeden oluşan ve her bir maddesi halkın alınteri ve ekmeğine göz diken Stand-by anlaşması Türkiye'nin IMF'yle şu ana kadar imzaladığı en kapsamlı anlaşmayı oluşturmaktadır. Üç yıl boyunca geçerli olacak yeni Stand-by süresince IMF'den

16.3 milyar dolar kredi alınabilecektir. 7 Şubat tarihinde 9.1 milyar dolarlık büyük dilimin alındığı kredinin 6.1 milyar doları IMF'ye tekrar borç faizi olarak 2002 yılı içerisinde geri ödenecek. IMF'yle imzalanan anlaşmayla; kamuda çalışanların sayısının azaltılmasından, özelleştirmelere, zam dalgalarının ayarlanmasından, vergi artış oranlarının belirlenmesine vb. bir dizi işçi ve emekçi yoksul halkın yaşamını cehenneme çevirecek saldırı, takvime bağlandı.

BİNLERCE EMEKÇİ İŞİNDEN EDİLECEK

İmzalanan Stand-by'la binlerce kamu emekçisi, işçi ve sözleşmeli personel işinden atılacak. 2002 yılı içerisinde 75 bin kamu emekçisinin kademeli olarak işine son verilecek. 75 bin işçiden 25 bini haziran sonuna kadar 25 bini de ekim sonuna olmak üzere toplam 50 bin kişi zorunlu olarak emekli edilecek. Kalan 25 bin kişi ise Haziran 2003'e kadar ya zorunlu emekli edilecek ya da işten çıkarılacak. KİT'ler başta olmak üzere istihdamın aşağı düzeye çekileceği kamu kuruluşlarına yeni işçi alımlarının olmayacağı, boşalan kadroların

süratli bir biçimde tasfiye edileceği sunulan niyet mektubunda yer alırken özellikle bankacılık sektöründe yoğun işten çıkarmaların yaşanacağı öngörülmüyor. Niyet mektubuna göre haziran ayı sonuna kadar 800 banka şubesinin kapatılacağı gözönünde tutulursa bu sektörden sokağa atılacak işçi sayısının ne kadar vahim düzeyde olacağını tahmin edebiliriz. Kamu işçilerinin ücretlerinin belirlenmesi konusunda yeni düzenlemelerinde getirildiği niyet mektubunda geçmiş enflasyon yerine giderek daha fazla "üretkenlik ve ka-

rarlılığı" dayanan bir ücret ve maaş belirleme sistemine geçileceği belirtiliyor. Bu amaçla yönelik olarak da bir sonraki kamu işçileri toplu sözleşmeleri müzakerelerinde ve memur maaş ayarlamasında geçmiş enflasyona yönelik endeksleme hükmünün kaldırılacağı söyleniyor.

ÖZELLEŞTİRMELER HIZLANACAK

Niyet mektubunda varolan özelleştirmelerin hızlandırılacağı yer alırken, birçok karlı işletmenin de özelleştirme kapsamına alınarak "halka arz" yöntemleri ile özelleştirileceği IMF talimatlarıyla hükme bağlanıyor. POAŞ'ın halka arzının 2002 yılı Mart ayı sonuna kadar, TÜPRAŞ'ın halka arzının 2002 yılı Haziran ayı sonuna kadar gerçekleştirileceği, THY'nin ise birincil olarak "halka arz" edilecek kuruluşlar arasında yer alacağı, IMF nin onayladığı niyet mektubunda yer alıyor. IMF'ye, özelleştirilecek kuruluşların listesini de sunan devlet, Türk Tele-

kom'un özelleştirilmesi planının Nisan 2002'de Bakanlar Kurulu'nda karara bağlanacağını, Tekel özelleştirme planının eylül sonuna kadar, şeker fabrikaları özelleştirme planının ise mayıs sonuna kadar belirleneceğini niyet mektubunda sıralıyor. Ayrıca elektrik, doğalgaz dağıtım ve maden sektöründe de özelleştirme uygulamalarının büyük bir hızla başlatılacağı IMF'ye taahhüt ediliyor.

Bankacılık sektöründe yaşanacak gelişmeler ise şöyledir;

*Kamu Bankalarının 800 şubesi 2002 Haziran sonuna kadar kapatılarak personel azaltılacak,

*Banka sahiplerinin belli sermayelendirme miktarını karşılama halinde Tasarruf Mevduatları Sigorta Fonu'nun (TMSF) sağlıklı bankalara

sermaye ve sermaye benzeri kredi vermesine imkan tanıyan bir kamu destek programı hazırlanacak,

*Sermaye güçlendirme programına katılmak isteyen bankalar 2002 Mayıs ayına kadar başvuracak,

*Sermaye artışı yapmayan bankalar TMSF kapsamına alınacak.

PROGRAMIN YÜRÜTÜLMESİ İÇİN YENİ SALDIRILAR GÜNDEMDE

*Tarımda doğrudan gelir desteği için ödenek, bütçe kalemleri içindeki kaydırmalarla artırılabilecek. Tarımsal prim ödemeleri 2003'te tamamen kaldırılacak.

*Şubat ayı başında doğalgaz dışındaki akaryakıt tüketim vergisi reel olarak yüzde 1 oranında artırılabilecek.

*Kamu kuruluşlarının bölge müdürlükleri ve diğer bölge müdürlükleri 2002 Mart ayına kadar kapatılacak. Ödenekleri bloke edilecek.

YENİ STAND-BY DAHA

FAZLA İŞSİZLİK, AÇLIK VE YOKSULLUK DEMEK

Ağır yaptırımlar ve saldırılar içeren yeni Stand-by anlaşması emperyalistlerin ve Türk hakim sınıflarının milyonlarca işçinin, köylünün emeği üzerinde yürüttüğü pazarlıklar üzerinden şekillenmiştir. Özelleştirmelerle, tarımın tasfiyesiyle, bankacılık sektöründe yaşanacak yeni gelişmelerle varolan işsizler ordusuna binlercesi daha katılacak. Açlık ve yoksulluk sınırında yaşayan halkın açlığı, yoksullaşması daha da büyüyecek. "Açız" diye feryat edenlerin, aşevleri kuyruğunda bekleyenlerin, bunalıma sürüklenerek intihar edenlerin sayısı gün geçtikçe daha da artacak. Tüm bu yaşananlar emperyalist ve uşaklarının "kurtuluş" diye sundukları, "umut" olarak göstermeye çalıştıkları ekonomik politikalarının bir sonucudur. Arjantin'de sökmeyen ve halkın isyanına neden olan IMF politikalarına Türkiye'de yaşayan işçilerin, emekçilerin, öğrenci gençliğin ve köylülüğün tepki göstereceği günler uzak değildir. "Sosyal patlama" korkusuyla yatıp kalkan Türk hakim sınıflarının "Türkiye Arjantin olmaz" tesellisi; imzalanan teslimiyet anlaşmasının yaratacağı sonuçlarla doğru orantılı gelişmelerdir. Türkiye ezilen halkları dayatılan ekonomik ve sosyal yıkım karşısında isyan ederek egemenlerin heveslerini kursaklarında bırakacaktır.

Yeni imzalanan Stand-by da işçilere, emekçilere, köylülere dayatılan yıkım politikalarıyla yüklü olması açısından IMF tarafından iyi not alınırken yeni programın istikrarlı bir şekilde sürdürülmesi konusunda de taviz vermeyen IMF TC devletini uyarmaktan da geri durmuyor.

Emperyalistlerin IMF ve DB aracılığıyla dayattıkları ve halkın yaşamını her gün biraz daha çekilmez hale getiren pazarlıklar karşısında yapılması gerekense kuşkusuz dayatılan bu insanlık dışı yaşama karşı çıkmaktır. Sefalet ve açlığa karşı çıkmaktır. IMF'yle yapılan bu teslimiyet anlaşmalarında halkın emeğinin, kanının ve canının peşkeş çekilmesine karşı durmaktır.

Irak'a yönelik son hazırlıklar

ABD emperyalizminin Irak özgülünde Ortadoğu'yu yeniden şekillendirmeye yönelik savaş hazırlıkları hızlandı. Hergün gerek ABD mediasında gerekse ABD'ye bağımlı ülkelerin "kraldan daha çok kralcı" kesilen uşak ruhlu medyalarında yeni yeni senaryolar ve savaş planları yazılıp çiziliyor. Son olarak ABD başkanı katil Bush'un "Ulusa Sesleniş" konuşmasında Irak, İran ve Kuzey Kore'yi "**Şer Ekse- ni**" ilan ederek gündemin baş sırasına Irak'a yönelik operasyonu alması suların iyice ısındığını ve artık son rötuşların yapıldığını gösteriyor.

Afganistan özgülünde oluşturulan 'savaş koalisyonu'nun Irak'a yapılacak olası müdahalede oluşma ihtimalinin zayıf olması dahi ABD haydutunun hızını kesmeye yetmiyor. Öyle ki Münih'te yapılan "Dünya Güvenlik Konferansı'nda" diğer emperyalist rakiplerine adeta meydan okuyan ABD'nin Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz; "Yaklaşımımız terörü önlemeyi de kapsamlı sadece cezalandırmayı değil" ifadesini kullanırken Bush'un güvenlik danışmanlarından Richard Perle; kendilerini korumakla, müttefikleri arasında seçim yapmak gerekirse birincisini seçeceklerinin altını çizdi. Aynı toplantıda söz alan Cumhuriyetçi Parti'nin ağır toplarından Senatör John McCain ise, teröre destek verenlerin artık bunun bir savaş nedeni olduğunu bilmesi gerektiğini söyledikten sonra bu ultimatomenin en çok Irak Lideri Saddam Hüseyin'e yönelik olduğunu vurguladı. Tüm bu açıklamaları ABD'nin gerekirse tek başına da kalsa Irak'a saldıracağını işaretlerini veriyor.

Irak'a vurması büyük ölçüde zamanlama ve yöntem noktasına kilitlenen ABD'nin üst düzey yöneticilerinin mart ayı içerisinde Ortadoğu ve çevresindeki ülkeleri ziyaret edecek olmaları savaş hazırlıklarına son şeklini vermek olarak yorumlanabilir. Bu ziyaret Türkiye'yi de kapsayacak. Mart ayı içerisinde ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney, Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Richard Myers ve Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz'in ardarda Ankara'ya gelecek olmaları Irak'a yönelik muhtemel saldırıda Türkiye'ye biçilen rolün gereklerinin yerine getirilmesi noktasındaki planların son şeklini almasından başka bir anlam taşımayacak. Ecevit'in ABD ziyaretinde kendisine iletilen emir ve talimatlar dışında hareket etmesi söz konusu olmadığına göre yapılacak olan ziyaretlere farklı anlamlar yüklemek abesle işigal olur. Kaldı ki Ecevit, kendisine verilen görev ve sorumlulukları yerine getirmeye adım adım başlamıştır.

Hüseyin'in mektuba verdiği yanıtın içeriği ve üslubunun TC tarafından sert bulunarak tepkiyle karşılanması süreç içerisinde ipilerin iyice gerileceğini gösteriyor. Bu gelişmelere paralel olarak son günlerde İncirlik üssünde başlayan hareketlilik ve üste görev yapan asker ve personelin izinlerinin kaldırılması dikkat çekerken, Irak yönetiminin çevresindeki tüm komşuları ve Arap dünyasına yaptığı çağrılar, Körfez Savaşı

MEKTUP DIPLOMASİSİ

ABD ziyareti öncesi Irak'a bir mektup gönderen Ecevit'in ziyaret dönüşünde kendisine verilen talimatlar doğrultusunda "BM kararlarına" uymasını içeren ikinci bir mektup göndermesi, formaliteden başka bir şey değildir. Körfez savaşından bu yana Irak'a yönelik hava saldırılarında İncirlik Üssünü ABD'nin denetimine açan, bu bombardımanlar sonucunda binlerce Iraklı'nın ölümüne yol açan gelişmelere onay veren faşist diktatörlüğün bu manevra atağı, katılma olasılığı yüksek olan muhtemel Irak savaşında "günah benden gitti" mesajını vermesinden ve ABD'nin 'özel elçiliği'ne soyunmasından öte bir anlam taşımıyor. Irak Devlet Başkanı Saddam

Hüseyin'in mektuba verdiği yanıtın içeriği ve üslubunun TC tarafından sert bulunarak tepkiyle karşılanması süreç içerisinde ipilerin iyice gerileceğini gösteriyor. Bu gelişmelere paralel olarak son günlerde İncirlik üssünde başlayan hareketlilik ve üste görev yapan asker ve personelin izinlerinin kaldırılması dikkat çekerken, Irak yönetiminin çevresindeki tüm komşuları ve Arap dünyasına yaptığı çağrılar, Körfez Savaşı

nına yedek piyon olarak geçirildiğinin göstergesi olabileceğinin işaretlerini verdiğini söylemek yanlış olmayacaktır. Irak'ın parçalanmasına yönelik bir takım planların ABD'nin çıkarlarına bu konjonktürde uymadığını, Irak'ın toprak bütünlüğünün bozulmasına yönelik yaşanabilecek gelişmelerin ABD'nin bölgedeki önemli uşakları olan Türkiye ve Suudi Arabistan'ı oldukça rahatsız edeceğini gözönünde bulundurmak gerekiyor. **Irak'ın toprak bütünlüğünün korunması, ABD'nin çıkarlarına uygun bir rejim değişikliğinin gerçekleştirilmesi, önemli bir yerel güç olan Kürtlerin bu yönelimdeki çizgiye taşınmasıyla sağlanabilir.** Bu noktada PKK de üzerine düşeni yapmaya aday olmuştur.

Irak Kürdistanı'nda da önemli bir güç olan PKK'nin 8. Kongre'de alacağı kararlarla ABD politikalarına, dolayısıyla faşist TC'nin denetimine daha fazla gireceğinin ve teslimiyet sürecini hızlandıracağını altını çizmek gerekiyor.

Tarihinin en kapsamlı IMF anlaşmasını (18. Stand-by anlaşması) imzalayarak emperyalizme olan bağımlılığını derinleştiren ve bu doğrultuda Irak'a yönelecek bir operas-

yonda ABD'nin tetikçiliğinin gönlüllü bayraktarlığını yapabilecek durumda olan faşist diktatörlüğün kendisi için önemli bir engel teşkil edecek Kürt sorununda PKK'yi dize getirme noktasında aldığı mesafe, taşların yerinden daha hızlı oynadığını gösteriyor. ABD'nin planlarının adım adım hayata geçirildiği ve savaş çanlarının çalınmasının son rötuşlarının yapıldığı bu aşamada, Ortadoğu haritasının nasıl bir şekil alacağını söylemek güç olsa da bilinmesi gereken Ortadoğu halklarının ABD boyunduruğuna uzun süre tahammül etmeyeceğidir. Bu çerçevede yıllardır amansız bir direniş gösteren Filistin halkının onurlu mücadelesini tüm Ortadoğu'ya yaymak ve ABD ve diğer emperyalist güçlerin bölgeden atılmasına yönelik anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmek önemli bir görev olarak tüm Ortadoğu halklarının önünde durmaktadır.

öncesini hatırlatıyor.

Bu gelişmeler sürerken olası operasyonun sonuçları üzerinde de çeşitli planlamalar yapılıyor. Bunların nasıl bir şekil alacağını şimdiden kestirmek oldukça güç. Ancak atılan bazı somut adımları da görmek gerekiyor. Bu adımlardan en ilginç olanı PKK'nin önümüzdeki günlerde yapılacak olan 8. Kongresinde karar altına alınması öngörülen "**AB ve Türkiye sınırları içerisinde PKK adıyla faaliyet sürdürülmeyeceği**" yönelimidir. MGK direktifleri doğrultusunda önceki haftalarda PKK'ye dayatılan 12 maddelik İbret Belgesinin karşılığının bu kadar kısa zaman dilimi içerisinde hem de 8. kongrede karar şeklinde geçeceğinin işaretlerinin verilmesi PKK'nin ABD emperyalizminin Irak'a yönelik belirlenen politikalarında Barzani ve Talabani ikilisinin ya-

Sınıfsal yaklaşım

IRAK HALKININ KANINI DÖKMEYE HAZIRLANAN TÜRK HAKİM SINIFLARI; İŞBİRLİKÇİ DEĞİL UŞAKTIR, ŞAHİN DEĞİL AKBABADIRLAR!

Afganistan operasyonu rutin seyrine girince, çoktandır dillendirilen Irak dosyası, artık gündemdeki ilk sıraya alınmış bulunuyor. Zaten ilaç ve gıda ambargoları ile hava saldırıları nedeniyle sürekli açık tutulan dosyanın en önemli aktörlerinden birisi de Türkiye. ABD sözcülerinin ve medya kuruluşlarının çok açık beyanları olduğu halde, yerli medyada yürütülen örtme faaliyetine karşın Ecevit'in Washington'a neden çağrıldığı da çok geçmeden ortaya serilmiş bulunuyor. Bunu, ABD'deki basın toplantısında kendisine yöneltilen soruların neredeyse tamamının Irak konusunda olmasının anlamayanlar, Ecevit'in gelir gelmez soyunduğu ABD elçiliği görevi ve askeri basın sözcülüğünden idrak etmiş bulunuyorlar. "Ekonomik" maskeli geziye ATO (Ankara Ticaret Odası) başkanı Sinan Aygün'ün deyimiyile konu mankeni olarak giden 129 kişilik işademi sürüsü de ABD'nin gizliliğe tevessül etmesiyle, ucuz bir gösterinin "pahalı" aktörleri olarak kaldı.

ABD emperyalizminin Irak saldırısı için hazırladığı plan doğrultusunda yapacağı görevlendirmeyi belletme amacıyla çağırılan Ecevit'in bu seyahati, o kadar sıradan bir özellik arz ediyordu ki, Amerikan medyasının Washington Post, New York Times gibi gazetelelerinde değil yorum, haber olarak dahi yer bulamadı. Zira Beyaz Saray ya da Pentagon'un emir eri ve postalarını talimat vermek veya görev belletmek için ayağına çağırması adı bir vaka durumundadır. Uşaklığın açık göstergesi olan bu durum, Türk medyası eşliğinde Ecevit tarafından "dünya devleti olduk", "büyük ilgi gördük" diye sunuldu.

11 yıllık gıda ve ilaç ambargosu yüzünden 667.773'ü 0-5 yaş arası çocuk olmak üzere 1.614.203 kişinin hayatını kaybettiği Irak ile ilgili hesaplar, 11 Eylül'ün hemen ardından verilen demeçlerde kendini gösteriyordu. Kissinger, 13 Eylül günü, "Fakat, öyle ya da böyle, söz konusu saldırıları gerçekleştirebilecek örgütlere yataklık eden ülkeler, bu saldırıya karışmış olsun ya da olmasın, ağır bedeller ödemeli" demiş, 6 Kasım günü Washington Post'ta yayınlanan yazısında, "Bu tarz silahlara (biyolojik) sahip olduğu ve onları kullandığı bilinen ülkelerin kendilerini uluslararası denetimle açmaları zorunlu hale getirilmeli. Bu, özellikle bütün komşularını tehdit eden ve kimyasal silah kullanan geçmişle Irak için geçerli" sözlerini sarf etmişti.

Powell bu yazıdan üç gün sonra "Bağdat sıranın kendisine de gelmeyeceğini zannetmesin." diye ilk resmi tehdidi yaptı. Asıl bağlayıcı açıklama, "Artık kendimize saldırılmadan vuracağız" diye başladığı konuşmasında, "BM silah müfettişlerinin Bağdat'a dönmesini kabul etmemesi halinde Saddam olacağını göreceğiz" sözleriyle 26 Kasım tarihinde 2. Bush'tan geldi. Bush, faşist hukuk mantığını bir kez daha kullanıyor ve "Elinde kütle imha silahları olmadığını kanıtlamak Saddam'a düşer" diyordu. Ertesi gün Irak sınırına 50 km. mesafede Kuveyt'te gerçek mühimmatlarla ABD tatabikati başladı ve aynı gün Washington Post'taki makalesinde, CIA eski başkanı James Woolsey, "Irak'a bir askeri operasyon düzenlenerek demokrasi götürülmeli" diye yazıyordu. Onu, eski Savunma Bakanı Richard Perle'ün 30 Aralık'ta verdiği, "Teröre karşı zafer kazanmak için Irak'a askeri operasyon düzenlenmesi şart." şeklindeki demeç izledi.

2002'nin Ocak ayına gelindiğinde, dünya halklarının yeminli düşmanları artık saldırının planını ve zamanlamasını açıktan tartışmaya başladılar. Söz sırası yine Kissinger'daydı ve 13 Ocak tarihli Washington Post'taki makalesinde, "Ancak Saddam Hüseyin'in devrilmesi

ciddi olarak ele alındığında, üç önkoşulun sağlanması gerekir : a- Hızlı ve kararlı bir askeri plan hazırlamak, b- Saddam Hüseyin'in yerini alacak yapılanma üzerinde önceden bir anlaşmaya varmak, c- Askeri planın uygulanmasında kilit önemdeki ülkelerin desteğini ya da kabulünü almak" diye yazıyordu.

Aynı mizansen gereği 2. Bush sahnedeki yerini aldı ve 29 Ocak'ta yaptığı ilk "ulusa sesleniş" konuşmasına, "Savaş yeni başladı, kısa kesemeyiz" diye başladı. İran, Irak ve Kuzey Kore'yi "şeytan eksenli" olarak ilan edip, "Böyle devletler kötülere kolaylık sağlıyor, bu rejimler büyüyünce birer tehlike ve onlara karşı önlem alınmalı" dedi. Bush dünyaya meydana okumayı ve artık süreklileşen tehditlerini, "Teröre karşı harekete geçmekte isteksiz olan ülkeler eyleme geçmezse ABD gereğini yapacaktır" sözleriyle sürdürdü.

Kimi AB ülkelerinden (Almanya, Fransa) çatlak sesler çıkması üzerine aynı tarihlerde yapılan (02.02.2002) iki ayrı toplantıda, iki yetkili ağızdan Bush'u perçinleyen demeçler verildi. Dünya Ekonomik Forumu (WEF) nda konuşan Dışişleri Bakanı Powell, "Afganistan ile başladık, ancak orada durmayacağız. Kütle imha silahları üreten ve bunları yayan ülkeleri gözaltında tutacağız. Bu amaçla, askeri ve yasal her türlü imkanı kullanacağız. Bu arada liderlik faktörünün de çok önemli olduğunun altını çizmek istiyorum" derken, NATO Güvenlik Konferansı'nda konuşan Savunma Bakanı Yardımcısı Wolfowitz ise, "Terörizme müsamaha gösterenler, ona karşı harekete geçmeyi reddedenler, en kötüsü de destekleyenler, bunun sonuçlarına katlanacaklardır. Terörizmle mücadelede sorun artık suç ve ceza değil, önleme ve önlem almaktır. Teröristlerin, biz onlara engel olmazsak, kütle imha silahlarıyla neler yapabileceklerini beklemeye tahammülümüz yok" sözlerini sarf ediyordu.

Üç gün sonra ABD Ulusal Güvenlik Başkanını Rice daha da ileri giderek AB ülkelerine "canımızı sıkmayın" mesajı vermekte bir sakınca görmedi. Rice, plan aşamasının da tamamlandığını ve artık sadece zamanlama meselesinin kaldığını, "Irak'ta Afgan modeli denemeyeceğiz" sözleriyle ilan etti. Bir yandan ABD medyasında senaryo tartışmaları yapılrken, (en son Los Angeles Times) konuyla ilgili hazırlıkları sonlandırmak için şimdi Mart ayı içerisinde ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney'in yapacağı "son Ortadoğu turu" bekleniyor.

Olayın bizi daha yakından ilgilendiren boyutunda, yani TC'ye düşen rol ve TSK'nın kullanılmasında konusunda da yukarıdakine benzer bir gelişim seyri gözlenebiliyordu. Faşist Kemalist diktatörlük, Afganistan saldırısına bütün uşak ve işbirlikçileri sollararak verdiği destekle takdirleri toplandı. İslam aleminin üyesi olması sıfatıyla ayrıca önem arz eden bir konumu olduğu dile getirilmişti (Hem Bush hem de İ. Cem. Türkiye'nin ABD yanında saf tutmasının ABD'nin İslam'a karşı değil terörizme karşı savaşına dair en açık gösterge olduğunu açıklamışlardı). TC'nin NATO sözleşmesinin 5. maddesinde doğan yükümlülüklerini yerine getirmesi için Hükümet kararı yerliyenken, Meclis'ten çıkarılan 10.10.2001 tarihli kararın Irak'a yönelik olduğu ayan beyan ortadaydı.

İlk çağrı, ABD emperyalist sermayesinin en etkili dergisi Forbes'da yayınlanan başyazıyla yapıyor ve "Gelin Türkiye'nin yardımıyla Saddam'ı yok edelim" deniyordu. Bunu senaryo uzmanı, akıl hocası William Safire'in, "Türkiye Musul ve Kerkük'ü işgal etmeli" diye kemik atması, takip ediyordu. Somut formülasyon yine Kissinger'dan geldi. 13 Ocak tarihli makalesinde, "Saddam Hüseyin'e yönelik bir

askeri operasyon uzun süreli olamaz ya da uzatılmaz. Irak'a yönelik bir operasyon Türkiye'nin desteğini ve Suudi Arabistan'ın onayını gerektirir" diye yazıyordu. Bir diğer akıl hocası Francis Fukuyama ise NPQ dergisinde yayınlanan yazısında Türkiye'nin rolünü, "Terörizme karşı savaş, düşmanı askeri yenilgiye uğratmak demektir. Bu, İsraililerin yaptığı gibi, sizi tehdit edenlerin olası saldırılarına karşı önceden saldırmayı ve düşmanı destekleyen devletlerin peşine düşmeyi gerekli kılabilir. Bu tür bir hareket, Amerika'dan kalkan uçakların taşıdığı füzeleyle yürütülemez; dünyanın çeşitli bölgelerinde destekli askeri operasyonları gerektirir" cümleleriyle çiziyordu.

Wall Street Journal'ın başmakalesinde "Türkiye IMF'ye bırakılmayacak kadar önemli bir ülkedir. Bush ne pahasına olursa olsun Türk ekonomisini ayakta tutmaya çalışıyor" satırlarının yer aldığı gün (16.01.2002). CIA eski başkanı Woolsey "Irak'a operasyon ancak Türkiye'nin istemesi halinde yapılabilir. Türkiye kilit ülkedir" demekteydi.

Cumhurbaşkanı A.N.Sezer'in 01.11.2001'de "İrk, etnik köken veya dinine bakmadan bütün vatandaşlarının başarılı entegrasyonunu sağlamış bir toplumdur. Toleransı olmayan rejimler altında yaşayan halkların ışığı olan demokratik bir ülkedir." diye nitelediği ABD emperyalizminin sözcüleri ve akıldaneleri Irak'lı cümleler kurmaya başlayınca, önce Washington Büyükelçisi Loloğlu, "İnanılır kanular ortaya çıkarılırsa tutumumuzu gözden geçiririz" dedi, peşinden de Savunma Bakanı Çakmakçoğlu, "Yeni şartlar yeni değerlendirmeleri gündeme getirebilir" diye eklemeye bulundu. Ecevit'in ABD'nin Afganistan saldırısı öncesinde gündeme gelen "kanıt"lar ile ilgili verdiği demeç hatırladığında, diplomatik dildeki bu laflar "emrin olur" anlamına geliyordu.

ABD Senatosu'nun önde gelen üyelerinden Joe Liebermann başkanlığındaki 10 kişilik Senato heyeti, 04.01.2002'de Ankara'ya geldiklerinde, ziyaret nedenlerini açıkça dile getirmişler ve "Irak rejimi yıkılacak, bunu Türkiye ile birlikte yapacağız" demişlerdi. Nihayet konuyla ilgili somut adımlar Ecevit'in ABD'ye çağrılmasıyla atılmış oldu. Türkiye'ye döner dönmez ayağının tozuyla işe koyulan Ecevit, ABD elçiliğine soyunuyor, askeri basın sözcüsü gibi açıklamalar yapıyordu. 25 Ocak'ta basın aracılığıyla yaptığı "Bush'u ciddiye al" çağrısını, Saddam'a gönderdiği 04.02.2002 tarihli mektup izledi. Ecevit, "Şimdi Irak yeni bir tehditle karşı karşıyadır. Eğer durum çok ciddi olmasa size bu hatırlatmada bulunma zorunluluğu duymazdım. Her şeyden önce ivedilikle BM silah denetimi önündeki engelleri kaldırmalısnız" diye yazıyordu.

Herkes "silah denetçilerine izin" meselesinin ABD'nin alçağa tezgahlarından birisi olduğunu biliyordu. Nitekim aynı tuzığa bir kez daha düşmemeye kararlı gözükken Saddam, Ecevit'i "Sen kendi işine bak" diye yanıtlamakta gecikmedi. Ecevit, görevinin ilk aşamasını yerine getirmenin huzuruyla ikinci ve en önemli aşamaya geçti. Bu, iç kamuoyunun aldatılması ve oyalanmasıydı. Öteden beri bu yönde demeçler veriliyor ve "Irak'ın toprak bütünlüğüne saygılıyız" deniyordu. Buna burjuva medyası da çanak tutuyor ve içlerinde pazarlıktan söz edenler olmakla beraber, TC'nin rolü ve durumu gizlenmeye çalışılıyordu. Ecevit, 11 Şubat'taki basın toplantısında klasik demogojilerden birisini tekrarlıyor ve "bize rağmen hareket olmaz" diyor. Böylece, ne "hareket olmayacak" ne de "biz katılmayacağız" dememiş oldu ve aksine TC'siz bir hareket olamayacağını altını çizdi.

140 ülkede bulundurduğu asker sayısını 11 Eylül'den sonra 150'ye çıkaran (Dünyanın neredeyse tamamı), saldırı bütçesinde 2002 için 36, 2003 için 48 milyar dolarlık artış planlayan, Afganistan'ı bombalamayı sürdürürken Kolombiya ve şimdi de Filipinler'de lokal askeri operasyonlar başlatan ABD emperyalizmi; göstere göstere tabirine uygun biçimde Irak operasyonunu hızla hazırlıyor. Arap basınında, Saddam'ın alternatifini olarak, tam da ABD'ye yakışır biçimde, Saddam'ın bir başka çeşidi olan, Halepçe katliamı kasaplarından, eski Genelkurmay Başkanı Nizar Hazraci'nin ABD tarafından hazırlandığı haberleri yer almaya baş-

ladı.

Artık zamanlama aşamasına gelen bu operasyon planında, TC'nin rol üstleneceği ve TSK'nın işgal kuvveti olarak cepheye sürüleceği de bir o kadar kesin gibi gözüküyor. Kore'den Kıbrıs'a, Bosna'dan Somali ve Afganistan'a işgalciliği sicilli, Türkiye ve Irak Kürdistanı'ndaki katliamcılığı tescilli TSK'nın biçilmiş kaftan olduğu çok açık.

Bu çerçevede aslında açık olan, ancak ilercici, demokrat ve devrimci çevrelerin de oportünist, revizyonist çizgilerin etkisi altında düşükleri en önemli yanılgı "Türkmen kozu", "Kürt kartı", "Musul ve Kerkük nasiplenmesi" gibi meselelerin pazarlık konusu olup olmadıkları hususunda yaşanmaktadır. Komprador Burjuvazi ve Toprak Ağalarının Kemalist Faşist diktatörlüğü emperyalistlerin işbirlikçisi değil UŞAĞI'dır. Uşaklığın pazarlık gücü olmaz. O, emirleri yerine getirmekten başka bir işe yaramaz. Efendilerine kimi sızlanışları, kuyrak sallamaları ve kimi talepleri işbirlikçi olduğunu değil aşağılık bir uşak olduğunu gösterir. İktisadi açıdan nasıl göbekten bağlı, siyaseten nasılsal bütünüyle endeksli bir yapı arz ettiği, ayyuka çıkan IMF ve DB ilişkileri (son Stand-by anlaşmasınının- 04.02.2002- hükümleri başlıbaşına kanıttır) ile artık herkesin malumu haline gelmiştir. Daha geçen yıl "IMF'nin kucağında dayız" diye demeç veren Ecevit'in, son ABD gezisinde bir gazetecinin "nakit para (cash)" sorusuna "keşke" yanıtını vermesi ve devletin 11 Eylül sonrası tarihte eşine az rastlanır bir köle siyaseti izlemesi karşısında (Has uşaklardan Çiller, 07.01.2002'de verdiği demeçte "TBMM, dışarıdan verilen talimatları yerine getiren, fason çalışan bir atölyedir" demişti. Meclis'in son 4 yılda çıkardığı 315 yasanın 80'i AB, 68'i IMF'nin emriyle çıkarılmış, 107'si uluslararası anlaşmalardan kaynaklanmış, kalan 60'ı ise yerli patronların talebi doğrultusunda kotarılmıştır); TC'nin hala işbirlikçiliğinden bahsetmek, pazarlık yapabileceğinden söz etmek, en hafifinden halkı kandırmak anlamına geliyor.

Ordusundaki bırakın silah ve mühimmatı, askerinin donuna kadar emperyalistlere bağımlı, ekonomisi açıktan sömürge valisi tarafından yönetilen, siyaseti emperyalist karargahlarda günbe gün belirlenen patron-ağa devleti; Irak Operasyonu'ndan tabi ki yararlanmak, nasiplenmek isteyecek, iç politika ve hesaplarında bunu kullanmanın yollarını da arayacaktır. Ama şurası açıktır ki, verilen yetinecek, verilmezse de sadece kendi payına yutkunmak düşecektir. Nitekim ilk Körfez Savaşı sonrasında böyle olmuştu. Faşist diktatörlüğün temsilci ve sözcülerinin yalvarma ve ağlamalarını "pazarlık" olarak görme aymazlığı, sınıf mücadelesine ciddi zararlar veren, ideolojik ve siyasal bir sapmaya karşılık gelmekteydi.

Bu yanılsamadan sıyrılarak yapılması gereken; ABD emperyalizmi ve onun uşağı TC devletinin Irak işgal ve katliamına yönelik hazırlıklarına karşı, onlardan daha hızlı hareket kabiliyeti, daha etkili propaganda gücü olan kampanyalar örgütlemektir. Halkımızı 11 Eylül sonrası dünya çapında geliştirilen daha azgın baskı ve zulüm cenderesinde, içine itildiği vahşi sömürü ve talan altında büyük bir yıkıma sürükleyen (açlık sınırı 350 milyon, yoksulluk sınırı da nihayet 1 milyar aştı) ve bütün bunların katmerlisini getirecek bir haksız savaşa girmeye hazırlanan hakim sınıflar; ciddi bir direnişle karşılaşmalıdırlar.

11 Eylül'de kaçacak delik arayan, bulduğu delikten uzun süre çıkmadığı için adı "illegal"e çıkan, ABD emperyalizminin "gölge başkanı" Cheney; Mart ayındaki Türkiye ziyaretinde şanına layık bir biçimde karşılanmalıdır. Emperyalistlerin işgal ve talan savaşına karşı şimdiden yoğun bir faaliyet örgütlememiz gerekiyor. Bu kampanya, mevcut Hükümet'in ve genel olarak devletin ve düzenin teşhirine ilişkin yürütülen çalışmalarını da kapsamakla beraber savaş özgülünde ele alınması gereken özellikler arz ediyor.

Belediye-İş Kongresi'nde kazanan işçi sınıfı oldu

Emekten yana olan, sadece teoride değil pratikte de işçi sınıfının yanında yer alan, kendisi dışındaki diğer sorunlara da duyarlı davranan az sayıdaki sendikalarından biri olan Türkiye çapında 70 şubede örgütlü bulunan Belediye-İş Sendikası 2

No'lu Şubesi 9 Şubat 2002'de 7. Olağan Kongresi'ni yaptı. Seçimlere devrimci demokratlar tek bir listede girerken muhalif kesim de hemen hemen hepsi gericilerden oluşan bir listeye girdi. Son anda bilinçli bir şekilde bağımsız bir adayın ortaya çık-

ması blok olarak hazırlanan listelerin çarşaf liste halinde seçime girilmesini getirdi. 160 delegenin oy kullandığı seçim sonucunda yapılan tüm seçim oyunlarına rağmen **Hasan Gülüm** 94 oy alırken muhalif kesimin başkan adayı **Ali Tarakçı** da 63 oy aldı. Genel olarak işçi sınıfının kazanımı olarak değerlendirilen kongre saat 10:00'da başladı.

“UMUTSUZLUĞUN VE KARAMSARLIĞIN PANZEHİRİ SINIF BİLİNCİNDEDİR”

Açılış ve divan seçiminin ardından tüm şehitler için bir dakikalık saygı durumunda bulunuldu. Çeşitli sendika ve demokratik kitle örgütü temsilcilerinin de katıldığı kongrede ilk sözü Şube Başkanı **Hasan Gülüm** aldı. Hasan Gülüm, konuşmasında krizin; yeniden yapılandırma, reform vb. kavramlarla artık günlük yaşamımızın bir parçası haline geldiğini vurguladı. Emperyalist kapitalist sistemin tüm kurumlarıyla halkın yaşamına girerek

yoza ve çürümüş düzenlerini dayattıklarını söyleyen Gülüm, “Geleceğimizi kurtarmanın vakti gelmiştir” diyerek bunun yolunun da işçisi, köylüsü, öğrencisiyle toplumun tüm kesimlerinin örgütsüzleştirme saldırılarına karşı örgütlenerek çıkması gerektiğini belirtti. Hasan Gülüm konuşmasını şu şekilde bitirdi; “En küçük en insani taleplerimiz dahi şiddetle cevaplanırsa da, örgütlülüklerimizin kaldırılması hedeflenirse de yüreğimizde umutsuzluğa ve karamsarlığa asla yer vermeyeceğiz. Umutsuzluğun ve karamsarlığın panzehiri sınıf bilincimizdir ve bu bilinçle yaratacağımız örgütlülüğümüzdür.”

Belediye-İş Genel Başkanı **Nihat Yurdakul** ise “artık konuşmaları, tepitleri bir kenara bırakacağız. Emekçi halkı bu hale getiren sistemi tartışacağız” diyerek genel kurulların seçim atmosferinden çıkarılması gerektiği üzerinde durdu.

Delegelerden **Ercan Koç**; “Zor dönemlerimizde yanımızda olmayıp şimdi de şube başkanlık talebinde bulunma- ➔

Bilinç

Kongreler yenilenmenin bir aracı olmalı

İnsana dair değerlerin yerle bir edildiği, emeğin ve emeği yaratanların ölümlere, gözyaşlarına mahkum edilmeye çalışıldığı bir süreçten geçmekteyiz.

Grevli-toplu sözleşmeli sendikal hakların kazanılması mücadelesinin sosyal kurtuluş mücadelesi ile yakın ilişkisi tartışılmazdır. Bu anlamda da sendikal haklar mücadelemizin politikasına bugün yön vermeye çalışan reformizme karşı mücadele etmek ve sınıf sendikacılığı çizgisini hakim kılmak, hakları almanın tek yoludur. Sınıf sendikacılığı hareketi hakların kitlesel eylemlerle alanların ve sokakların gücüyle alınacağını göstermektedir.

Genelde dünyada, özelden ülkemizde demokratik hak ve özgürlüklere yönelik saldırılar alabildiğine yaygınlaşmaktadır. Milyonlarca insanın işsiz bırakıldığı, açlığın kol gezdiği, hapisanelerdeki tutsakların en insani taleplerinin yüzlerce ölüme rağmen kabul edilmediği, Kürt sorununda inkar ve imha siyasetinin devam ettirildiği yeni bir baskı dönemi ile karşı karşıyayız.

KESK'e bağlı sendikalar aylardır içe dönük bir mücadele yürütüyor. 26 Haziran 2001'e kadar eksik ve zaafılarına rağmen mücadeleyi alanlara taşıyan kamu emekçileri 4688 sayılı Kamu Görevlileri

Sendika Yasası'nın çıkması ile birlikte derin bir sessizliğe gömüldü. Yasa ile birlikte yeni bir sürece girildi. Geride kalan oniki yıllık deneyime bakıldığında kongrelerin; sorunların tartışıldığı, çözümlerin üretildiği alanlar olması gerekirken, tam tersi bir olumsuzluk yaşanıyor. Bugüne kadar yapılan kongreler sendikal hareketin ihtiyaçlarına göre değil, güçler dengesine göre belirlendi. Grupsal çıkarlar öne çıkarıldı. Kulis faaliyetleriyle, kapalı kapılar ardında yapılan pazarlıklarla yönetimler oluşturuldu. Oluşturulan bu yönetimler bir mücadele programı üzerinde şekillenmediği gibi hiçbir ilkeye de dayanmıyordu. Aynı yerde olmaması gerekenlerin aynı yerlerde saflaştığı görüldü. Bedeller ödenerek bugüne getirilen sendikalarımızda, yeni sendika bürokratlarının yaratılmasına zemin hazırlandı. Kongreler devrimci dinamiklerin, sendikal mevzilerin taşıyıcı edilmesinin de birer araçları haline getirildi.

- TİSK Başkanı “İş güvenliği yasa tasarısını bir buçuk yıldır hükümette tutuyorum” dedi.

- “Hükümet bıraksa biz işverenimizle her konuda anlaşırız” diyen ve Emek Platformu programına imza atan Türk-İş Başkanı, programı bir kez olsun ağzına almadı.

- Onbir aylık bütçe açığı

36 katrilyon.

- Kıbrıs'a 192 trilyon bağışlandı.

- Filistin'e saldıran İsrail'in Ankara'da ihale alma atağı.

- Arjantin'de IMF modeli çöktü, sokaklar özgür.

- Türkiye dünya uyuşturucu ticaretinde öne çıkan 22 ülkeden biri.

- IMF ile 18. anlaşmanın içeriğine Ankara “evet” dedi.

- Baroların üç kapı-üç kilit önerisi reddedildi.

Bu başlıklar, içerisinde bulunulan durumu özetleyen birkaç satır. 11 Eylül saldırısı küresel saldırılar açısından bir dönüm noktası oldu. Saldırı sonrası ABD ve Avrupa ülkeleri, OHAL rejimini tüm dünyaya egemen kıldılar.

Genelde dünyada, özelden ise ülkemizde sendikal hareketin bir kan kaybına uğradığı herkesçe kabul edilen bir gerçek. Bu kan kaybına egemenlerin saldırılarının neden olduğu gibi, sendikal hareketin içinde uğradığı ihanetlerin de oldukça önemli bir payı vardır. Egemen sınıflar, gelişen toplumsal muhalefeti zayıflatmak için yıllardır çeşitli oyunları devreye sokmaktadırlar. Direngen bir örgütlü gelişmeyi pasifize etmek için bütün zor yöntemlerini kullanırlar. Bu yöntem ile başarı sağlanamazsa sendikal örgütlülüğe müdahale ederek ya da kontra yapılar oluşturarak sendikal hareketi zayıflatırlar. Sendikalar kitlelere güven vermiyor. Bir ayağı sistemin derinliklerinde olan, sisteme kan veren ku-

rumlar haline dönüşmüşlerdir. Böyle olmasaydı özelleştirme saldırıları ile milyonlarca insan işten atılabilir miydi? Böyle olmasaydı kazanılmış haklara el konulabilir miydi? Gelişen aşamada işçi sendikalarını kemiren hastalıklı yapının mikropları kamu emekçileri sendikalarına da sıçradı. Yeni Türk-İş'ler yaratmamak için bedellerle yarattığımız değerlerimize sahip çıkmalıyız. 1 Aralık eylemi nedeni ile kamu emekçileri hakkında 56 bin idari, 18 bin adli soruşturma açılmış, 139 kişi 4 ay ile 1 yıl arasında hapis cezası almıştır. Bu saldırıları püskürtmek örgütlü ve kararlı bir mücadele hattı ile mümkündür. Üçyüz bin genç, yaşlı, kadın, erkek, New York'ta dünya egemenlerine karşı önemli bir başkaldırı eylemi gerçekleştirdi. Her ulustan, her ırktan, her renkten insanlar. Küreselleşme karşıtlarının **Seattle, Prag, Cenova**'da ortaya koyduğu direniş ruhu yolumuzu aydınlatıyor. Bu pratik gerçeklerin ışığında, mücadele kaygısı olan, sendikal bürokrasinin yeşermesini istemeyen, kirliliğe bulaşmamış devrimci sendikal kadrolarla dayanışma içinde olmalıyız.

Sendikalarımızda uç vermeye başlayan bürokratik eğilimlere karşı safları dağıtmadan, güçleri parçalamadan, toplumsal muhalefetin, toplumsal mücadelenin olanaklarını en güçlü şekilde ortaya koymak için çalışmalı, yanına da umutlu bakmalıyız.

Parsat Piston'da eylem

Parsat Piston Fabrikası'nda işten atılan işçiler 5 Şubat 2002'de fabrika önünde yaptıkları basın açıklamasıyla patronun keyfi tutumunu protesto ettiler. Parsat Piston işçilerine Bakırköy Sümerbank işçileri, Haber-İş 1 Nolu Şube Başkanı **Levent Dokuyucu**, Şube Sekreteri **Ali Küçükkoçkaya**, Basın-İş İstanbul Şube Başkanı **Kenan Kaya** ve DİSK'e bağlı Gıda-İş Sendikası İstanbul Şube Başkanı **Yakup Umar** katıldı. “Yaşasın sınıf dayanışması”, “Parsat işçisi yalnız değildir” vb. sloganların atıldığı basın açıklamasında Parsat'ın krizden etkilenmediğini, toplu sözleşmelerde ücretten fedakarlık yapılmasına karşın 95 işçinin atıldığı söylenirken eylemlerde, alanlarda, direnişlerde birleşmesi gerektiği de belirtildi.

SES ek paralarını istedi

Edirne'de Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası'na üye sağlık emekçileri, SSK Hastanesi Bahçeşinde yaptıkları basın açıklamasıyla hakları olan ek ödemelerin yapılmasını istediler. Sağlık emekçileri adına konuşan SES Temsilcisi **Nezire Çubukçu**, “çalışanlara ödeme yapılmadığını” belirtti. Adana SSK hastanesi önünde yapılan basın açıklamasında SES Adana Şube Başkanı **Ali Dinigüzel**, randevulu poliklinik hizmetinin ne çalışanlara ne de hizmet alanlara fayda getirdiğini belirtti. Kocaeli, Ankara ve Antalya SSK Hastaneleri önünde yapılan basın açıklamalarında da havuzda biriken paralarının akibetinin açıklanması ve ek ödeme havuzunda kalan paraların paylaşılması istendi.

larına anlam veremiyorum. 18 saatlik çalışmalardan günümüze gelene kadar çok bedeller ödendi" derken kadın delegelerden **Gülümser Atay** da; uluslararası kapsamlı saldırıların gerçekleştiği bu süreçte kongrenin önemine değinerek konuşmasını "kadın-erkek elele özgür günlere" diyerek bitirdi.

Hüseyin Derin; "Bu ülkede işçilerin kazanımlarına mı evet diyeceksiniz yoksa sömürülmelerine mi" diyerek tavrını belirtti.

Mali Sekreter aday olan **Ercan Gürünlü** de yaptığı konuşmada dünyadaki gelişmeleri anlatarak Türkiye'de de egemen sınıfların emperyalist politikaları hayata geçirmeye çalıştığına ve siyasi tutsakları F tipi hapisanelerde teslim almak istediklerine dikkat çekti. Ayrıca Gürünlü, kongrenin işçi sınıfının her taraftan cendereye alındığı bir süreçte yapılmasının önemini de vurguladı.

Muhalefet listenin başkan adayları **Ali Tarakçı** da "1988 yılında bir yarışa girdik ve kaybettik. O gün zamanı değildi

ama bugün tam zamanıdır" diyerek varolan yönetimi eleştirdi. Listesinin tamamı hemen hemen gerici adaylardan oluşan, işveren sendikalarının da desteklediği Ali Tarakçı'nın etnik kökenlerine göre ayırım yapıldığını söylemesi işçi delegelerinin tepkisine yol açtı.

Daha sonra yapılan eleştirilere cevap veren Gülüm "Biz bu sendikada işverenlerin desteklediği ve onların uzantısı olan anlayışlarla, sendikayı sadece bir araç olarak görüp mücadele alanlarında olmayan anlayışlarla asla birlikte olmayız" şeklinde konuştu.

Oylama sonucunda Hasan Gülüm ve listesi 94 oyla tekrar yönetime geldi. Oylama bitiminde işçiler "kazanan işçi sınıfı oldu" diyerek "Birlik-mücadele-zafer" sloganlarıyla coşkularını dile getirdiler. Şube başkanlığına; Hasan Gülüm, Şube Sekreterliğine; Serdar Yıldız, Mali Sekreterliğe; Ercan Gürünlü seçilirken Yönetim Kurulu'na da Mehmet Ali Yavuz, Cemal Bekar, Hüseyin Derin, Baki Fırat seçildiler.

KESK Şube Kongreleri

Sahte Sendika Yasası'nın meclisten geçirilmesinin ardından KESK'e bağlı kamu emekçileri sendikaları, şube kongrelerini yaparak yeni yönetimlerini belirledi. Geline süreçte Kongreler, sendikaların sorunlarından çok, önceki yönetimlerin eleştirisi ve seçim yarışları ile geçerken şimdi gözler KESK Genel Merkezinin Kongresine çevrildi.

EĞİTİM-SEN 5 NO'LU ŞUBE'DE KARMA LİSTE YÖNETİMDE

Kartal: Eğitim-Sen İstanbul 5 No'lu Şube'nin 1. Olağan Kongresi 3 Şubat 2002 tarihinde saat 12:00'de Esenkent'teki Anadolu İmam Hatip Okulu'nda yapıldı. Eğitim-Sen Yalova Şubesi üye sayısını dolduramamasıyla 5 No'lu şubeye bağlanmış, böylece şubenin üye sayısı 407 olmuştu.

Seçimde açılış konuşmasını yapan Eğitim-Sen 5 No'lu Şube Başkanı Ali Rıza Aydın görevde buldukları 1,5 yılı değerlendirirken, görevlerini başarıyla yaptıklarını söyledi. Emperyalizmin saldırı politikalarını da anlatan Aydın, Türk egemenlerinin ABD'nin bir dediğini iki etmediğini, ABD'nin istemi doğrultusunda ezilen halka topyekün saldırdığını belirtti. Daha sonra söz alan delegeler yönetime çeşitli eleştiriler getirdiler. Bazı delegeler hapisane sorunlarına değinerek "üç kapı üç kilit" formülünün bir an önce hayata geçirilip ölümlerin durdurulmasını istediler. Ayrıca "üç kapı üç kilit açılışın ölümler durdurulsun" kokartını birçok delegenin takması da dikkat çekti. İşçi-köylü, Kızıl Bayrak ve Atılım gazeteleri de ortak gönderdikleri mesajda gelecek yönetime başarılar dilediler.

4 listenin yarıştığı seçimlerde 4'lü ittifak (Devrimci Demokrat Sendikal Birlik, HADEP, Memurların Devrimci Birliği, EMEP)'tan Zahit Vurdu, Atilla Çelik

ile Sıraç Tunç, ÖDP listesinden Cihan Memiş, Naciye Kaya ve Nevin Yurdakul yönetim kuruluna seçildiler. Nejdet Uygun Şube Başkanlığı'na seçildi. Genel Merkez yönetim ve denetim delegeleri de iki listeden oluştu.

MALATYA

Eğitim-Sen Malatya Şubesi 5.

Olağan Genel Kurulu'nu 2 Şubat Cumartesi günü gerçekleştirdi. Öğretmenevi Düşün Salonu'nda yapılan Kurul'a saygı duruşu ve divanın seçilmesiyle başladı. Şube eski Başkanı Ali Ekber Baytemur'un konuşmasından sonra faaliyet raporu okundu. 284 delegenin oy kullandığı seçim sonucunda yönetime Abidin Kaplan, Erdoğan Canpolat, Faruk Söğüt, İbrahim Karataşan, Kazım Albayrak, Zeynep Yıldız ve Zülfikar Akkar seçildi. Başkanlığa Zülfikar Akkar getirildi.

SES Malatya Şubesi 4. Olağan Genel Kurulu 3 Şubat Pazar günü Tek-Gıda-İş konferans salonunda yapıldı. Kongrede bir konuşma yapan şube başkanı, son süreci ve SES'in bugününü değerlendirdi. Seçime tek listeye girildi. 93 delegeden 79'u oy kullandı. Şube başkanlığına yeniden **Hasan Kaldık** seçilirken yönetime; Mehpari Çan, Zeki Göçer, Mazlum Kutlu, Günseli Şahinligil, Türkan Kavloğan ve Abdullah Çay getirildi.

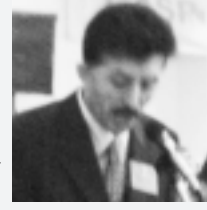
TURHAL

Tokat'ta bulunan Eğitim-Sen 5. Olağan Genel Kurulu'nu 2 Şubat 2002 tarihinde gerçekleştirdi. Kongre sonrası oluşan yeni yönetimde pek bir değişiklik olmazken, Eğitim-Sen Şube Başkanlığı'na daha önceden sürgün edilen **Cemal Ak-yürek** tekrar getirildi. Yeni listeye göre yönetim kurulunda görev alan diğer isim-

GÖRÜŞLER

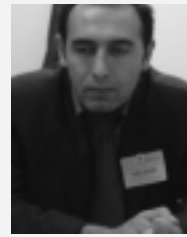
Hasan Gülüm (Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı)

Kongreye başlarken söylediklerimiz kongrenin sonuçlarıyla denk düştü. İşçiler ya süreçlerde mücadelenin içinde olmayan, sendikayı bir araç olarak gören, işverenlerin ortaklaşa destekledikleri adayların yanında olma da içinde olanlara oy vermedi. Delege sınıftan yana tavır koydu. Biz de bu kongrede gördüğümüz eksiklerimizi tamamlayacağız. En büyük problemimiz olarak işçiyle sendika arasındaki iletişimin sağlanamadığını gördük. İşçiler bu süreçlere ancak kendileri ortak olurlarsa, müdahale ederlerse, sorunlar karşısında tavır alırlarsa bu sorunlar da ortadan kalkacaktır.

Ercan Gürünlü (Belediye-İş 2 No'lu Şube Mali Sekreteri)

Kongreye hazırlanırken önce kendi işyerlerimizden başladık. Türkiye'de işçilerin, emekçilerin hergün haklarının gasp edildiği bir süreçteyiz. Türkiye'de varolan sendikal anlayışın karşısına yeni bir anlayışı, sınıf sendikacılığını yerleştirmek için güçlü bir ekip kurmamız gerekiyordu. Ekibimizi bu şekilde belirledik.

Sendika ağaları olarak nitelendirdiğimiz sendikacılar, dost görünüp düşman olan sendikacılar bu kongre süresince aleyhimize çalıştı. Bu süreçte biz hep doğru olanın yanında olduk. Sonuç ortada: İşçi sınıfı kazandı, sendikal hareket kazandı. Bundan sonra da sınıfa yaraşır bir şekilde hareket edeceğimize inanıyorum. Çalışmalarımızı kendi dışımızdaki DKÖ'lerle ve müttefiklerimizle de ortaklaştırarak yapacağımız işleri tartışıp hareket noktamızı belirleyeceğiz.

Erol Özdemir

(Bakırköy Belediyesi İşçilerinden)

Dünya konjonktürüne ve ülkemize baktığımızda işçi sınıfına yönelik saldırılar amansızca devam ediyor. İşçi sınıfı olarak bu süreçte üzerimize düşeni yapmıyoruz. Buna bir özeleştir de denilebilir. Örgütlü olmak için, birşeyleri değiştirebilmek için mutlaka çaba sarfetmeliyiz. Bu süreci kazanacağımıza inanıyoruz. Başarı yine bizden yana olacak. Hiçbirşey yapmayı başarı beklemek zaten hayalcilik olur. Mezhep ayrılıklarıyla, görüş ayrılıklarıyla delegeleri ayırmaya kalktılar. Ama delege bunlara cevabını verdi. Kongre işçi sınıfının kazanımı oldu. Aldığımız sonuç bir siyasi sonuçtur, bir siyasi tavidir. Bunu kesinlikle herkes böyle bilsin.

ler ise şöyle: **Yasemin Bal**-Şube Sekreteri, **Şenay Yaban**-Şube Mali Sekreteri, **Filiz Canbaykonuk**-Şube Örgütlenme Sekreteri, **Oğuz Levent Aydın**-Şube Hukuk-Özlük Sekreteri, **Erdal Polat**-Şube Eğitim Sekreteri, **Kenan Işık**-Şube Basın-Yayın Sekreteri.

EĞİTİM-SEN ÜYELERİNE GÖZALTI

Eğitim-Sen Bingöl Şubesi eski yöneticilerinin de aralarında bulunduğu 8 kişi Eğitim-Sen Bingöl Şubesi'nin 4. Olağan Genel Kurulu'nda toplantı yapılan salonun duvarlarına afiş ve döviz astıkları gerekçesiyle gözaltına alındılar. Gözaltına alınan eski yöneticiler Sinaz Elçi, Cevdet Çaka, Tarkan Demirkuş, Ramazan Sönmez, Mustafa Akgül, Yavuz Karaaslan, Abdullah Akgünşah ve kongrede divan başkanlığı yapan Tarım Orkam-Sen Temsilcisi Cihan Güneş gözaltına alındı.

Sümer Dokuma özelleştirme kıskaçında

Malatya: Malatya'nın ilk kamu yatırımı olan Sümer Dokuma Fabrikası'nın özelleştirilmesi için üretim durduruldu. Yıllardır özelleştirme kapsamında olan fabrikanın son üç yılda 25 trilyon zarar ettiği öne sürülerek kapısına kilit vuruldu. Özelleştirilmesi için daha önceden Sümer Holding Genel Müdürlüğü'nden gelen "sipariş almanın" talimatını çalışan işçilerin kapının önüne konulması takip etti. Yıllardır % 10 kapasitenin altında çalıştırılan fabrikada '98 yılında binin üzerinde işçi çalıştırılırken bugün 514 işçi çalıştırılmaktadır. Patronlar 8 Şubat Cuma günü 514 işçiyi zorunlu ücretli izne çıkararak fabrika kapılarını kilitledi. Haberi öğrenen işçilerin olası bir eylemliliğine karşı fabrika önünde yığınak yapan polis, işçilerle basın dahi görüşmesini engelledi.

Fabrika önünde oturma eylemi yapan işçilere bağlı buldukları sendikaları da sahip çıkmayınca dağıldılar.

TESİF-İŞ Malatya Şubesi'ne bağlı olan işçiler geleceklerinden ücretli iznin ne anlama geldiğini bildikleri için hayli kaygılılar.

Türkiye en zorlu, en ağır dönemini yaşıyor

Kartal: Genel-İş 3 No'lu Şube, IMF politikalarını protesto etmek ve alacaklarının ödenmesi için 7 Şubat 2002 tarihinde Kadıköy iskele meydanında saat 11'de basın açıklaması düzenlediler. Basın açıklamasına Genel-İş 1 ve 2 No'lu şube yöneticileri ile üyeleri de katıldılar. Genel-İş 1-2-3 No'lu Şube pankartlarının açıldığı açıklamaya yaklaşık 500 kişi katıldı.

Basın açıklamasındaki metni kitleye Genel-İş 3 No'lu bölge başkanı **Zeynel Demirçivi** okudu. Demirçivi, "Türkiye, tarihinin en zorlu, en ağır dönemini yaşıyor. Ekonomi iflas etmiş, siyaset kurumları tıkanmış, yoksulluk, sefalet, altından kalkılamaz bir hal almıştır" dedi. Ülkemizi yönetenlerin IMF ve DB'nin her dediğini itirazsız yerine getirdiğini, Belediyeleri batırarak, üretmeyecek hale getirdiklerini belirtti. Belediyelerde ödenmeyen işçi alacaklarının yüksek enflasyon karşısında eriyip gittiğini vurgulayan Demirçivi, konfederasyonlar ve Emek Platformunu, emekçiler, köylüler, memurlar vb. için birşeyler yapmaya çağırıldı. Türk Ceza Kanunu ve Terörle Mücadele Yasasında yapılmak istenen değişikliklerle düşünce özgürlüğünün ve insan haklarının yok edilmek istendiğini vurgulayarak "çeteler, hortumcular cezaevinde sefa sürerken F tipi dayatmasıyla insanlar ölüme terk ediliyor" dedi. Basın açıklamasında kitle "İşçi, memur elele genel greve", "Kahrolsun IMF bağımsız Türkiye", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız" vb. sloganlarını attılar.

Yeni bir TİS süreci..

Mart ayında başlayacak olan ve onbinlerce işçiyi kapsayan (Hizmet ve Metal işkollarında) yeni bir TİS (Toplu İş Sözleşmesi) süreci ile karşı karşıyayız. TİS'ler sınıf mücadelesi açısından önemli süreçlerdir. İşçilerin, emekçilerin ve sendikaların içinde bulunduğu koşullar gözönüne alındığında, her zamankinden daha önemli olduğu ortadadır.

Emperyalist-kapitalist sistemin "küreselleşme" ideolojisi ve buna bağlı olarak, dünya genelinde uygulanan neo-liberal politikalar sonucu, işçi ve emekçilere yönelik topyekün saldırıların kesintisizce sürdürüldüğü bir dönemden geçiyoruz. Bu saldırılar sonucudur ki; özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek üretim, örgütsüzleştirme, işsizlik, sosyal hakların gaspı vb. saldırılarla esas olarak sınıf atomize edilmekte ve örgütlenmesi boğulmaya çalışılmaktadır.

İşçi ve emekçilerin emek örgütleri olan sendikalar ise alabildiğine güçsüzdür. Hareketin kriz içinde olduğu, birçok sendika yöneticisinin de ortaklaştığı bir tespittir. Her ne kadar krizin nedeni üye kaybı olarak gösterilse de, yaşanan sadece bir sonuçtur. Esas neden, genel olarak

sendikaların "küreselleşme" ideolojisine "uyumlulaşma" politikasıdır. Reformist-uzlaşmacı, işbirlikçi anlayışların sendika yönetimlerinin ağırlığını oluşturmasıdır. Sendikalar, bu anlayışların "uyumlulama" politikalarıyla güvenlerini ve toplumsal ağırlıklarını yitirmiş, üyeleriyle ilişkileri yok olmuş ve tamamen gerilemiştir.

Bu anlayışlar önderliğinde yürütülen TİS'ler daha çok masabaşı bir hazırlık biçiminde işlemekte ve bu hazırlığın altı sadece parayla doldurulmaktadır. TİS'ler içeriğinin tümüyle boşaltıldığı, basit bir pazarlık olarak görülen ve teknik ihtiyaçların öne çıkarıldığı bir nitelik kazanmıştır. İçerdiği aşamalarıyla bütünselliği olan TİS'ler bir süreç olarak görülmemekte, bağitlanan son belgesiyle tanımlanmaya çalışılmaktadır. TİS süreçlerinde uzun sürerdir yaşanan budur.

Sınıf mücadelesinde bir sıçrama ve çıkış yapma özelliği taşıması, birçok aşamalarıyla bir süreci kapsamı ve sadece ücret beklentisiyle dahi olsa işçilerin en fazla ilgilerinin arttığı bir dönem olması yönüyle sınıf sendikal anlayışındaki işçi ve emekçilerin daha üretken ve bilinçli müdahalesi ertelenemez bir görev olarak

durmaktadır.

TİS bir süreç olarak belli aşamaları içermektedir. Hazırlık aşaması, pazarlık aşaması ve sonuç aşaması biçiminde formüle edilebilir. **Her bir aşama kendi içinde belli bir hazırlığı, güç biriktirmeyi, işçi ve emekçileri katmayı ve ilkel davranmayı gerektirmektedir.**

Öncelikli olarak yapılması gereken, gelen süreçte sınıf mücadelesinin ihti-

yaçları, işçi sınıfı ve emekçilerin öne çıkan talepleri yönünde doğru politikaların oluşturulmasıdır. Yani koşullar iyi tanımlanmalıdır. Ancak bu tanımlama ve ihtiyaçlar üzerinden sağlıklı bir TİS politikası oluşturulabilir. **En önemlisi de tüm belirlemelerde işçiler bu sürece katılmalı ve her bir aşaması onlarla paylaşılmalıdır.** Evet, TİS adı üzerinde bir pazarlıktır ama basit bir pazarlık asla değildir. Aksine iki sınıfın karşı karşıya geldiği ve karşılıklı güçlerin sınındığı ve son tahlilde güçlerin konuştuğu bir pazarlıktır. Bunun içindir ki her ne kadar Anayasa'da TİS'lerin amacı "işçilerin ve işverenlerin karşılıklı olarak ekonomik, sosyal durumlarını ve çalışma şartlarını düzenlemek" olarak tanımlayarak kendisini sınıflar üstü göstermiş olsa da devletin ve kurumlarının (medya, hukuk, düzen partileri vb) patronların lehine güç biriktirme çabası her TİS sürecinde yaşanan bir durumdur. Sendikaların gücü ise başta işçileriyle bütünlüştürmüş, tek vücut olmasından geçmektedir. Bunun yanında işçi sınıfına olan sorumluluğun bilincine, kararlı ve işçi sınıfının yapabileceklerine inançlı bir sendikal önderlik gerekmektedir. Ayrıca bu sürecin sadece TİS imzalayan işkoluyla sınırlı olmadığı bilincinde, bir başka TİS sürecini de belirleyeceğinin gerçekliğiyle diğer sendikalar ve emek örgütleriyle birlikte hareket etmenin zemininin sürecin başından yaratılması zorunludur. Güçlü olmanın yolu da buradan geçmektedir. Geçen dönemde hizmet işkolunda Genel İş ve Belediye-İş sendikalarının ortak hareketi bu anlamıyla geliştirilmesi gereken bir durumdur. Bütün bunlarla birlikte, en son aşamada TİS imzalanmasıyla hatta istenen sonuçların yaratılmasıyla bile süreç tamamlanmış sayılmaz. İstenilen düzeyde sonuçlanan TİS'ler ancak bu bilinçle hareket edilirse anlamlı olacaktır. Önümüzdeki süreçte TİS'ler, tartışılmayacak kadar açık olan sınıfın ihtiyaçlarına cevap olmalıdır. Özelleştirme, taşeronlaştırma, esneklik, işten çıkarmalar vb. sorunlar toplu sözleşme metinlerine olmazsa olmaz önemde yansıtılmalıdır. TİS'ten beklentileri "daha fazla ücret" olan işçi tabanına mutlaka bu saldırıların önemi kavratılmalı, bilinçlendirilmelidir.

Üretici köylünün örgütlenmesinden korkanlar Tür Köy-Sen'i kapatmak istiyor

Turhal: Halkın her kesiminin örgütlenmesinden korkan ve gündemini "sosyal patlamalara" ayırarak oluşan tepkilerin önüne geçmeye çalışan devletin işçi-memur-köylü, öğrenci demeden sürdürdüğü saldırılarına gün geçmiyor ki yenile-

ye Üretici-Köylü Sendikası (Tür Köy-Sen) üzerindeki baskılarda da bunu görmek mümkün. Açılma işlemlerinden tutalım da geldiği bugüne kadar pek çok zorlukla karşılaşan sendika yöneticileri şimdi de haklarında açılan dava ile karşı karşıyalar. Asıl

lunmasına rağmen köylülerle ilgili hiçbir düzenleme yok" denilerek sendikanın "yasadışı" olduğu gerekçesiyle kapatılmasına ilişkin dava sürerken, bizde Zile'de bulunan Tür Köy-Sen Başkanı **İsmail Cansu** ile görüşerek sendikaları üzerindeki baskıyı aktarmasını istedik.

"Çalışan herkes sendika kurabilir, üreticiler de çalışan olduğuna göre sendika kurma hakkı vardır" diyerek sözlerine başlayan Cansu; Yunanistan'da, Hollanda'da pek çok yerde köylü sendikaları bulunmasına rağmen Türkiye'de istenmediğini ve valilik tarafından haklarında "yasadışı faaliyette bulunmaktan" dolayı dava açıldığını belirtti. Zile Asliye Hukuk Mahkemesi'nde açılan dava ile faaliyet alanlarının kısıtlanmak istendiğine değinen Cansu sözlerine şöyle devam etti: "Bize diyor-

lar ki, dernek kurun. Niye? Çünkü sendikanın faaliyet alanı çok daha geniş, derneğinse az. Ama işin özü asıl olarak, köylülerin örgütlenmesinden korkmalarıdır. Sistemin işine gelmiyor, devlet örgütlü toplum görmek istemiyor. Örgütlenmek sömürünün önüne engel teşkil ediyor çünkü". Açılan davanın genel merkezlerine de açıldığına vurgu yapan Cansu, köylülere gittiklerinde de gözaltına alındıklarını ama faaliyetlerine devam edeceklerini bildirdi. DGD ile ilgili görüşlerini de açıklayan Cansu "birkaç kuruluşla halkı uyutmaya çalışıyorlar. Bu 'destek' büyük toprak sahiplerine yarıyor. Onlar milyarlar alacak, küçük köylü ölecek. Çiftçinin gözünü boyamaya çalışıyorlar. Diyorlar ki; 'al sen sus!' Bunu böyle yaparken kotaları da bir bir getiriyorlar"

ri eklenmesin.

Son olarak Zile'de bulunan ve köylü üreticilerini sorunları çerçevesinde bir güç olarak köylülere biraraya getirmeyi hedefleyen Türki-

amaçlanan ise Tokat'ta bilinçli bir köylü hareketi yaratmanın önüne geçmek, oluşacak örgütlü gücü dağıtmaktır. "Yasalarda işçi sendikalarına ait hüküm bu-

Zeytinyağı üretimi bitirilmek isteniyor

İzmir: IMF ve DB'nin dayatmaları sonucunda tarımda yeniden yapılanma adı altında hayata geçirilen politikalar, ülke tarımını her geçen gün biraz daha dışa bağımlı hale getirirken, köylülerin de ürün yetiştirememesine, borçları nedeniyle hapis yatmalarına neden oluyor. Devlet şimdi ise, özellikle Ege Bölgesi'nde yaklaşık 400 bin köylü ve ülke ekonomisi için büyük önem taşıyan zeytinyağı üretimine gözünü dikmiş durumda. Son iki ay içerisinde alınan kararlar zeytinyağı üretiminin yok edilmek istendiğini gözler önüne seriyor. Dış Ticaret Müsteşarlığı'nın 25 Aralık 2001 tarihinde aldığı kararla dökme (ham) zeytinyağın ihracatına yasak getirmesi; ihracatçı, üretici birlikleri, TARIŞ ve üretici örgütlerinin tepkisine neden olmuş ve 9 Ocak tarihinde alınan ikinci bir kararla yasak 1-2 asit zeytinyağı ile sınırlı tutulmuştur. Ancak alınan bu kararla da ihracat olumsuz yönde etkilenecek.

Türkiye'de son yıllarda ortalama olarak 125 bin ton zeytinyağı üretimi var. Bu üretimin 55-60 bin tonluk kısmı, yani yaklaşık yarısı ülke içinde tüketiliyor. Türkiye'de üretilen zeytinyağının ortalama %50 üretim fazlası var. Bu üretim fazlası ihracat ile dışarıya satılıyor. Bu da ülke için iyi bir döviz girdisi sağlıyor. Bu ihracatın 8 bin tonluk bir kısmı ambalajlı olarak Lio yağları gibi büyük şirketler tarafından yapılıyor. Dökme zeytinyağı ihracatı ise 40-45 bin ton olarak daha küçük ihracatçı şirketler tarafından gerçekleştiriyor. İhracat yasağının getirilmesi köylülerin yanı sıra küçük ihracatçı şirketlerin de emperyalistler ve onların yerli işbirlikçileri tarafından piyasa dışına itilmesine neden olacak.

Türkiye ekonomisi için önemli bir yer tutan zeytinyağı ihracatına getirilen bu yasak, devletin kendi üreticisini düşünmediğini ve emperyalistlere olan uşaklığını bir kez daha gözler önüne seriyor. Özellikle üreticilerin hiçbir anlam veremediği bu kısıtlamaya gerekçe olarak devlet, "kutulu ihracatı desteklemek" olarak açıkladı. Ancak devlet, daha önceki yıllarda da "ambalajlı ihracatı destekleme" adı altında dökme zeytinyağına kısıtlamalar getirmiş. Yaşagın getirildiği yıllarda ambalajlı zeytinyağı ihracatı 8 bin ton iken yaşagın olmadığı yıllarda dökme zeytinyağı ihracatı ise 50-55 bin ton olarak gerçekleşmiştir. İhracat yasağının

nın olsun ya da olmasın ambalajlı ihracatın hep 8 bin ton civarında gerçekleşmesi bu yasağın ambalajlı ihracatla ilgili olmadığını gösteriyor. Ayrıca devlet bu yasaklamalarla yetinmeyerek aldığı bir kararla zeytinyağı ithalatını serbest bıraktı. Gerek ihracat yasağı ile yurtdışına satılmayan ürünün elde kalması gerekse ithalatın da serbest bırakılmasıyla ülke pazarına yabancı zeytinyağının da girmesiyle üreticinin elin-

deki zeytin ve zeytinyağının daha ucuz fiyata alınması amaçlanmaktadır. Zaten maliyetini zor karşılayan zeytin ve zeytinyağı üreticisi köylüler, daha da mağdur olarak ürün dahi üretmez hale getirilecekler.

"TÜCCARLAR ZEYTİN ÜRETİCİSİNİ ÖLDÜRMEK İSTİYOR"

Balıkesir: TARIŞ Zeytin ve Zeytinyağı Birlik Başkanı Cahit Çetin 1. ve 2. asit dökme zeytinyağının ihracatının yasaklanmasının zeytin üreticilerini zora sokacağını belirterek bu yasağın birkaç rafinatör firmanın isteği doğrul-

tusunda verilen ve üreticinin fiyatının düşürülmesini amaçlayan bir karar olduğunu söyledi.

DÖKME ZEYTİNYAĞI İHRACAT YASAĞINA ÇİFTÇİLERDEN BÜYÜK TEPKİ

Cahit Çetin, dökme zeytinyağı yasağının daha önce tüm dökme yağlar için olduğunu ve gelen tepkiler üzerine yalnızca 1. ve 2. asit yağlarına uygulandığını söyleyerek "yasağın amacı kutu yağ ihracatını artırmak. Ama bu yasak kutu ihracatını artırmayacağı gibi zeytin üreticisini de perişan edecektir. Sektörün talebi değil, birkaç büyük rafinatör firmanın isteği doğrultusunda alınmış bir karardır. Zeytin çiftçisi olarak bu kararın iptali için haklı mücadelemizi sürdüreceğiz" dedi. Yasakla birlikte çiftçi fiyatlarının da indirilmesinin amaçlandığını vurgulayan Çetin, "fiyatlar indirilirse çiftçinin dünya pazarındaki bağı koparılmış olur. Kutulu ihracatına biz de karşı değiliz ama dökme zeytinyağı ihracatı da engellenmemeli" dedi. En fazla zeytinyağı üretimi yapılan ülkelerde bile %80 dökme yağ ihracatı yapıldığını vurgulayan Çetin, daha önce de kutu salçalarının ihracatını artırmak için çiğ domates ihracatının yasaklandığını hatırlattı.

ZEYTİNLİKLER BETON YİĞİNİNE DÖNDÜ

1979-1986 yılları arası dökme yağ yasağı nedeniyle zeytinciliğin bittiğini söyleyen Çetin, "Gelir getirmeyen zeytinlikler müteahhitle-

re verildi. Zeytin ağaçlarının yerinde şu an beton yığınları var. Sahibi olduğu zeytinlik alanlarında üreticiler şimdi bekçilik yapıyor. Desteklenmeyen zeytincilik de, var senesinde 90 bin ton, yok yılında 10 bin tona düştü" dedi. Eskiden en fazla zeytin üreten ülkeler arasında iken şimdi Tunus'un arkasında olduklarını dile getiren Çetin "zeytin iç piyasada tüketilmediği ve dış pazarda desteklenmediği için ürün zeytincinin sırtında kaldı. İki yılda bir ürün yapan çiftçi zeytini terk etmek zorunda kaldı" ifadesinde bulundu.

İTHALATLA ZEYTİNCİYE İKİNCİ DARBE VURULDU

Çetin "Bu yıl 65 bin ton zeytinyağı üretimi var. 10 bin ton ithalat izni verildi. Yeterli üretim varken ithalatla zeytinciye ikinci bir darbe vuruldu. Tamamen çiftçiye uygulanmış ypratma ve yok etme kampanyasıdır. Bu karar Türk çiftçisini tasfiye etmekten başka bir şey değildir. Türk çiftçisine 3 milyon lira vermeyi esirgeyenler İspanya çiftçisine 5 milyon veriyor. Çiftçiye yapılmış bir misillemedir. İthal etmek mümkün değildir. Avrupa ülkelerinde üretim az, tüketim fazla, ithalat aldatmacadır. Üreticinin, çiftçinin moralini bozmak ve fiyatları denetlemek istiyorlar. Çiftçi kendi ürettiği ürününün fiyatını koymasını da korumasını da bilir" dedi.

TÜCCAR PAYINDAN VAZGEÇMEZ

Sadece Türkiye'de fiyatlara yasak getirildiğine dikkat çeken Çetin "Amacımız tüketiciyi ezmek değil. Fiyat düşerse tüketim ucuz olur diyorlar, asla böyle birşey olmaz. Tüccar ürünü çiftçiden ucuz almayı istiyor. Tüccarın kar payından vazgeçtiği görülmemiştir. Fiyatlarla oynamak istiyorlar. Çiftçi bu oyuna kanmamalı" dedi.

YASAK KÖRFEZ YEMEKLİK YAĞINA YÖNELİK

Dünyanın en iyi yemeklik zeytinyağının körfez bölgesinde üretildiğini söyleyen Cahit Çetin, bu yasağın tamamen körfez yemeklik yağlarına yönelik olduğunu söyleyerek amaçlarının fiyatı düşürmek olduğunu fakat TARIŞ olarak buna izin vermeyeceklerini de sözlerine ekledi.

Tütün üreticisine bir darbe daha

Ankara: 22 Kasım 2001 tarihinde mecliste onaylanan Tütün Yasası'nın etkileri kendini göstermeye başladı. Onaylanan Tütün Yasası'yla IMF'nin direktiflerini yerine getiren ve üreticiyi zor durumda bırakan devlet, TEKEL'in özelleştirilmesini hızlandırırken, destekleme alımını da kaldırmıştı. Tütün üreticisini üretmez hale getiren ve uluslararası haydutlara iştah açıcı pazarlar sunmaya çalışan devlet, tütün taban fiyatını da belirleyerek üreticiye son darbeyi de vurdu.

500 bini aşkın tütün üreticisine tütün ekmemeyi dayatan devlet, gübre, mazot vb. giderlere yüzde

150'lere varan zamlar yaparken, tütün taban fiyatına da yüzde 35'lik bir artış belirledi. Zaten hergün yapılan zamlarla üretmez duruma getirilen üretici, giderin çok altındaki taban fi-

yatı belirlemesiyle daha da zor duruma sokuldu.

IMF'nin ve DB'nin direktiflerini yerine getirmekte kusur göstermeyen ve yapılacak her özelleştirmeyle efendilerinin gözüne girme çabası gösteren devlet, üreticiyi de onayladığı yasalarla yaşayamaz hale getiriyor.

2001 yılının tütün üretimi rekoltesi 154.716 ton olarak tahmin edilirken, ürün karşılığı üreticiye ödenecek ücret ise yaklaşık 385.5 trilyon olarak açıklandı. Devlet 2001 yılının tütün üretim bedeli olarak 74.184'ünü alıp, üreticiye ise 168.8 trilyon ödeyecek. 154.776 ton tütün rekoltesinin %48'i olan 74.184'ünü TE-

KEL, %52'si olan 80.532 tonunu ise tüccarın alması bekleniyor. Bölgelere göre taban fiyatı ise, Karadeniz ve Marmara Bölgeleri 3.050.000 TL, Doğu Bölgesi 2.700.000 TL, Ege Bölgesi ise 3.000.000 TL olarak açıklandı. Fiyatlarda da görüldüğü gibi üretici uğradığı zararlarla yaşayamaz hale getiriliyor.

Tütün taban fiyatının açıklanmasının ardından 29 Ocak 2002 tarihinde TEKEL'den sorumlu Devlet Bakanı Yılmaz Karakoyunlu ve TEKEL Genel Müdürlüğü'nün düzenlediği basın toplantısında yaptığı konuşmasında, üreticiyi enflasyona karşı koruduklarını, destekleme alımlarının son kez yapıldığını ve tütün taban fiyatı karamamesini de birkaç gün içinde yürürlüğe sokacaklarını açıkladı. Ayrıca tütün üreticilerinin zarar görmemesi için yapılabilecek en yüksek zammı yaptıklarını iddia ederken, giderlere yönelik %150'lere varan zamlardan haberi yokmuş gibiydi.

Zindanlarda hukuksuzluk diz boyu

Adalet Bakanlığı gün geçmiyor ki yeni bir hukuksuzluğa imza atmasın. Yaşamı zindanlaştırmayı önde gelen amaç edinmiş Bakanlık, 26 Kasım 2001 tarihli genelgesiyle hükümlü statüsündeki tutsakların avukat görüşlerini engellemeye çalışıyor. Hem de akıllara seza bir yöntemle!... **Hem de kendi hukukunu dahi ayaklar altına alarak.**

Genelge hükümleri gereğince hükümlü statüsünde olan tutsakların avu-

rüşü zamanında ve aile görüşünün tabii olduğu koşullarda yapılacaktır. Yani demir parmaklıklar, cam engeller ardında, telefon almaçları aracılığıyla yapılacaktır.

Tam bir tecrit ve imha makinesi gibi çalışan Bakanlık, son genelgesiyle tutsakları teslim almak, ya da yok etmek için elinden gelen herşeyi yapacağını bir kere daha gösterdi. Demokrasi paketi adı altında faşizm kanunları vaz-

leşme, sözleşme hükümleri gereğince ya da iki taraftan biri veya ikisi özgür iradeleri ile sözleşmeyi bitirmeye karar vermediği sürece geçerlidir. Bu durum taraflardan birinin kısıtlama altına alınmasıyla sona ermez. Sadece sözleşme hükümlerinin yerine getirilmesi bir mahkemece atanacak vasi tarafından gerçekleştirilir. Sözün özü bu genelge avukatın vekalet sözleşmesinin gereğini yerine getirmesini engelleyerek sözleşme hürriyetine açıkça saldırıdır.

Bağımsız adil bir yargılamanın önemli güvencesi vekil ile müvekkil arasındaki masuniyetin sağlanmasıdır. Bu yüzden evrensel hukuk ilkeleri avukat ile müvekkili arasındaki iletişimi diğer kişi ve kurumların gözlerinden korumaya çalışmaktadır. Avukat görüşlerinin de aracısız ve dinlenemeyecek koşullarda yapılmasını kurala bağlamıştır ve dahası aile görüşü süresiyle sınırlanamayacak makul bir süre de öngörmüştür.

Bir diğer husus da şudur ki bugün zindanlarda tecrit edilmeye çalışılan tutsakların büyük bölümünün, hükümlü olsalar bile sürmekte olan yargılamaları vardır. Aynı Bakanlığa bağlı mahkemeler değil miydi tutsaklara kurtuldukları için dava açan? Bilinir ki süren bu davalar nedeniyle hükümlü de olsa bu tutsakların adli yardıma ihtiyacı var ve son uygulamayla tutsaklar hukuki yardımdan mahrum edilerek savunma hakları bir kez daha ayaklar altına alınıyor.

Ailelerle avukatı karşı karşıya getirmenin kimseye bir faydası olmayacaktır. Bu durum toplumun devlete olan tepkisini büyütmekten başka sonuç doğurmayacaktır. **Faşizm, egemen olana sadece geçici bir üstünlük sağlar. Taşlar devrildiğinde ise altında en önce uygulayıcıları kalır.** Tutsakları tecrit etmekle elinize hiçbir şey geçmeyecek ve dahası bunu da başaramayacaksınız.

Seleflerinizin son 20 yıllık zindan pratiğinden gerekli dersleri çıkartın. O zindanlar ve zindandakiler sizden çok daha acımasızını, sizden çok daha pervasızını gördü. Üç öğün yemek yerine üç öğün işkence seansından geçirildiler. Karıştır-Barıştırtı, tek tip elbiseyi, Eskişehir tabutluğunu, yetmedi Buca, Ümraniye, Diyarbakır ve Ulucanlar katliamını gördüler. Dün selefleriniz başaramadı, bugün de siz başaramayacaksınız.

Bu genelge ile müdafii-vekil ayrımı üzerinden de tecrit hesapları yapıyor. Ceza yargılamasında müdafinin gerçeğin ortaya çıkarılmasına hizmet edeceği doğrudur. Vekil yine aynı işi, yine aynı araçlarla yapmayacak mıdır? Vekilin sanığa salt bir vekalet ilişkisiyle bağlı oluşu gerçeğin ortaya çıkarılması noktasındaki sorumluluğunu engelleyecek midir? Bu soruya yanıt evetse, müdafinin de sanıktan edindiği bilgileri sanığın iradesi dışında açıklamama yükümlülüğüne ne denilecek? Gerçeği sanıktan öğrenen müdafii bu bilgiyi sanık istemedikçe ne mahkeme huzurunda ne de toplum huzurunda açıklayamaz. Sözün özü son tahlilde savunma görevini müdafii yapsın, vekil yapsın sanığın iradesiyle bağlı olacaktır. Bu durum, savunma mesleğinin en eski fenomenlerinden birine işaret etmektedir.

Atılan tüm bu taklalar tecrit uğrunadır. Kazanamayacağınız bir kavgaya girdiniz. Tüm yalanlarımız, manipülasyonlarımız, katliamlarımız, işkencelerimiz bu durumu değiştirmeye yetmeyecektir. İnsan, onuruyla insandır. Hiçbir güç insanın onurlu bir yaşam isteğini, eşit özgür bir dünya bilincini karartmaya yetmeyecektir. Tutsakları ne yok edebileceksiniz, ne de teslim alabileceksiniz. Ve onların haklarını savunmaya çalışan onurlu insanları da.

katlarıyla görüşebilmeleri için avukatın tutsağın vasisi tarafından yetkilendirilmesi istenmektedir. Varolan ve tutsak kısıtlama altına alınmadığı tarihlerde (hükümlü olmadan önce) tutsak tarafından avukata verilen vekaletnameler bu genelgeyle geçersiz kılınmaktadır. Sınırlama, vasiden alınacak vekaletname ile de sona ermemektedir. Tutsağın avukat görüşü idare tarafından dinlenemeyeceği, vekil-müvekkil ilişkisinin gerektirdiği masuniyetin sağlandığı koşullarda da yapılamayacaktır. Genelgeye göre tutsağın avukat görüşü, aile gö-

eden 57. Hükümetin adaletten sorumlu sözde hukukçu bakanı en temel hukuk kurallarını bile görmezden gelerek 15-17 aydır süren Ölüm Orucu eylemi karşısında içine düştüğü çaresizlikle pervasızca saldırmaya devam ediyor. Hukuka tüy diken 26 Kasım genelgesinin burjuva hukuk açısından açmazlarına kısaca göz atalım.

GENELGE SÖZLEŞME HÜRRIYETİNE MÜDAHALEDİR

Bir kişinin kısıtlama altına alınmadan önce özgür iradesi ile yaptığı söz-

“Üç kapı üç kilit” bir soluk alıştırmadır

İstanbul: 4 Baro başkanının Ölüm Orucu’nu bitirmek amacıyla kamuoyuna sundukları “üç kapı üç kilit” önerisi hakkında kamuoyunu bilgilendirmek amacıyla Tohum Kültür Merkezi 10 Şubat 2002’de “Üç kapı üç kilit” adlı panel düzenledi. Panele Açılım Hukuk Bürosu Avukatlarından Ünal Kuş ve Ölüm Orucu direnişi 1. ekibinde yer alan ve “ceza” ertelemesi ile dışarı çıkan Sait Oral Uyan katıldı.

Kapıların açılmasının tutsaklara ne fayda sağlayacağı konusunda Oral Uyan; “En azından 9 kişi ya da 10 kişinin treadmilla bağlı kalmaksızın bir araya gelmesi, tecritin doğallaşmasının önünde ciddi bir engel olacaktır. Aynı zamanda siyasal, ekonomik, kültürel bir alışveriş ortamı çok rahat şekilde olacaktır. Ve diğer koridorlarla bağlantılar sağlanacak” diyerek “Çok uzun ve tahribatı

ağır bir süreci yaşıyoruz ve hala devam ediyor, edecektir. Devam edecek olan bu mücadelede bir yerde soluk almak, bir yerde dinlenmek önemlidir. Bu satrançta da böyle, savaşta da böyledir” şeklinde konuştu. “Üç kapı üç kilit” önerisinde toplumsal muhalefetin gelişmesiyle Adalet Bakanlığı’nın geri adım atacağını, içerideki tutsakların ise bedenlerini eritmekten başka yapacakları başka şeyleri olmadığını söyleyen Oral Uyan; “**bizim için yaşam, ölüm ile sınırlanan bir olgu değildir**” dedi.

Ünal Kuş da “Üç kapı, üç kilit” önerisinin Oral Uyan’ın söylediği gibi bir soluk alma olarak değerlendirilebileceğini ama bu aşamaya gelmesinin sevindirici olmadığını, kapıların açılması için muhalefetin yükseltilmesi gerektiğini söyledi.

Tutsak aileleri yine Ankara yollarında

Tutsak aileleri olarak onlarca kez gidilen Ankara'ya, İHD'nin çağrısı üzerine bir kez daha gidildi. Gelen haber "yabancı basın ve milletvekilleriyle randevu sağlanmış, aileler gelip görüşsünler"di.

İlk görüşme yabancı basınla başladı. Alman ve Fransız basınından 3 gazeteci ailelerle görüştü. Görüşmeye 25 civarında

nuçlar ve çifte standartın varlığı idi.

Toplumsal muhalefetin düştüğü geri pozisyondan dolayı devlet öylesine pervasız, öylesine adaletsiz ve öylesine çifte standartlı davranıyor ki. Daha 3 ay önce direnişi kırmak için tahliye saldırısını gündeme getiren devlet, 399'u tutuklu ve hükümlü ayrımı yapmadan uygulayan dev-

lis fezkesine göre tahliyesinde sakınca görülmektedir.

b) Adli tıbbın verdiği raporlarda kuşku hasıl olmaktadır.

c) Daha önce tahliye olanlar adresinde bulunamıyorlar gerekçesiyle tahliyelere red veriyor.

Dün devletin yüksek çıkarı "insani gerekçe" ile tahliye idi, bugün ise zorla müdahalenin yasalarını oluşturup öldürmek veya sakat bırakmak. Yabancı basının soruları esas olarak devletin "3 kapı 3 kilit" önerisini kabul etmesinde bir umut var mıdır? Bir diğeri de "bunca ölüme rağmen tutuklular neden direnişten vazgeçmiyor. Avrupa kamuoyuna bunu anlatmakta zorlanıyoruz" sözleri idi. Aileler "Avrupalı hücre yaşamının, kimliksizleştirilmenin dehşetini, onurlu yaşam isteminin ne kadar önemli olduğunu göremiyor mu? Onlar için tüm bunlar anlam ifade etmiyor mu?" diye karşı bir soruyla yanıt verdiler.

İkinci gün aileler, "üç kapı üç kilit" sorununu görüşmek için dilekçe yazıp randevu isteyerek Adalet Bakanı Sami Türk ile görüşmek için bakanlığa gittiler. Özel kalemle alınan ailelere bakanın 2 yıldır hiçbir vatandaşla görüşmediği, eğer isterlerse, Ertosun'la görüşebilecekleri söylendi. Aileler Ertosun'la görüşmeyi reddedip geri döndüler. Daha sonra giden 2 aile Ertosun'la görüşme talep etti. Bu defa da Ertosun ailelerle görüşmeyip sorunu daha alt düzeydeki bürokratlara havale etti. Onların da tepkileri "üç kapı üç kilit" sorununu asla ağzınıza almayın oldu. "Yardımcı" oldukları tek şey "gidin çocuklarınıza Ölüm

Orucu'nu bıraksınlar" demek oldu.

6 Şubat'ta 3 DSP milletvekili ile görüşüldü. ANAP'lı Haşim Haşimi ise randevu verdiği halde gelmedi. Aileler görüştikleri milletvekillerine ölüm sınırına gelen evlatlarının acilen tahliye edilmelerini ve ölümlerinin durması için üç kapı üç kilit önerisinin kabul edilmesinin zorunluluğunu anlattılar. Evlatlarının ve kendilerinin çektikleri maddi manevi acıların binbir türünden söz ettiler. Milletvekilleri, ailelerin acılarını anladıklarını Adalet Bakanı'nın da elinden birşey gelmediğini, konuyla ilgili olarak baroların önerisini milletvekillerine imzaya açacaklarını vaat ettiler. Ailelerin acil çözüm talepleri gökyüzünde asılı kalarak acıya kesmiş bedenleriyle toplantıdan ayrıldılar.

Daha sonra çeşitli işçi ve kamu sendikalarının genel merkezleri dolaşıldı. Üç kapı Üç kilit önerisine destek verilmesi talep edildi. Ailelerin acılarını anladıklarını söyleyen sendikacılar iş, somut destek sorununa gelince kendilerinin de uğraştıklarını binbir dertlerinin olduğunu İHD bir çağrı yaparsa katılabileceklerini söyleyerek topu İHD'ye attılar. Aslında hücreleşenin toplum olduğu, bundan da işçi, emekçi her kesimin zarar gördüğü bilince çıkarılmalı ve tez elden birlikte hücreleşmeye dur diyebilmenin koşulları yaratılmalıdır. Yarı çok geç olabilir.

Ankara'daki bürokratik girişimler bir kez daha göstermiştir ki kitlesel desteği arkasına almayan her görüşme, havanda su dövmekten öteye gidememektedir.

aile katıldı. Aileler özellikle can alıcı iki sorun üzerinde yoğunlaştılar. Birincisi; ölümlerin durdurulması ve ölüm oruçlarının sona ermesi için Baroların "3 kapı 3 kilit" önerisinin devlet nezdinde kabulünün zorunluluğu, ikincisi de; daha önceleri 399. yasa gereği tahliye edilenlerin şimdiki kilerde uygulanmaması sorunu, doğacak so-

let, şimdi "tutuklular yararlanamaz" diyor. Gerekçeleri bununla da sınırlı değil. Birincisi; tutuklu demek henüz suçluluğu ispatlanmamış kişi demek olmasına rağmen DGM'ler tutukluları en üst sınırdan (idam müebbet) ceza almış mahkum olarak değerlendiriyor.

DGM'ler bu gerekçenin dışında; a) po-

And olsun ki onlardan devraldığımız kavga bayrağını zirvelere taşı-

İZMİR'DE PARTİ VE DEVRİM ŞEHİTLERİ ANILDI

İzmir: Türkiye'nin birçok yerinde olduğu gibi İzmir'deki Partizanlar da 3 Şubat günü Emek Kültür Merkezi'nde düzenledikleri anmayla parti ve devrim şehitlerini selamladılar.

"Devrim şehitleri ölümsüzdür/Partizan" yazılı pankart ve şehitlerin resimlerinin asıldığı sahnede anmanın açılış konuşmasını yapan bir arkadaş içinden geçtiğimiz süreçte parti ve devrim şehitlerini anmanın önemini daha da arttığını belirterek, zorlukların ve olumsuzlukların şehitlerin pratiklerinden dersler çıkararak, onların çizdiği yolda yürüyerek aşılabileceğini vurguladı. Emperyalizm ve onun yerli uşaklarının uyguladığı politikalarla işçi sınıfına özelleştirme, sendikasılaştırma gibi her türlü hak gaspı, köylüye kota uygulamasıyla tarımın tasfiyesi, memura KHK ile örgütsüzlüğün dayatıldığı ve öğrencilere her türlü baskılarla birlikte eğitim hakkının ellerinden alındığının vurgulandığı konuşmada, bu topyekün saldırının en önemli ayaklarından biri olan F tipi zindan saldırısı ve direnç çiçeklerinin "ölürüz ama asla teslim olmayız" şiarıyla karşılaşan patron ağa devletin faşist yüzünü bir kez daha gözler önüne sererek 19 Aralık'ta onlarca devrimciyi katlettiğini hatırlattı.

Konuşmadan sonra yapılan dia gösteriminde şehitler tanıtıldı.

Dia gösterimi sırasında, Proletarya Partisi

saflarında mücadele yürütürken Karadeniz dağlarında şehit düşen İzmir'in ufaklığı Cem Ergüldü'nün resmi gösterildiğinde salonda kopan alkış ve insanların haykırarak şiirler okuması duygulu anların yaşanmasına neden oldu. Küçük çocukların şehitler için şiirler okumasından sonra "**Biz Kendimizi Dünyayı Temellerinden Sarsacak Bir Davaya Adadık**" diyerek liselerde devrimci bir gençlik hareketi yaratmak için mücadele yürüten liseli YDG'lilerin oluşturduğu şiir grubu, okuduğu şiirlerle kitlenin beğenisini kazandı. F tipi zindan saldırısına karşı bir yılı aşkındır devam eden ve 85 tutsağın yaşamını yitirdiği Ölüm Orucu direnişinde 285 gün ölüm orucunda kalan ve üç kere zorla müdahale edildikten sonra tahliye edilen Arslan Karlı ve DDSB adına süreci değerlendiren DDSB'li bir işçi birer konuşma yaptı. Anma yine Liseli YDG'lilerin oluşturduğu müzik grubunun söylediği güzel ezgilerle son buldu.

COŞKUN BİR SEL OLUP BAYRAKLAŞANLARIN KAVGASI BÜYÜYOR

Hamburg: Kapitalist-emperyalist burjuvazinin saldırganlığının turmandığı, hergün tonlarca bombanın ezilen halkların üzerine yağdırıldığı, çürüten sistemin, ömrünü biraz daha uzatmak için güzelden doğrudan yana olan herşeyi yok etmeye çalıştığı, öte yandan ülkemizde komünist ve devrimcilerin mevsimlerdir süren Ölüm Orucu direnişinin bütün görkemiyle devam ettiği bir süreçte "Parti ve devrim şehit-

leri" anıldı.

Anma dia eşliğinde enternasyonal proletaryanın ve Türkiye coğrafyasını kanlarıyla boyayan devrimci ve komünistlerin isimlerinin dile getirilmesiyle saygı duruşuna çağrılarak başladı. Yapılan açılış konuşmasında "kavgaya, davaya sırt çevrilişin yoğun bir şekilde yaşandığı, umutsuzluk türkülerinin söylendiği ve bununla birlikte kararlılığın değil, karamsarlığın öne çıkarıldığı bir süreçte şehitlerimizi anmak, onların yaşamlarını, zorlukları yenmedeki kararlılıklarını bilince çıkarmak bugün her zamankinden de önemlidir" denilerek, Proletarya Partisinin şehit düşen önder ve savaşçı kadrolarının devrimci yaşamları dia, şiir ve müzik eşliğinde anlatıldı. "Parti ve devrim şehitleri ölümsüzdür" adlı film gösteriminin ardından anma bitirildi.

KAZANAN BİZ OLACAĞIZ

Parti ve devrim şehitlerini anarken yaşa-

dığımız Avrupa'nın büyük şehirlerinde emperyalist sistemin esiri değil ona her yönüyle tavır alan olmalıyız. Sınıf mücadelesinin bulunduğu umuz alanında bilincimize ve yüreğimize vurulmak istenen esaret zincirini kırmalıyız. Bunu kırdığımız oranda inanıyorum parti ve devrim şehitlerine sahip çıkmış olacağız. Kayıplarımız olabilir ama kazanacak olan biz ve devrimci mücadelemiz olacak. Bu vesileyle küçük faaliyetleri büyütmek, umudu büyütmek anlamına gelmektedir.

Parti ve devrim şehitleri ölümsüzdür

Linz'den İşçi-köylü okuru

“Anadilde eğitim talebi” saldırı kışkacında!

Örgütlenme hakkına, demokratik hakları kazanma mücadelesine azgınca saldıran; katliamlarla, gözaltında kayıp ve işkencelerle sicili bozuk olan devlet, Kürt ulusunun en doğal ve vazgeçilmez hakkı olan “Anadilde eğitim talebi” ne de azgınca saldırıyor.

T. Kürdistanı başta olmak üzere Türkiye'nin birçok ilinde Kürt gençliğinin ve halkın katılımıyla sürdürülen kampanya, yapılan başvuru dilekçelerinin yanısıra çeşitli eylemlerle devam ediyor. İmza toplayarak, basın açıklamaları ve özellikle T. Kürdistanı'nda gösteriler düzenleyerek, Kürt halkı “Anadilde eğitim talebini” eylemlerle dile getiriyor. Türk hakim sınıflarının Kürt ulusu üzerinde estirdiği gözaltı ve tutuklama terörü de “Anadilde eğitim talebi” ekseninde yürütülen kampanya özgülünde sürüyor. Faşist TC devletinin Kürt ulusu üzerinde yürüttüğü imha ve inkar politikalarının bir devamı olan son süreçteki saldırılar devletin faşist niteliğinin altını kalın çizgilerle çizer niteliktedir. Örgütlenme hakkına,

Zafer Balcı adlı öğrencinin gözaltına alınmasıyla başlayan saldırı **Murat Köse** adlı öğrencinin tutuklanmasıyla ve 24 öğrenci hakkında da soruşturma açılmasıyla devam etti.

Marmara Üniversitesi'nde kampanya ekseninde dilekçe veren 170 öğrenci hakkında soruşturma açılırken Afyon Kocatepe Üniversitesi'nde de ceza alan 49 öğrencinin henüz ceza süreleri başlamamasına rağmen sınavlara alınmadığı öğrenildi.

Siirt'te Gazi, Şeref ve Siirt liselelerinde okuyan öğrenciler kampanyaya destek vermek için okulda bildiri dağıtırken bir hafta boyunca okulu boykot edecekleri öğrenildi.

Siirt'in Çakmak ve Batman'ın çeşitli mahallelerinde kampanyayla ilgili

Milli Eğitim Müdürlüğü'ne dilekçe veren 15 kişiden tutuklananlardan isimlerini öğrenebildiklerimiz ise şunlar; HADEP yönetiminden Hatun Yılmaz, Fikriye Demirtaş ve üye Mukaddes Uzun.

İstanbul'da Küçükçekmece ve Esenler İlçe Milli Eğitim Müdürlüklerine dilekçe veren ve gözaltına alınan 22 veliden 7'si tutuklandı. Güngören'de dilekçe veren 10 kişiden 3'ü, Avcılar'da İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'ne dilekçe veren 10 kadın tutuklanırken İzmir, Menemen, Asarlık belde-sinde de gözaltına alınan 6 kişiden 3'ü tutuklandı.

HANIM TOSUN TUTSAK

Cumartesi annelerinden biri olan Hanım Tosun “anadilde eğitim” kampanyasına destek amacıyla Avcılar İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'ne dilekçe vermekten dolayı 31 Ocak 2002 tarihinde çıkarıldığı İstanbul DGM tarafından tutuklandı. 1995'te polis tarafından kaçırılıp, kaybedilen Fehmi Tosun'un eşi Hanım Tosun “PKK'ye yardım etmek” iddiasıyla tutuklanarak Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi'ne götürüldü.

HADEP'LİLERE TUTUKLAMALAR SÜRÜYOR

Muş'ta aralarında HADEP'lilerin de bulunduğu 6 kişi tutuklanırken Hakkari Yüksekova'da gözaltına alınan 12 HADEP'liden 6'sı tutuklandı. Antep'te de süren ev baskınlarında 17'ye yakın HADEP'li gözaltına alındı.

HADEP Mersin İl Gençlik Kolları Başkanı Nizamettin Almaz, Kurdali Mahallesi'ndeki HADEP İl Gençlik Kolları binasından çıktıktan sonra sivil bir araçtan inen ve elleri telsizli kişiler tarafından zorla arabaya bindirilerek kaçırıldı. Almaz'ın gözaltında olduğu öğrenilirken 4 Şubat tarihinde ise tutuklandı.

Erzurum'da üyelik kampanyası sırasında HADEP İl Gençlik Kolları Başkanı Suat Polat, Gençlik Kolları Sekreteri Vedat Aktay, Enes Alkan, Sertaç Dalli, Abbas Uçar gözaltına alındılar. Gözaltına alınan HADEP'lilerden çıkarıldıkları savcılıkta Enes Alkan dışındakiler serbest bırakıldı. Alkan ise tutuklanarak Erzurum Hapishanesi'ne götürüldü. HADEP Diyarbakır İl Başkanı Siracettin İrmak, ifadeye gittiği Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü'nde gözaltında alındı. Ayrıca Şeyh Şamil Mahallesinde bulunan HADEP üyesi Erdal Polat'ın evini basan siyasi şube polisleri Polat'ı gözaltına aldı.

Öğrenciye izolasyon cezası

11 Ocak 2001'de Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde tecrit ve izolasyonu protesto eden 20 öğrenci hakkında Ankara 1 No'lu DGM'de açılan dava 3 yıl 7 ay hapisle sonuçlandı. Duruşmada sanık avukatlarından Ender Büyükçulha aynı olay ile ilgili bazı sanıkların Asliye Ceza Mahkemesi'nde yargılandığını, yargılanan sanıkların hukuki ve fiili durumlarının aynı olduğunu belirterek beraat talebinde bulundu. Beraat talebine karşı mahkeme Başkanı Orhan Karadeniz, 20 üniversite öğrencisinin suçlarının sabit görüldüğü gerekçesiyle 3 yıl 9'ar ay ağır hapis cezası verdi.

Özkan Tekin davası başladı

10 Aralık 2000 tarihinde Okmeydanı'nda duvarlara tecrit ve izolasyonu protesto eden yazılar yazdığı gerekçesiyle polis tarafından katledilen Özkan Tekin'in katilleri hakkında dava açıldı. Tekin'in katledilmesiyle ilgili açılan davanın ilk duruşması 5 Şubat 2002 tarihinde Beyoğlu Adliyesi 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde başladı. Müdahil avukat Keleş Öztürk, iddianameyi hazırlayan savcının araştırma yapmadan, İstanbul Emniyeti'nin hazırladığı tutanağa göre dava açtığını, davanın direkt olarak adam öldürmeden açılması gerektiğini söyledi. Mahkeme katil polislerden Nevzat Demirel ve Köktaş Öntaş'ın ifadelerinin alınması için duruşmayı 7 Mayıs 2002 tarihine erteledi.

Parasız eğitim hakkı coplandı

İstanbul Demokratik Lise Birliği (İDLB) üyeleri paralı eğitime karşı başlattıkları çalışma çerçevesinde topladıkları imzaları 7 Şubat 2002'de Cağaloğlu'nda bulunan Milli Eğitim Müdürlüğü'ne verme istekleri polis tarafından engellendi. Saat 13:00'de İl Eğitim Müdürlüğü'nün B Bloğu önünde toplanan öğrenciler “Eğitim haktır satılamaz” vb. sloganlar atınca sivil ve resmi polislerin coplu saldırısına maruz kaldılar. Dilekçe vermek ve eğitimin paralı hale getirilmesini protesto etmek için basın açıklaması yapmak isteyen 9 öğrenci yerlerde sürüklenerek gözaltına alındı.

demokratik hakları kazanma mücadelesine azgınca saldıran; katliamlarla, gözaltında kayıp ve işkencelerle sicili bozuk olan devlet, Kürt ulusunun en doğal ve vazgeçilmez hakkı olan “Anadilde eğitim talebi”ne de azgınca saldırıyor. Bu saldırılar karşısında yerel olarak kampanya ekseninde bitirilemediği görülen Kürt halkının mücadele ruhunu ve dinamizmini canlı tutmak ve bugünü daha da ilerilere taşımak gerekmektedir.

SALDIRILAR SÜRÜYOR

İstanbul Üniversitesi'nde başlatılan ve diğer birçok üniversiteye yayılan kampanyayı destekleyen Uludağ Üniversitesi öğrencileri yasakçı devletin baskılarıyla yüzyüze kaldı. Kampanyaya destek için okulda imza toplayan öğrencilere ilk olarak JİTEM tarafından gözdağı verildi, ardından da polis, rektörlük ve jandarma işbirliğiyle bazı öğrenciler gözaltına alınarak tartaklandı.

eylemler sürerken Diyarbakır Bismil'de ve Batman Karayolu üzerine “Dilim kimliğim, kimliğim onurumdur”, “Anadil hakkımız engellenemez”, “Dilimize kelepçe vurulamaz” yazılı pankartların asıldığı öğrenildi. Elazığ'da İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne 50, İzmir Menemen'de 70 dilekçe verilirken Diyarbakır'da ise verilen dilekçelerin kabul edilmediği edindiğimiz bilgiler arasında.

“DEMOKRATİK CUMHURİYET” TUTUKLAMAYA DEVAM EDİYOR

Anadilde eğitim talebiyle İnönü Üniversitesi'nden rektörlüğe dilekçe veren 69 öğrenciden 17'si tutuklandı. Tutuklananlardan 2 öğrenci dilekçesini çektiği için ara tahliye kararıyla bırakılırken 15 öğrencinin tutukluluğu devam ediyor. Yine Elazığ HADEP Kadın Kolları'ndan 3 kişinin tutuklanmasına gerekçe olan “Anadilde eğitim istiyoruz” dilekçeleri toplanmaya devam edi-

Şimdi de ücretsiz ulaşımaya göz diktiler

IMF ve DB'nin dayattığı ekonomik politikalar günden güne halkın daha da yoksullaşmasına neden olurken toplu taşıma araçlarındaki indirimli ve ücretsiz kartların iptal edilmesi de halkın içinde bulunduğu ekonomik cendereyi daha da sıkıştırıyor. Geçtiğimiz haftalarda emlak vergilerini artırarak belediyelerin payında kesintiye giden devletin halka ağır emlak vergileri dayatmasını, belediyelerin ücretsiz ulaşımı kaldırması izledi. Varolan "kayıplarını" memurlara ve yararlanan diğer kesimlere ücretli ulaşımı dayatarak karşılamayı isteyen belediyelerin bu uygulaması memurların yoğun protestolarına neden oluyor.

EĞİTİM EMEKÇİLERİNDEN DEVLETE 'KIRIK NOT'

Ankara: Eğitim-Sen 1 No'lu Şubesi önünde, 8 Şubat 2002 tarihinde biraraya gelen Eğitim-Sen'liler toplu taşıma araçlarına ücretsiz ve indirimli biniş kartlarının kaldırılmasını protesto ettiler. Saat 12:45'te başlayan eylemde "Eğitim-Sen Ankara Şubeleri" pankartını açan kitle Ziya Gökalp Caddesi'nden al-

kışlar ve "Zafer direnen emekçinin olacak", "Emekçi düşmanı hükümet istifa", "Parasız, bilimsel, demokratik eğitim" vb. sloganlarla yürüyerek Kızılay Postanesi önüne geldiler. Kitle adına konuşmayı Eğitim-Sen Ankara Şubeleri Sözcüsü **Özgür Bozdoğan** yaptı. Bozdoğan "Bugün öğrencilerimize karne verme günümüzdür. Biz bugün 57. hükümete de karne veriyoruz. Hükümet emekçilerin yararına uygulamalarda başarısız, IMF politikalarında başarılıdır. İşsizliğin ve yoksulluğun her geçen gün artması, yaşamın pahalılaşması konusunda başarılı, çözümde ise başarısızdır. Bu yaptıkları yetmiyormuş gibi pasolarımızı da elimizden alarak bizden bir 'kırık not' daha almıştır. Biz bu durumu kabul etmiyoruz ve derhal pasolarımızın bize iade edilmesini istiyoruz" dedi. "Paso hakkımız engellenemez", "Tüm Eğitim emekçilerine paso verilsin" yazılı dövizler de açan Eğitim-Sen'liler ayrıca karneleri de siyah kurdale takarak Başbakan Bülent Ecevit'e postaladılar. Eylem alkışlarla sona erdirildi.

POSTACILAR PASOLARINI İSTEDİLER

Ankara: Haber-Sen'in yaptığı çağrıyla 7 Şubat 2002 tarihinde, sabah saatlerinde Yenimahalle Posta İşletme Merkezi önünde toplanan yaklaşık 300 postacı ücretsiz taşıma kartlarının kaldırılmasını protesto ederek, kartlarının geri verilmesini istediler. Sık sık "Onurlu postacılar buraya" sloganını atan postacılar diğer arkadaşlarını da eyleme katılmaya çağırdılar. "IMF'nin değil, postacının dediği olacak" vb. dövizler açan postacılar, "Paso hakkımız söke söke alırız", "Postacıdan aldılar hortumcuya verdiler" sloganlarını da atarak İvedik Metro İstasyonu'na kadar yürüdüler. Ulus'a gelen kitle burada tekrar pankartlarını açarak PTT Genel Müdürlüğü önüne kadar yürüdü. Burada Haber-Sen 2 No'lu Şube Başkanı Timur Aytekin postacılar adına bir konuşma yaptı. Aytekin Ulaştırma Bakanı ile Türk Telekom ve PTT Genel Müdürlüklerinin çalışanları oyaladığını belirterek, pasolarının geri verilmesi gerektiğini ve sorunun ancak böyle çözüleceğini söyledi.

ÜCRETSİZ TAŞIMACILIK SONA ERİYOR

Kartal: IMF ve DB politikalarının ülkemizde hayata geçirilmesiyle hemen hemen hergün yeni bir hak gaspı yaşanıyor. Yaşanan bu hak gasplarından bir tanesi de toplu taşıma araçlarından ücretsiz yararlanılan PTT-Telekom çalışanları, eğitim emekçileri vb. emekçilerin haklarının elinden alınması.

Yaşanan bu hak gaspı İstanbul Haber-Sen 7 Nolu Şube tarafından 1 Şubat 2002 tarihinde Acıbadem 150. Yıl PTT Baş Müdürlüğü önünde saat 10:00'da yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi.

Basın açıklamasındaki metni kitleye okuyan **Kadir Ertan Baydemir**, 4736 sayılı kanunla PTT ve Telekom çalışanlarının toplu taşıma hizmetlerinden yararlanma haklarının elinden alındığını söyledi. Yıllardır yağmur, çamur demeden kilolarca mektubu sırtında taşıyan posta dağıtıcılarının kendi kaderlerine bırakıldığını belirtti. Basın açıklaması boyunca kitle sık sık "PTT çalışanlarına sahip çık", "Köle değiliz, emekçiyiz" vb. sloganlarını attı. Basın açıklaması 11:30'da sona erdi.

ZABITALARDAN HAK GASPLARINA TEPKİ

İstanbul: Ulaşım hakları ellerinden alınan İstanbul Büyükşehir ve İlçe belediyelerinde çalışan Tüm Bel-Sen üyesi zabıtalara 4 Şubat 2002 Pazartesi günü saat 12:00'de Aksaray Metro önünde toplandılar. Tüm Bel-Sen imzalı pankart ve çeşitli dövizler açarak İSKİ binasına kadar yürüyen zabıtalara yürüyüş sırasında "Ulaşım hakkımız engellenemez", "Direne direne kazanacağız", "Hükümet şaşırma sabrımızı taşıma", "Birlik mücadele zafer", "Zabıta burada Gürtuna nerde" sloganlarını atarak ıslık ve düdük çalarak hak gasplarını protesto ettiler.

İSKİ binasının önünde yapılan açıklamada konuşan zabıta komiseri "ülkemizde uygulanan IMF politikalarından kaynaklı hak gasplarına 50 yıllık zabıta teşkilatı da dahil edilmiştir. Zabıta teşkilatı kurulduğu günden beri her türlü toplu taşıma araçlarına ücretsiz olarak biniyordu. Görevi gereği günde 4 veya 5 arabaya binen zabıtalara bu haklarını alıncaya kadar eylemlerini sürdürecektir" diyerek konuşmasını bitirirken kısa bir oturma eyleminin ardından ıslık ve sloganlarla dağıldılar.

MEMURLARDAN PROTESTO

(Memur-Sen) Memur Sendikaları Konfederasyonu ve Türkiye Kamu-Sen üyeleri 12 Şubat 2002 tarihinde toplu taşıma araçlarında indirimli ve ücretsiz geçiş haklarının kaldırılmasını Fatih'teki Saraçhane Parkı'nda protesto ettiler. "Paso hakkımız söke söke alırız", "Hükümet şaşırma sabrımızı taşıma" sloganları atan memurlar "Ulaşım hakkımızı koruyacağız" yazılı dövizler taşıdılar.

Direnişler kararlılıkla devam ediyor

Kartal: 6 Aralık 2001 Tarancılar Deri, 4 Ocak 2002 Cihan Deri'de başlayan direnişler Tuzla havzasında sıcak günlerin de başlayacağını gösteriyordu. Deri patronlarının hak gaspı ve işten atmalarına karşı direnişe başlayan işçiler Jandarmasının baskı ve sindirme politikalarına karşı da direniyorlar. Tarancılar deri önünde işçilerin kurduğu çadır, 4 Şubat'ta Jandarma tarafından bir kez daha yıkıldı. Aynı gün Cihan Deri önündeki 5 direnişçiye saldıran Jandarma, işçileri gözaltına aldı. 1 gün Tuzla Jandarma Karakolu'nda kalan işçiler 5 Şubat'ta Tuzla Savcılığına çıkarı-

"ENİNDE SONUNDA İŞÇİ SINIFI KAZANACAK"

-Cihan ve Tarancılar Deri işçilerinin direnişleri hakkında bizi bilgilendirir misiniz?

Hasan Sonkaya: Biz göreve geldiğimizde Tarancılar Deri'de yetkimiz yoktu. Bizden önce yetki vardı ama yönetimin özellikle de başkan ve sekreterin hantal tutumu sonucu yetkiyi kaybettik. Biz göreve geldiğimizde 28 arkadaşımız sendikali oldu. Sendikali olan arkadaşlarımız mevcut toplu sözleşmeli haklarını istediğinden dolayı patron, başta temsilci arkadaşımızı işten atmak istedi. Durumu işçi arkadaşlarla değerlendirdi-

liyordu. Sendikamızın girişimleri sonucu şu an çalıştırılmıyor. Üretim tamamen durduğundan dolayı Patronla yapılan görüşmeyle arkadaşların işe dönme şansı yüksek.

3 Ocak 2002 tarihinde Cihan Deri'de direnişe başladı. Yine burada da başkan ve sekreterin hantal tutumuyla yetkimiz düşürülmüştü. Burada patron ve ustası, işçi arkadaşlara her türlü baskıyı ve hakareti yapıyorlar. Biz patronla bu konuyu görüştüğümüzde "sizin burada yetkiniz yok siz karışamazsınız" diyerek 4 arkadaşımızın çıkışını gündeme getirdiler. Orda sendikali olan 17 arkadaşımızdan 15 tanesi direnme kararı aldı. Bu karara 3 kez toplantı yaparak vardık. Sonuç olarak direniş devam ediyor. Direnişlerde deri sanayinde diğer işçilerin desteklerini de gözardı edemeyiz. Hepimiz bir bütün olarak hareket etmeye çalışıyoruz. Cihan Deri'de işimiz biraz zor. Zor diyoruz ama imkansız değil. Biz bu zoru başarmaya çalışacağız. Cihan deri patronu bu gücü diğer patronlardan ve polislerden alıyor. Cihan Deri direnişe çıktıktan sonra, burası metropol bölgesi olmasına rağmen Doğuda uygulanan OHAL uygulaması burda da uygulanıyor. Biz sabırlıyız, kararlıyız, eninde sonunda işçi sınıfının kazanacağına inandığımızdan dolayı sendika ve işçiler birleşti. İşveren sendikasıyla 3-4 defa görüşme talep ettik. Hala işçi arkadaşlarımıza hakaretler devam ediyor. Biz de bu konuyla ilgili suç duyurusunda bulunduk.

"SİZ BURANIN HUZURUNU BOZDUNUZ"

- Size ve işçilere saldırılar katmerleşerek devam ediyor. Bu konuda neler söylemek istersiniz?

H. Sonkaya: Biliyorsunuz burada 2,5 yıldır ses seda yok. İşçilerle yaptığımız toplantılarda kararlı olduğumuzu, sınıf sendikacılığı yapacağımızı belirttik. İşçiler de bize güvendiklerinden dolayı direnişe çıktılar. Tarancılar'da çadır kurdular. Jandarma defalarca çadırı yıktı, arkadaşlarla tekrar çadır kurma girişimindeyiz. İşçilerle bir bütün olmaya çalışıyoruz. Biz göreve geldikten sonra 150 arkadaşımız sendikali oldu. İşçilerin sendikaya güvenleri tekrar artıyor. Bizim göreve gelmemizle havzada hareketlilik başladı. Emniyet güçleri diyor ki "1,5 senedir burada hareketlilik yok, çıkarılan işçi patronla anlaşığı geliyor. Siz geldiniz tekrar buranın huzurunu bozdunuz." Biz işçilerin hakkını arıyoruz. Üretimden gelen gücümüzü kullanıyoruz. Bir ustanın söylediği önemli bir söz vardır. "Eğer sermaye ve uzantıları saldırıyorsa iyi, daha çok saldırıyorsa daha iyi" bu söz bizim doğru yolda olduğumuzu gösteriyor. Sermayenin ve emniyet güçlerinin her zaman saldırılarının olacağını biliyoruz. Bu saldırıları bertaraf etmek için işçi sınıfıyla birlikte, üretimden aldığımız güçle, tek yumrukla sermayedarların karşısında duracağız. Hiçbir zorluk da mücadelemizden bize geri adım attırmayacaktır.

larak serbest bırakıldılar. Serbest bırakılan işçiler tekrar fabrika önüne gelerek direnişlerine devam ettiler.

Biz de son gelişmeleri öğrenmek için Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı Hasan SONKAYA ile görüştük.

ğımızde ortak karar olarak direnişe başladık. 18 arkadaş 6 Aralık 2001'den bu yana kararlı bir şekilde direnişler. Tarancılar Deri'de şu anda bir gelişme var. Temsilci arkadaş haricinde 17 arkadaşın tekrar işbaşı yapma şansı doğdu. Tarancılar'da 12 yabancı uyruklu insan çalıştırı-

Ardılına hükmedemeyen bir KP ancak sözde bir KP olabilir

“Doğru siyasetimizin ve sağlam birliğimizin amacı, milyonlarca kitleyi Japonya’ya karşı milli birleşik cepheye kazanmaktır. Proletaryanın, köylülüğün ve şehir küçük burjuvazisinin geniş kitlelerinin, bizim yürüteceğimiz propaganda, ajitasyon ve örgütlenme çalışmalarına ihtiyacı vardır.” (Mao)

.....
“Partinin siyasetinin kitlelere maledilmesi uzun ve kararlı bir çabayı, yılmaz ve zorlu, sabırlı ve titiz bir çabayı gerektirir. Bu çaba olmadan hiçbir şey elde edemeyiz.” (Mao)

Devrimci bir mücadelede tayin edici öneme sahip Marksist-Leninist-Maoist önerme, öncünün ardılına peşinden sürükleyebilmesidir. Bu, devrimin zorunlu koşuludur ve bu bağlamda devrimci bir çalışma olmadan, bu çalışmanın sistematigi sağlanmadan ve yine bu çalışma en uygun araç ve yöntemlerle yaşama geçirilmeden, orada kitlelere hükmetmekten bahsedilemez.

Ardılına hükmedemeyen bir parti, adına her ne denirse densin, o kitlelerin öncüsü olmayı başaramayacak; kitlelerden soyutlanacak, kopacaktır.

“Devrim kitlelerin eseri olacak” Marksist önermesini kavramanın en iyi göstergesi de, teorik belirlemeleri salt teori olarak belirlemelerden sıyrarak onu, maddi yaşamın pratik faaliyetini yönlendiren nesnel gerçeklik haline getirmekle olanaklıdır.

Hiçbir devrim kitlelerin kabullenişi dışında, kitlelerin reddi durumunda mümkün olmamıştır ve olmayacaktır da. Yığınların geniş katılımı ve kabullenişiyle bütünleşemeyen bir devrimci savaşım, pro-

letaryanın uzun vadeli çıkarlarının temsilcisi olmayacağı gibi, böyle bir savaşım kitlelerden kopuk, marjinal bir savaşım olacak ve kendi sınırları içinde boğulup kalacaktır.

Öncü olmanın temel koşulu Marksist-Leninist-Maoist programatik bir yaklaşıma ve bir ardıla sahip olmaktır. Ardılına hükmetmek için ise, onun sosyal-toplumsal zeminini ve içinde bulunduğu çok çeşitli varoluşları özenle irdelenmek, ona uygun somut politikalar ile günceli yakalayabilmek, öncünün politikalarını kitlelere indirgeyebilmek ve onunla birleştirmek gerekmektedir. Bu, her toplumsal tabaka açısından özgün politikaları belirlemeyi gerektireceği gibi, bu politikaları yaşama geçirebilecek, profesyonel parti işçilerine de gereksinim duyulacaktır.

Devrimin zorunlu koşulu olarak kitlelerin örgütlenmesi, harekete geçirilmesi bir gereklilik olarak ilkesel bir amaç haline gelirken, bu ilkenin uygulanışında da temel toplumsal oluşum içinde, kitlenin çok çeşitli katmanlara ayrıştığı her durumda esas ile tali bağıntısı gündeme gelecek. Öncü öncelikle çalışmasını nerede, hangi alanda yürüteceğini belirler, belirlemek zorundadır. Bu bağlamda, proletaryanın öncüsü misyonunu üstlendiğini iddia eden bir parti, öncelikli olarak sınıfın öncüsü olma/olabil-

me durumunu gözetmelidir. Bu böylesi önemli bir ayrım noktası iken, kitlelerin bulunduğu diğer alan ve özgüllüklere ilişkin kayıtsızlıklar taşımak demek değildir. Aksine, esas yoğunluklu alanlar daha az yoğunluk gerektiren alanlardaki mevzilerle desteklenmedikçe doğru bir kitleleşme yolu izlenildiği söylenemez. Ve böylesi bir çalışmanın bütünlüğü gözardı edilerek, toplumsal her gelişmenin uygun yöntem ve araçlarla, doğru politikalarla irdendiği de söylenemez. Çok yönlü bir bakış açısı, çok yöne yumruk sallamak değildir. Aksine çok yönlü bir bakış açısı, sorunların esas ve tali ayrımı içinde, gelişmelerin devinimi olan öğeleri yakalayabilmeyi sağlayacağı gibi geniş bir kitlelilik yaratılabilme de mümkün olacaktır.

Halk yığınları yeni toplumsal koşulların yaratıcısıdır. Ve onun “mucizeler” yaratan devasa gücüne hükmedebilmek bir sanat işidir. Ve devrimlerin gerçekleşmesi de bu mucize gücün ortaya koyduğu en büyük ve görkemli gösterebilir. Ve bu devasa gücün meyveleri ancak, kitlelerin kendiliğinden gelişimine müdahale edildiğinde, onu bilinçli, iradi bir yönlendirmenin etkisi altına alma gerekliliğinin bilince kazındığı ve ona uygun faaliyetlerde amansız bir uğraş içine girildiğinde olanaklı olabilir.

Öncünün görevlerinin

derinliği ve genişliği bilincinden hareketle, kendi sloganlarının doğruluğunun kitlelere kabullendirilmesi, ardılına hükmedebilmenin temel koşuldur ve bu her genel politikanın özgül duruma indirgenbilmesini; çok daha yoğun propaganda çalışmalarıyla, teşhir faaliyetiyle hergün, her durumda kitlelere nüfuz etmesini becerebilmesini gerektirir.

Somut hedefler ve açılımlar üzerinde şekillenen ve her toplumsal tabakaya özgü hitap ve yöntemlerle geniş kitleleri kucaklayabilen somut politikalar devrimci bir çalışmada ve kitlelere hükmedebilmede mutlak gerekli olanıdır.

Devrimci bir çalışmada kitlelerin devrimci öncülerine çok daha yoğun bir çalışma gerekliliği yüklenirken, aynı zamanda, her devrimci slogan, kitlelerin devrimci girişkenliğini yönlendirecek, ona yol gösterecek, onu karakterize edecek nitelikte ve her daim onun önünde olmalıdır. Kitlelerin gelişmelerin önünde olamayan bir devrimci çalışmanın, kitleleri etkilemesi de olanaklı olmayacak ve onun öncüsü olma gibi bir misyonu da elde edemeyecektir.

Devrimci ve sosyalist hedeflerini tüm ayrıntı ve erdemleriyle yığınlar ve erdemleriyle yığınlar veremeyen, ona gelecek güzel günlerin mutlak bu gündün güzel ve en zor bir uğraşta olduğunu kavratmayan bir devrimci çalış-

ma, gerçek anlamda bir devrimci çalışma olmayacaktır.

Kitlelerin devrimci öncülerini siyasal savaşımın görevlerini en uygun biçimde kavradığı ölçüde daha canlı, daha dinamik öğeleri yaratabilme olanaklarını da elde edebilirler.

Yığınların devrimci coşkusunu yaratma, onu güçlendirme, harekete geçirme ereği taşıyan ya da taşıması gereken öncünün, her toplumsal tabakaya ve onun sosyal-siyasal oluşumuna özgün, somut politikalarla harekete geçirmesi gerekli olan olduğu kadar, proletaryanın öncüsü olan bir parti herşeyden önce, sınıfın öncüsü olması gerekliliğini bilince çıkarmalıdır.

İşçi sınıfının kendiliğinden gelişiminin ön safalarında yer edinebilme, onu kontrolü altında, siyasi iktidar hedefine yöneltme ve o perspektifle harekete geçirebilme, öncünün

“Çin’de demokratik bir cumhuriyetin kurulması, tamamen bizim kitleleri kazanma çabalarımıza bağlıdır. Bu çabayı harcayarak milyonlarca ve milyonlarca kitleyi önderliğimiz altında toplayabilirsek, devrimci görevlerimizi hızla yerine getirebiliriz.”(Mao)

kitle çalışmasında en acil görevi iken, diğer toplumsal tabakaların her bir kesitini, (memurları, öğrencileri, köylüleri, esnafları, sanatçıları, zanaatkarları, kadınları vs.) harekete geçirebilme, işçi sınıfının yöneldiği hedefe yöneltme, onun bileşeni durumuna getirme gerekli olandır. Bu gerekliliği çok çeşitli yol ve yöntemler, çok çeşitli araçlarla yerine getirebilmek, onun üzerine kafa yormayı ve varolan özgünlükleri yakalayabilmeyi gerektirir.

Bunun için kitleler içindeki çalışmaları genişletmek, derinleştirmek ve onu etkili kılmak ve bu vesileyle devrimci bir savaşımın etkilerini artırmak, mutlak gerekli olandır.

Kitlelerin gücüne ve kudretine eğilemeyen, bunun devrimin zaferi sorunundaki tayin edici önemini kavramayan bir yaklaşımın, iyi bir örgütleyici, iyi bir yönlendirici olduğunu

da söyleyemeyiz. **Çünkü gerekliliği bilince çıkarmadan, gereklerini yerine getirebilmek olanaklı değildir.**

Proletaryanın öncüsü ve onun tek doğru temsilcisi olma durumunu ayrıntılı bir biçimde ortaya koyabilmek, yığımlara, devrimci bir çalışmanın gerekliliğini kavratılabilmek, sınıf mücadelesini yönlendirebilmenin ilk basamağıdır.

Kitle hareketlerinin ortaya çıkması, genişlemesi ve çeşitli biçimlerde yansımaları, daha çok devrimci siyasal çalışmayı gerektirecek, daha çok özgün politikalara gereksinimi artıracak ve bütün bunları yönlendirebilmek, yönetebilmek için daha çok çaba harcamak gerekecektir.

Özgünlüğümüzde varolan gerçeklik irdelendiğinde, bugün kitlelerin kendinden gelme hareketlerinde geniş bir yoğunluk ve artış olmasının yanında, bu kendiliğindenciliğin kırıl-

labilmesi, devrimci bir çalışma ile öncünün gelişmelerine öncülük etmesi durumu istenilen düzeyde değildir.

Bu durum, başta işçi sınıfı olmak üzere, gelişen yığın hareketlerinin kendi

ekseni içinde boğulup kaldığını ve yüklenmesi gereken siyasal görevleri yüklenemediğini, pasifizmin, reformizmin, ekonomizmin etkisinden kurtulamadığını bir kez daha kanıtlamaktadır.

Elbette ki, yığınların kendiliğinden gelişen hareketliliğinin gerisinde kalmanın çok çeşitli nedenleri mevcuttur. Bunlar salt, sorunu doğru bir tarzda kavramama olarak alınmaz. Bu her ne kadar esa-

PUSULA

Eleştiri özeleştirisi üzerine

Eleştiri; kişilerin, partinin gelişmesine ve ilerlemesine engel olan hataların, yanlışların açığa çıkarılması, düzeltilmesi ve yok edilmesinin en önemli yoludur.

Zamanında ve doğru yöntemle çözülmeyen her sorun ileride daha karmaşık bir biçimde karşımıza çıkacak, gelişmemizin önünü tıkayacak ve çözümünü de daha zor olacaktır. Böyle bir olumsuzluğa düşmeden hata ve yanlışları henüz oluşum halindeyken yoketmenin en sağlıklı yolu eleştiri ve özeleştiriyi devrimci bir tarzda ele alıp pratiğe geçirmektir. Dolayısıyla devrimci eleştirinin amacı ilerletici olmalıdır. Gelişmenin önünü tıkayan ve yıkılması gereken ne varsa yıkmayı, değiştirmeyi ve durumu geliştirmeyi hedeflemelidir.

Yapılan eleştirinin devrimci olabilmesi ve yukarıda belirtilen amaca hizmet edebilmesi için bir takım normlara uygun olması gerekir. Bu normlar temel alınarak

bakıldığında devrimci eleştiri için öncelikle şunlar söylenebilir.

*Devrimci eleştiri nesnel ve gerçeğe dayalı olmalıdır. Eleştirilen bütün düşünceler, pratikler vb. somut olmalıdır. Aslı olmayan söylentilerden ve subjektif değerlendirmelerden hareketle eleştiri yapılmamalıdır. Yapılan bu tür "eleştiriler" eleştiri değil, olsa olsa eleştirinin yozlaştırılması olur.

*Eleştirinin istediğimiz amaca uygun olması eleştiri yaparken izlenecek yönetime de bağlıdır. Eleştirilen hata ve yanlışlar; nedenleriyle, bağınılarıyla, yakını ve uzak gelecekte yol açacağı muhtemel sonuçlarıyla ele alınmalıdır. Bu diyalektik bütünlük içerisinde hata ve yanlışların nasıl giderileceğine ilişkin bir çözüm sunmalı ve bu çözüm de kişiyi ve yapıyı geliştirici, dolayısıyla sınıf mücadelesinin çıkarlarına uygun olmalıdır.

*Eleştiri hedefine uygun ya-

pılmalıdır. Kişiyi mi, hüreye mi, yoksa örgüte mi, adresi nereyse oraya yapılmalıdır. Gelişigüzel yapılmamalıdır. Ok hedefine direkt yöneltilmelidir. Aynı zamanda eleştiri yaparken işleyişe bağlı kalınmalı ve partinin sınıf düşmanlarıyla çevrili olduğu unutulmamalıdır. Kimi, neyi, nerede ve nasıl eleştireceğimiz iyi bilinmeli, **parti içi ve dışı açık eleştiri birbirine karıştırılmamalıdır.** Devrimci saflardaki yapıları eleştirimiz ilerletmeye, kazanmaya yönelik, düşman sınıfları eleştirimiz ise siyasal teşhir ve tecrite yönelik olmalıdır. Dostlara, yoldaşlara getireceğimiz eleştiriler her zaman bu normlara uygun olmalı ve eleştirinin proletaryanın sınıf düşmanlarına yardım edecek biçimlere bürünmesine izin verilmemelidir. Partinin amacı, ilkesi, programı, tüzüğü ve işleyiş çerçevesi esas alınmadan yapılan eleştiri yapıyı ileri taşımaz tersine yıkıcı bir işlev görür ya da böyle bir amaç taşır. Böyle bir durum ya da konudaki ciddi kavrayışsızlığın ya da çeşitli sağlıksız unsurların "eleştiri özgürlüğü" adı altındaki yaklaşımlarının ürünüdür.

Eleştiriyle birlikte bireyin ve partinin gelişmesini sağlayan bir diğer yasa **özeleştiridir.** Özeleştirisi, bireyin ve partinin kendi eksiğini, yanlışını görmesi ve bunlar-

dan ders çıkararak bu olumsuzluğu giderip kendisini ilerletmesi, geliştirmesidir. Bize yöneltilen haklı bir eleştiri karşısında kendimizle kolektif unsur arasındaki dengenin bozulduğunun ve bir çelişki olduğunun farkına varmalı ve özeleştirisi vererek bu çelişkiyi çözüp dengeyi yeniden sağlamanın bireysel ilerleme ve sınıfı karşı sorumluluğunun gereği olduğunu kavramalıyız. Bu sorumluluğu duymayan küçük burjuva anlayışa sahip birisi, gurur sorunu yaparak özeleştiriden kaçır. Kendi hatalarını kabullenmeyi aşağılanma olarak algılar ve bu durumdan korkar, özeleştirinin kendisini geliştireceğini kavramaz. Özeleştirisi yapsa bile bu onun pratiğinde nesnel bir niteliğe dönüşmez. Buradan hareketle özeleştirisi yapan kişinin özeleştirisiye konu olan hatası karşısındaki tutumu onun kavrayışı ve samimiyetinin bir göstergesidir. Yani kişi özeleştirisi yaptığı halde hatasını düzeltme yönelimine girmiyorsa ve de aynı hatayı yine tekrarlıyorsa, özeleştiriyi kavradığından ya da samimiyetinden söz edilemez. Açık ki böyle bir pratik özeleştirinin esas yönü olandan daha ileri düzeyde bir birlik, yani kişinin düşünce ve davranışlarında olumlu bir değişim yaratmıyorsa, özeleştirisi kav-

ramını dejenere edip yozlaştıracak ve onu, bireyin ya da partinin gelişme yasası olmaktan çıkacaktır. Özeleştiriyi böyle kavramayan anlayışın onu günah çıkarma derekesine indirgemesi kaçınılmazdır.

Özeleştiriyi ilgili kavrayışsızlığın bir diğer sonucu da hata ve zaafı karşısında kişilerin biçimsel özeleştiriyeye zorlanmasıdır. Eleştirilen yoldaşların hataları engellenmeli, düzeltilmelidir. Ancak genellikle derhal özeleştirisi yapmasını istemek manevi bir "baskı"dır. Özeleştirisi konusunda bu tür "baskı" yöntemi biçimsel özeleştirisi yapma tehlikesi yaratır ve özeleştiriyi günah çıkarmaya dönüştürür. Böylesi özeleştiriler samimi değildir ve soruna da, yoldaşlara da bir faydası yoktur. Eğer samimi bir özeleştirisi istiyorsak karşıımızdakine kendisiyle tartışması için genellikle zaman tanımalıyız. Kişi ancak bu şekilde yanlışları üzerinde düşünüp, çelişkileri değerlendirebilir ve sonunda düşünce ve davranışlarını kendi yanlışlarını ve zaafalarını ortadan kaldırmaya yönelebilir.

Öncünün gelişmesine etkili bir silah olan eleştiri-özeleştiriyi ancak böyle kavrayıp uyguladığımız zaman onu etkin bir biçimde kullanmış oluruz.

Dünya halkları haykırıyor: “Başka bir dünya mümkün”

Zirveye Dışişleri Bakanı İsmail Cem ve ekonomiden sorumlu Devlet Bakanı Kemal Derviş yönetiminde katılan emperyalizmin has uşaklarından TC devleti; IMF ve DB aracılığıyla kendisine sunulan ve emekçi halkımızı yoksulluğun ve açlığın bataklığına sürükleyen politikaları en ince ayrıntısına kadar uyguladıkları için efendilerinden aldıkları “aferin” ile daha da pervasızlaşarak emperyalist tekellere her türlü kolaylığı sağlayacaklarının, dolayısıyla Türkiye pazarına uluslararası tekellerin daha fazla yatırım yapmaları için hiçbir engelin söz konusu olmadığını garantisini verdiler.

31 Ocak-4 Şubat tarihleri arasında birisi emperyalizmin merkezlerinden New York'ta diğeri ise Brezilya'nın Porto Alegre kentinde birbirinden farklı iki zirve düzenlendi. Dünya Ekonomik Forumu (WEF) olarak daha önce İsviçre'nin Davos kentinde 1971 yılından itibaren yapılan zirvenin bu yıl ABD'nin New York kentinde toplanmasının ana nedenini 11 Eylül baskınları ve sonrasında yaşanmakta olan gelişmeler oluşturmuştur. Dünya halklarına 11 Eylül sonrası “terörizmle mücadele” kılıfı altında savaş açan haydutbaşı ABD'nin durgunluk sürecine giren ekonomisinin düzel-

daha kapsamlı tehditler savurması ve diğer rakiplerine meydan okuyan açıklamalarda bulunması, zirve üzerine ABD emperyalizminin gölgesinin düşeceğinin kanıtıydı. Bu açıdan zirvenin zamanlaması ile Bush'un konuşmasının denk bir zamana düşmesi rastlantı değildir.

Emperyalizmin 1970'lerin başında boy veren ve giderek derinleşen yeni ekonomik krizinin aşılması noktasında uygulanmaya sokulan neo-liberal politikaların iflas etmesi, ortaya attıkları YDD (Yeni Dünya Düzeni) ve Küreselleşme balonunun dünya emekçi halkla-

nomik krizden çıkışın nasıl sağlanacağı ve 11 Eylül sonrası “güvenlik” noktasındaki artan kaygıların ne şekilde giderilebileceği yönlü tartışmalar damgasını vurdu. Özellikle ABD emperyalizmi başta olmak üzere birçok emperyalist-kapitalist ülke-ülkeler üzerindeki ciddi yansımaları ve bunun sonucunda gelişen sosyal patlamalar (Arjantin örneğinde olduğu gibi) emperyalist-kapitalist sistem açısından tehlike çanlarının erken çalınması anlamına geliyor. Dünya ekonomisinin hem üretim hem de ticaret hacmi üzerinde diğer rakiplerine oranla önemli üstünlük ve avantajlara

rine yönelik sert açıklamaları zirveye katılan Fransa Başbakanı ve Dışişleri Bakanı tarafından tepkiyle karşılanmış, Bush'a cevaben “Dünya sorunlarını yalnızca askeri güçle çözmeye kalkışmak kabul edilemez” şeklinde ifadeler kullanılmıştır. Aynı doğrultuda Almanya, Çin ve Rusya'nın da tepkisel yaklaşımlarda bulunduğunu görmekteyiz. Zirvenin önemli toplantı gündemlerinin bu noktalarda dolandığını görmekle birlikte emperyalistler tarafından uygulanan “yıkım” politikalarının dünya emekçi halkları tarafından yoğun tepkiyle karşılanması ve yükselen anti-kapitalist, küreselleşme karşıtı mücadelenin bertaraf edilmesi düzleminde alınabilecek önlemler de masaya yatırılmıştır. Bu açıdan emperyalist haydutların zirve boyunca bir gözleri de Brezilya'nın Porto Alegre kentinde düzenlenen “Dünya Sosyal Forumu” (WSF)'ndeydi.

EMPERYALİST HAYDUTLARDAN YENİ REÇETELER

Emperyalizmin girdiği durgunluk sürecinin süreklilik kazanması durumunda daha büyük krizlerin meydana geleceğini ve bunun yansımalarının çok daha ciddi olacağını bilen emperyalizmin ekonomik, politik ve ideolojik uzmanları ve savaş stratejistleri 5 gün boyunca durgunluğu aşmanın çözüm yol ve yöntemlerini tartıştılar. Yeni reçeteler hazırladılar. Uluslararası sermayenin önündeki tüm engelleri kaldırmayı planlayan emperyalist haydutların en büyük yardımcısı ise kendilerine her yönüyle bağlı uşakları oldu. Emperyalistlerin öngördükleri “yıkım” politikalarını kendi halkları üzerinde uygulayan uşak ülkeler; her türlü yeraltı ve yerüstü kaynakları ile ucuz emek gücünü New York zirvesinde efendilerinin hizmetine sunmaya çalıştılar. Zirveye Dışişleri Bakanı İsmail Cem ve ekonomiden sorumlu Devlet Bakanı Kemal Derviş yönetiminde katılan emperyalizmin has uşaklarından TC devleti; IMF ve DB aracılığıyla kendisine sunulan ve emekçi halkımızı yoksulluğun ve açlığın bataklığına sürükleyen politikaları en ince ayrıntısına kadar uyguladıkları için efendilerinden aldıkları “aferin” ile daha da pervasızlaşarak emperyalist tekellere her türlü kolaylığı sağlayacaklarının, dolayısıyla Türkiye pazarına uluslararası tekellerin daha fazla yatırım yapmaları için hiçbir engelin söz konusu olmadığını garantisini verdiler. Bu garantilerin

tilmesi ve sarsılan prestijinin yeniden sağlanmasına yönelik çabaların yanısıra dünya pazarlarındaki denetiminin diğer emperyalistler karşısında korunmasını güvence altına alınması isteği, zirvenin New York'ta toplanmasına yolaçan nedenler olarak sıralanabilir. Bu açıdan beş gün süren ve 800'e yakın üst düzey yönetici ve uluslararası tekellerin temsilcilerinin katıldığı zirveye esasta ABD emperyalizminin damgasını vurduğunu söyleyebiliriz. Zirvenin hemen öncesinde katil Bush'un “ulusa sesleniş” konuşmasında dünya halklarına yönelik

rının gözünde erken sönmesi, gelinen aşamada emperyalist haydutları kara kara düşündürmekteyken bu gelişmelerin üzerine ansızın düşen 11 Eylül depremi kaygılarını daha da artıran katalizör etkisi yaratmıştır. Bu nedenle daha önce yapılan zirvelerin ana gündemlerini ekonomik ağırlıklı sorunlar oluştururken bu yılki zirvenin esas eksenini “Güvenliğin sağlanması ve zayıf noktaların ortadan kaldırılması” teşkil etmiştir.

New York'ta düzenlenen zirveye emperyalizmin içinde bulunduğu eko-

sahip ABD'nin ekonomisinde görülen resesyon (durgunluk) sürecinin hızlanması ve derinleşmesi durumunda ve bunun süreklilik kazanması halinde -buna karşılık Fransa ve Çin ekonomilerinin büyüme sürecinin hızlanması, Rusya'nın önemli ölçüde toparlanarak gerçekleştirdiği yeni atılımlarını sürdürmesi durumunda yakın süreçte dünya pazarlarının yeniden paylaşılması noktasında çok çetin çatışmaların yaşanacağını söylemek yanlış olmayacaktır. Nitekim katil Bush'un bu tehlikeyi görerek gerek dünya halklarına gerekse rakiple-

Dünya halklarına açlık ve zulmü dayatanlar

yoksul halkın alinteri, kanı ve canı pahasına verildiği gözönüne alınırsa TC faşist diktatörlüğünün emperyalizme bağımlılıkta ne kadar ileri bir aşamaya geldiği çok rahat görülebilir.

Emperyalist haydutların içinde buldukları ekonomik durgunluk ve kriz ortamından çıkış yolu olarak gördükleri politikaların ağır faturasını iliklerine kadar hissedecek olan dünya emekçi halklarının bu duruma sessiz kalmayacakları açıktır. Son üç yıldır Seattle, Prag, Cenova'da geliştirilen ve New York zirvesinde devam eden anti-kapitalist, küreselleşme karşıtı gösteriler ile Arjantin'de doruğa çıkan ve emperyalistlerin uykularını kaçıran manzaralar umut verici gelişmeler olarak görülmelidir. Emperyalist haydutlar bu tehlikeyi önceden gördükleri için New York zirvesinde yalnızca ekonomik durgunluk ve krizden çıkışın çözüm yöntemlerini tartışmakla yetinmediler. Gelişen ve gelişme ivmesi yükselen dünya halklarının öfke ve tepkilerini minimuma indirmeye yönelik gerekli gördükleri "Güvenlik önlemleri"nin altyapısını da oluşturmaya özen gösterdiler. Bunun yanısıra zirvede dikkat çeken bir durum da gelişmekte olan anti-kapitalist, küreselleşme karşıtı mücadelenin engellenmesi doğrultusunda emperyalistlerin yalnızca "askeri önlemler" üzerinde durmadıklarıdır. Gelişmekte olan mücadelenin ideolojik ve politik içeriğini boşaltmak, hele hali hazırda devrimci bir çizgide olmayıp daha ziyade reformist, Troçkist, Anarşist akımların etkisinde olan mücadelenin Marksist-Leninist-Maoist bir çizgiye evrilmemesi noktasında gösterdikleri hassasiyet ve çabalarıdır. Öyle ki zirveye katılan birçok burjuva ideolog ile BM Genel Sekreteri Kofi Annan ve uluslararası tekellerin patronları "timsah göz yaşları" dökerek zengin-yoksul arasındaki uçurumun derinleştiği ve buna mutlaka çözüm bulunması gerektiği üzerinde durarak küreselleşme karşıtı tepkilerin iyi analiz edilmesi ve uzlaşma noktasındaki yol ve yöntemlerin aranması yönlü tavsiyelerde bulundular. Demek istedikleri gayet açık; "küreselleşmenin sonuçlarını istenilen düzeyde tutmazsak, gelişmekte olan tepkiler kapitalizmin nedenlerine yönelir; bu durum ise emperyalist-kapitalist sistemin daha erken mezara gömülmesine yol açabilir." Evet; emperyalizmin ideologları

haklı olarak bu uyarıda bulunuyorlar. Ancak Brezilya'nın Porto Alegre kentinden ve New York sokaklarından yükselen "Başka bir dünya mümkün!" haykırışları New York zirvesinin duvarlarında çınlayarak emperyalist haydutları beyinlerinden vurmaya ve uykularını kaçırmaya devam ediyor.

KÜRESELLEŞME KARŞITLARI PORTO ALLEGRE'DE BULUŞTU

Dünya Ekonomik Forumu (WEF)'na alternatif olarak bu yıl ikincisi düzenlenen ve Brezilya'nın Porto Alegre kentinde organizasyonu yerel yönetimi elinde bulunduran Brezilya İşçi Partisi tarafından yapılan "Dünya Sosyal Forumu" dünyanın çeşitli kentlerinden gelen yaklaşık 50 bin kişinin katılımıyla 31 Ocak-4 Şubat tarihleri arasında gerçekleştirildi. Emperyalist haydutların New York'taki zirvede 5 gün boyunca hazırladıkları "acı reçetelerin" dünya emekçi halklarına uygulanmasının engellenmesinin yol ve yöntemlerinin tartışıldığı Forum'da çok önemli gündem maddeleri de yer aldı. Bunların arasında ezilen ve sömürülen bağımlı ulusların 2 trilyon dolara yaklaşan dış borçlarının iptal edilmesi, neo-liberal ve askerileştirme politikalarına karşı direnişin sürdürülmesi ve IMF-DB'nin sömürge/yarı-sömürgeleri boyunduruk altına alan programlarına karşı daha aktif tavır takınılması ve mücadele edilmesi göze batanlardı.

Porto Alegre'de beş gün süren toplantılarda ve yapılan etkinlik ve gösterilerde daha ziyade emperyalist politikaların sonuçlarına yönelik tartışmalar ağırlık kazanırken reformist ve küreselleşmenin adilleştirilmesinden yana olan grupların etkinliği ve denetimi egemendi. Öyle ki foruma katılmak için başvuruda bulunan ve silahlı mücadele sürdüren ETA ve FARC temsilcilerinin toplantılara alınmaması, ABD emperyalizminin Afganistan'a yönelik savaşını ve işgalini onaylar tarzda tavırlar sergilenmesi, küreselleşmenin sosyal yönünün düzeltilerek kabul edilebilir duruma getirilebileceği yönlü anlayışların egemenliğinde içeriği boşaltılmaya çalışılan "Dünya Sosyal Forumu"nun birçok devrimci grup tarafından protesto edilmesi gündeme geldi ve alternatif toplantılar düzenlendi. Ağırlıklı olarak Bre-

zilyalı gruplar tarafından düzenlenen bu toplantılara katılımın yüksekliği hem anti-kapitalist mücadelenin gelişiminin ivmelenmesi hem de bu gelişim içerisinde reformist revizyonist anlayışların mahkum edilmesi noktasında umut vericidir. "Dünya Sosyal Forumu" toplantılarına emperyalistler ve işbirlikçileri de eskiye oranla çok daha fazla önem veriyorlar. Gelişen mücadelenin ideolojik ve politik içeriğini boşaltmak amacıyla toplantılara delegasyonlar göndererek etkinlik kurmaya çalışıyorlar. Porto Alegre'de bu noktada önemli çalışmalar yürüten emperyalistlerin süreç içerisinde bu yönlü faaliyetlerini artıracakları görülüyor. Bu noktada başta komünist ve devrimci güçlerin ideolojik ve politik mücadeleyi derinleştirilmesi gerekiyor. Emperyalizm-kapitalizmin sonuçlarının yanısıra nedenleri üzerinde ağırlıklı olarak durularak ve her türlü araç ve yöntemler geliştirilerek yükselen anti-kapitalist, küreselleşme karşıtı mücadelenin niteliğini istenilen seviyeye çıkarmak ertelenemez bir görevdir. Aksi takdirde gerek emperyalist haydutlar gerekse onların işçi sınıfı ve emekçi halklar içerisindeki "truva atları" olan reformist ve revizyonist anlayışa sahip güçlerin ivme kazanan mücadeleyi boğmaları kaçınılmaz olur. Emekçi halk kitlelerinin kahredici gücünün bu şekilde heba edilmesine hiçbir komünist ve devrimci gücün izin vermesi beklenemez.

EMPERYALİZME KARŞI İSYAN BÜYÜYOR

1980'lerin başlarında görece olarak geriye çekilen devrimci dalganın avantajından faydalanarak yaşadığı ekonomik krizi, devreye soktuğu neo-liberal politikalar aracılığıyla çözmeye çalışan emperyalizmin gelinen aşamada kötü rüyalar gördüğünü söylemek mümkün. Sovyetler Birliği'nin dağılmasını "sosyalizmin iflasi", "tarihin sonu" ideolojik bombardımanı ile dünya halklarının bilinçlerini dumura uğratmak için kullanan ve "Yeni Dünya Düzeni" masalıyla rüya görmeyi sürdüren emperyalizmin artık kabuslar görmeye başladığını, bu kabusların Seattle, Prag, Cenova randevularından sonra kendilerini çok güven-

de hissettikleri New York'ta da peşlerini bırakmadığını görüyoruz. Onbinlerce emekçi New York, Porto Alegre ve Münih'te emperyalizme olan öfkelerini haykırıyorlar ve isyan ateşini daha da korlaştırarak "başka bir dünya mümkün" şiarını emperyalist haydutların ve işbirlikçi uşaklarının suratlarına vurmaya devam ediyorlar.

NEW YORK

Günler öncesinden "Dünya Ekonomik Forumu"nun yapılacağı New York'ta yoğun güvenlik önlemleri alınmasına rağmen anti-kapitalist, küreselleşme karşıtlarının etkinlik ve gösterilerini engelleyemeyen ABD polisi çareyi "terör" estirmekte buldu. Özellikle 2 Şubat günü toplantıların yapıldığı "Waldorf Astoria Oteli"ni çevreleyen yollarda eylem yapan 25 bine yakın kitlenin polisle başlayan çatışması günboyu sürdü. "Kapitalizme ve ırkçılığa son", "Hepimiz Filistinliyiz", "Başka bir dünya mümkün", "Onurlu bir yaşam istiyoruz" sloganları ve dövizleri eşliğinde direnişlerini sürdürenlerden birçoğu gözaltına alınırken çıkan çatışmalar sonucunda göstericilerden ve polislerden yaralananlar oldu.

PORTO ALLEGRE

Emperyalist haydutların New York'taki zirvelerine alternatif olarak Brezilya'nın Porto Alegre kentinde düzenlenen "Dünya Sosyal Forumu"nun açılışı muhteşemdi. Forumun sürdüğü beş gün boyunca çeşitli etkinlik ve gösterilere sahne olan Porto Alegre'de 31 Ocak günü 40 bin kişinin katıldığı ve iki saat süren bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüşte bir konuşma yapan Porto Alegre'nin Belediye Başkanı Tarso Genro; "Sosyal Forum; eşitlik ve demokrasi bilinciyle bir barış dünyası yaratılması olanağına ışık tutuyor" şeklinde konuştu. Eyleme katılan kitlelerin "Başka bir dünya mümkün", "Bizim olmasını istediğimiz dünyada Arjantin'i iflase sürükleyen neo-liberallere yer yok", "Emperyalizm Latin Amerika'dan defol" şeklinde attıkları sloganlar ve taşıdıkları pankartlar eşliğinde yürüyüş sona erdi.

Özelleştirme saldırısı sürüyor

Türkiye'nin "kurtuluş reçetesi" olarak yansıtılmaya çalışılan özelleştirme KİT'lerden ve imalat sektöründen elini çeken devletin buraları özel sermayeye devretmesi veya satması gibi dil ucu açıklamalarla da tanımlanmaktadır.

Gerçek anlamda özelleştirme; kamu kurum ve kuruluşlarının değerinin çok çok altında fiyatlarla yerli ya da yabancı tekelere peşkeş çekilmesidir. Bu hiç de sermayeye amade burjuva medyanın dediği gibi devletin elinde bulunan işletmelerin halka satılmasıyla daha fazla özgürlüğün ve demokrasinin gelmesi değildir.

"Halka arz" aldatmacalarıyla süslenen özelleştirmelerin sadece ekonomik bir politika olmadığını belirtmiştik. Dünya zenginliklerini elinde tutan sermayedarlar için tam bir özgürlük vaat eden özelleştirmeler zaten karnını zor doyuran emekçiler ve kriz kısıcında "küçük balık" pozisyonuna düşen küçük işletmeciler için tam bir köleliktir.

ABD emperyalizminin DB ve IMF vasıtasıyla uygulanır kıldığı özelleştirmeler sömürge ve yarı-sömürge ülkelere dayatılarak bu ülkelerin halklarının alınterleriyle

yoğurdıkları ekonomik değerler, ucuz iş gücü potansiyeli, yeraltı ve yerüstü kaynakları sermayedarların eline bırakılmaktadır.

Bu tam anlamıyla işçi sınıfına yönelik bir işten atılma, açlığa mahkum etme, sendikasılaştırma, örgütsüzleştirme saldırısıdır. Toplumun her kesimine uygulanan topyekün saldırıların işçi sınıfına yönelen ayağı olarak özelleştirme, işçi sınıfına kazılan dipsiz bir kuyudur. Yüzbinlerce işçiyi işsiz yapacak, bir o kadarını acımasız, güvencesiz iş koşullarına mahkum edecek, onların yaşamını karanlık-kör bir hücreye çevirecek bir kuyu.

ABD DİREKTİFLİ UYGULAMAYA SOKULAN ÖZELLEŞTİRMELER

Sonuçları işten atmalar, işsizlik, sendikasılaştırma, Toplu İş Sözleşmelerinde değişiklik, ücret düşüklüğü, çalışma koşullarının gerilemesi, sosyal güvenliğin tasfiyesi ile yaşanan tabi ki açlık ve yoksulluk olacaktır. Yani yarın bugünden daha çok parası olmayan hasta ölümüne terk edilecek, parası olmayanlar çocuklarını okutamayacak.

Bunlar elbette bir büyücünün sihirli küresinden gördüklerimiz değil, bugün patron-ağaların emperyalistlere attığı her bakış, her tokalaşma yaşanacakların davetiyesidir.

Patron-ağaların halkımızdan, hatta kendi yasalarından, bakanlarından öte başına bastığı ABD'li bürokratlarla yaptığı son görüşmeye göz atalım.

5 Şubat 2002 tarihinde imzaya açılan **Özelleştirme Yasa Tasarısı** devletin özelleştirmeler konusundaki yoğun performansını ve vatanseverliğini (!) göstermektedir. Tasarı TC'li bakanlardan önce ABD Ankara Büyükelçisi **Robert Pearson** ve ABD Hazine Bakanı Yardımcısı **John Taylor**'un onayından geçti. Ülkemizde at koşturan emperyalistlerin nal izlerinden biri

çalışmamak gerekiyor. Yaşamak için mecburen başka bir işyerinde çalışmak zorunda kalanların (tabii bulabilirlerse) alacağı tazminatlar da böylece arada kaynamış olacak.

Tasarıyla oluşturulan Özelleştirme Fonu'na aktarılan özelleştirme gelirleri, bir kamu bankasına yatırılacak ve sonrasında yeni yeni özelleştirmeler için kullanılacak. **Yeni emekçiler için yine elde var sıfır.**

Yeni tasarıyla imar, kıyı, mera ve orman kanunlarında yapılacak değişikliklerle topraklarımız emperyalist tekelere ve yerli uşakları-

bünyesinde 107 yaprak Tütün İşletmesi Müdürlüğü, 1 Jüt ipliği fabrikası, 7 sigara fabrikası, 28 alkollü içki üreten fabrika ve imalathane, 80 Baş Müdürlük, 20 tuz işletmesi bulunmaktadır. TEKEL karlı bir kuruluş olarak Türkiye ekonomisindeki önemini korurken 1983'lerde özelleştirme amaçlı başlatılan çalışmalar önceleri daha çok ortaklıklar kurulması suretiyle TEKEL'in yarım kalan fabrikalarında sigara üretilmesine yönelikti. Buna yönelik proje teklifleri ile ilgili olarak 1984-1990 yılları arasında Philip Morris (PM), British American

Tabacco (BAT), R.J. Reynolds (RJR), Japon Tabacco (JT), Avusturya Tabac ve Galaher gibi firmalarla yoğun görüşmeler yaşanmıştır.

Binlerce insanın geçim kapısı olan tütün ve TEKEL üzerinde dönen dolaplarla yerli tütünden sigara üreten birçok fabrika kapatılacak ve yabancı sigara fabrikalarının sayısı artacaktır.

Toplam 7 sigara fabrikasına sahip olan TEKEL'in yeni teknolojiyle üretim yapan TOKAT ve Balıca fabrikaları dışındakiler kapatılmanın eşliğindedir. Bunların yerini ise şimdilik sayısı iki olan Virginia tütünü işleyen yabancı fabrikalar alacaktır.

İzmir, İstanbul, Adana, Malatya, Bitlis, Tokat ve

Balıca sigara fabrikalarında çalışan 12 bin işçi bulunmaktadır. Tokat ve Balıca dışındakilerin kapanmasıyla yaklaşık 8 bin işçi işsiz kalacaktır.

TEKEL'in bir diğer üretim ayağı olan alkollü içki üreten fabrikaların da bu tehlikeyle yüzyüze olduğunu düşününce buralarda çalışan yaklaşık 3500 çalışını nelerin beklediğini söylemek için münecim olmaya gerek yoktur. TEKEL sigara fabrikalarının özelleştirilmesi tüketiciler açısından da önemli etkiler ortaya çıkaracaktır. TEKEL'in var olduğu koşullarda özel firmalar fiyatlarını çok yüksek tutmamakta, fiyatları TEKEL'e göre ayarlamaktadırlar. TEKEL'in devre dışı kalmasıyla özel sektör firmaları fiyat rekabetine girmeyecek, tüketicilere daha yüksek fiyatlardan sigara arzı yoluna gireceklerdir.

Diğer taraftan piyasaya hakim olan çok uluslu şirketler sigara tüketimini örtülü ya da açıktan teşvik edebileceklerdir. Buysa toplum sağlığı açısından olumsuz bir etki yaratacaktır.

BOR MADENİ DE ÖZELLEŞTİRME KISKACINDA

Yalnızca stratejik bir maden olma özelliğini taşımayan bunun yanı sıra önemli ekonomik gelir sağlayan bor, oldukça yaygın bir kulla-

nım alanına sahiptir.

Dünya rezervlerinin yüzde 63'ü ülkemizde bulunan Bor'un ham ve rafine ürün pazarındaki payı da bir artış potansiyeline sahiptir. Bu kıymetli madenin ömrü diğer ülkelerde 50-60 yılken ülkemizde 450 yıla yakındır. Gübre, uzay, ilaç, çimento, inşaat, ağaç, emaye, boya, deterjan, cam, seramik, elektrik sanayilerinde, roket yakıtlarında, nükleer tesislerde, tarım alanında, uzay araçlarının dış yüzey kaplamalarında olmak üzere 250'den fazla alanda kullanılıyor olması; emperyalistlerin ağzının suyunu akıtan Bor'un patron-ağaların özelleştirmedeki aceceliğini açıklıyor olsa gerek.

1978 yılında kamu işletmeciliği kapsamına alınan Bor üzerine geçtiğimiz yıl dillendirilen oyunlar devam etmekte.

Osmanlı İmparatorluğu döneminden bu yana emperyalistlerin büyük bir iştahla elde etmek istediği Bor'un şimdiki talibi ABD'li TEKEL RTZ (Rio, Tinto- Zinc Corp)'tur.

Bir maliyete beş getiri olarak katma değeri en yüksek işletmeler arasında yer alan Eti Bor'da çalışan yaklaşık 3 bin işçi ve dahası, feda edilmektedir emperyalistlere.

IMF'den borç alma adına ülke kaynaklarının satılmasına tepki gösteren Petrol-İş Sendikası'nın 5 Şubat 2002 tarihinde yaptığı açıklamada belirttiği gibi; "Bor'un özelleştirilmesiyle emekçilerin işi, aşı ve geleceği ellerinden alınmak istenmektedir."

Bugün özelleştirmelerle ağır bedeller ödemek zorunda bırakılan Arjantin halkının yaşadıklarının ülkemize hiç de uzak olmadığını söyleyebiliriz.

Hatırlanacağı üzere Arjantin'de de IMF ve DB'nin "yeniden yapılandırma" programı çerçevesinde 1980-1992 yılları arasında 23 devlet kuruluşu özelleştirilmişti. Bunun sonucu olarak kamu malları çok düşük fiyatlarla uluslararası sermayeye satılmış, üretilen mal ve hizmetlerin kalitesi düşmüş, fiyatlar yükselmiş, işsizlik artmış, sendikalar zayıflatılmıştır.

Sonrasını hepimiz görüyoruz; açlıkla, sefaletle yüzyüze kalan örgütsüz Arjantin halkı sokaklardadır.

Ortaya çıkan bu tablo üzerinde yapılacak tek şey; emperyalistlerin ve yerli uşaklarının toplumu teslim alma saldırılarından işçi sınıfı ve emekçilerin payına düşen bu saldırılara karşı örgütlenmek, örgütlemek ve ısrarla, inatla mücadele etmektir.

Bugün Arjantin'de olduğu gibi örgütsüzce sokaklara inmek yetersizdir, aslolan bu ideolojik, siyasi ve ekonomik saldırılara karşı sınıf bilincini kuşanmak ve hücreleştirilmeye çalışılan yaşamımızı kurtarmaktır.

olan ABD onaylı bu tasarının neler içerdiğine gelince;

Devlet Bakanı Yılmaz Karakoyunlu tarafından hazırlanan bu tasarı ile Özelleştirme Yüksek Kurulu oluşturulacak.

Başbakanın denetiminde, Başbakan Yardımcısı, Başbakanın belirleyeceği Devlet Bakanı, Özelleştirmeden sorumlu Devlet Bakanı, Maliye ve Sanayi Bakanlarından oluşan kurulun yetkileri mümkün olduğunca geniş tutulacak. Kurul istediği kurumu istediği sermaye grubuna verebilecek.

Olur da özelleştirilecek kuruluşlardan biri görev zararı yapmış olursa, bu zarar bedeli Hazine tarafından ödenecek. Böylece kuruluş özelleştirmeye hazır hale gelecek.

"Özelleştirme uygulamalarına katılımın artırılması ve özelleştirmenin cazip hale getirilmesi" gerekçesiyle özelleştirme uygulamaları her türlü vergi, resim ve harçtan muaf tutulacak.

Özelleştirmenin en vahim sonuçlarından biri olan işten atılmaları da büyük bir duyarlılıkla düşünen devlet, tasarıyla işten atılan işçilere "İş kaybı tazminatı" ödenmesi hükmünü ekleyerek güya bir jest yapıyor, kapı önüne bırakılan işçilere verileceği muğlak tazminatlar Türkiye İş Kurumu'na yamanırken bu da bir şarta bağlanıyor. Tazminatı alabilmek için başka bir işyerinde

na rahatça peşkeş çekilecek.

Özelleştirmelerle kanayan yarasına tuz basılan diğer kesim de tarımsal sektör ve köylülüktür. Tarımı ve köylülüğü bitirmeye yönelik uygulanan IMF güdümlü tarım politikalarıyla, tarımın piyasa ekonomisine açılması adı altında yapılacak olan; tarıma yönelik desteklerin kaldırılması, başta tohumluk, gübre, kredi olmak üzere tarımsal üretimin tüm girdi fiyatlarının fazlasıyla artırılmasıdır. Üretimden vazgeçmek zorunda kalan bir kısım üreticinin ve ürünlerini tüccarın insafsız fiyatlarına satmak zorunda kalan köylülerin sayısı çığ gibi büyüyecektir.

TZOB'nin 22. Genel Kurulu'nda belirtildiği gibi "destekleme sistemleri revize edilmeden Doğrudan Gelir Desteği'ne geçilmesi, fakir çiftçiye karşılıksız gelir aktarımı yapılması tarımda gelir dağılımını düzeltmeyecek aksine üretimde caydırıcı bir etki yaratacaktır. Üreticinin örgütsüz olması nedeniyle ürün satış fiyatları dolayısıyla üreticinin düşük olan yaşam standardı daha da düşecektir."

ÖZELLEŞTİRME TALANINDA TEKEL'İN YAĞMASI

10 Ekim 1983 tarihinde "Kamu İktisadi Kuruluşu" haline getirilen TEKEL Genel Müdürlüğü'nün

Ölümü dayatmaya karşı sıtmayı kabul etmeyelim

57. Hükümet ve Meclis, IMF ve Dünya Bankası'nın direktifleriyle, çıkarılması gereken yasal düzenlemelerden arta kalan küçük bir arada, tartışmalı Türk Ceza Kanunu'nun 159 ile 312. maddeleri ve Terörle Mücadele Kanunu'nun 8. maddesinin değiştirilmesine ilişkin kanun tasarısını görüştü.

Tasarı, toplum kesimlerinden yoğun eleştiriler almıştı. Ancak genel kurul bütün eleştirileri görmezden gelerek tasarıyı bazı küçük değişiklikler yaparak yasalaştırdı.

İronik bir durum gösterser de mini demokrasi paketi adı altında demokrasinin temel değerlerinden düşünce özgürlüğü tamamen budanmış oldu.

TCK'nın 159. maddesi genel kuruldan sadece 1. fıkrasında düzenlenen "1 seneden 6 seneye kadar ağır hapis cezası" hükmü yerine "1 seneden 3 seneye kadar hapis cezası" ibaresi eklenerek kabul edildi. Ayrıca maddenin 3. fıkrasındaki para cezaları kaldırıldı. Böylelikle Anayasa Kuruluşlarını ve Kamu Şahsiyetlerini Tahkir-Kanunlara ve Büyük Millet Meclisi Kararlarına Sövme suçunu düzenleyen 159. madde şu şekli aldı: Türklüğü, Cumhuriyeti, Türk Milletini, Türk Devletini, TBMM'ni, Bakanlar Kurulunu, bakanlıkları, adliye, devletin askeri veya emniyet ve muhafaza kuvvetlerini veya bunları temsil eden bir kısmını alenen tahkir ve tezyif eden kimseye bir yıldan üç yıla kadar hapis cezası verilir.

159. maddede yapılan değişikliğin toplumun beklentilerinin aksine suçu somutlaştırmak, madde kapsamını daraltmak yerine düşünce özgürlüğünü daha fazla kısıtlayan bir düzenleme olduğu aşikar. Düzenlemeyle adaletsiz bir mahkeme kararını, katliamcı bir bakanı, ülkenin öz kaynaklarını emperyalistlere peşkeş çeken bir hükümeti artık eleştiremeyeceksiniz. Çünkü böyle bir eleştiri yaptığınızda eleştirdiğiniz kişi veya kurum yasa göre tahkir ve tezyif olmuş olacaktır. Tabi yasanın kapsamı bununla sınırlı değildir. Kayserililere tilki gibi kurnaz demeniz, Laz fıkraları anlatmanız, birine yobaz demeniz halinde de 159. madde kapsamında mütalaa edilebilecek bir eylemde bulunmuş olursunuz. Maddenin faz-

lasıyla yoruma açık olması hakimlere büyük bir hareket alanı bırakıyor gibi görünmektedir. Bu nedenle bazı burjuva aydınlar "hakim devleti olacağız" yaygarasını yapmaktadırlar. Gerçekte ise hareket alanına kavuşan hakimler olmayıp, hakimlere de hükmeden güçlerdir. Bu güç ise siyasal iktidarın kendisidir. Egemenlerin egemenliklerini sürdürmek için toplum kesimleri içinde bazıları ötekileştirerek, toplum dışına itmeye çalıştığı, yasal olanakları kullanmadığı, örgütlenmelerine izin vermediği bilinmektedir. İşte 159. maddede ötekileştirilip düşman olarak tanımlanan bu toplum kesimlerinin üyelerine uygulanacaktır. Asıl hedef kitle bunlardır ve ötekileştirilenler hep sistemin muhalifi olanlardır.

Mini demokrasi paketinin bir başka düzenlemesi de TCK'nın 312. maddesi. 312. madde de eleştiriler bir kenara itilerek kapsamı eskisine göre daha da genişletilerek yasalaştırıldı. Tasarının en fazla eleştiri alan düzenlemesi olduğu için üstünde bazı küçük değişiklikler yapıldı. Tasarıda 312. maddenin 1. fıkrasında düzenlenen "kişileri" ibaresi yerine eskiden olduğu gibi "halkı" ibaresi getirildi. 2. fıkradaki "sosyal sınıf, ırk, din, mezhep veya bölge farklılığına dayanarak insanları birbirine karşı kamu düzenini bozma olasılığını ortaya çıkaracak bir şekilde düşmanlığa veya kin beslemeye alenen tahrik eden kimseye 1 yıldan 3 yıla kadar hapis cezası verilir" hükmü de "halkı birbirine karşı kamu düzeni için tehlikeli olabilecek bir şekilde" diye değiştirildi. Yasanın son hali şu şekildedir: "Bir cürümü alenen öven veya iyi görüldüğünü söyleyen veya halkı kanuna uymamaya tahrik eden kimseye 6 aydan 2 yıla kadar hapis cezası verilir", "sosyal sınıf, ırk, din, mezhep veya bölge farklılığına dayanarak halkı birbirine karşı kamu düzeni için tehlikeli olabilecek bir şe-

kilde tahrik eden kimseye 1 yıldan 3 yıla kadar hapis cezası verilir."

Yasa değişikliklerinden birisi de Terörle Mücadele Kanunu'nun 8. maddesi üzerinde yapılan değişikliklerdir. Öncelikle bu maddede bulunan "devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü bozmak amacıyla yazılı ve sözlü gösteri ve yürüyüş yapılması" şeklindeki suç tanımı ve istenen 1-3 yıl hapis cezası değiştirilmeksizin aynen korunmaktadır. Ardından eski düzenlemede olmayan "fiil daha ağır bir cezayı gerek-

Mussolini'nin faşist kanunlarına bile tüy diken son yasal düzenlemeler için söylenecek tek şey devletin topluma ölümü gösterip sıtmaya razı olmasını beklediğidir. Yapılan değişiklikler toplumun ihtiyaçlarının ya da demokrasinin bir tezahürü olmayıp tam aksine düşünceyi cendereye almak, halkın özgürlük bilincini karartmak, yaşamı zindanlaştırmak için gerçekleştirilmiştir.

159. maddenin koruduğu çıkar IMF ve Dünya Bankası'nın elinde oyun-

aksine yoruma son derece açık olması siyasal iktidara son derece geniş bir hareket alanı sağlamaktadır. Bu durum 312. maddede de değişmemektedir. Bu maddede ilişkin olarak burjuva medyanın da eleştiri konusu yaptığı olasılık ibaresi yerine olasılığın işaret ettiği tehlike ibaresinin getirilmesi özde herhangi bir yenilik veya iyileştirme ya da madde kapsamını daraltma getirmemiştir. Tasarıda varolan olasılık sözcüğü kamu düzeninin bozulması tehlikesine işaret etmekteydi. Yani cezaya

devleti bağımsız bir devlet olmayıp emperyalist saldırganlığın Ortadoğu coğrafyasındaki İsrail'den sonraki en önemli aletidir. Bu durum sözde barış adına Irak devlet başkanı Saddam Hüseyin'e Başbakan Bülent Ecevit tarafından gönderilen mektupla tescillidir. Bugün Türkiye egemenleri birkaç milyar dolar için sonu olmayan bir Ortadoğu savaşına hazırlanmaktadır. Amerikan saldırganlığının yakın süreçteki hedefi olan Irak halkına karşı yürütülecek haksız savaşta ülke muhalefetinin elini, kolunu bağlamak için 12 Eylül faşist cuntasının kanunlarını aratacak yasal düzenlemelere bu yüzden ihtiyaç duyulmuştur.

Gelinen süreçte faşizm karşı anladığı dilden konuşmalıyız. Öncelikle de bunun bir bilinç sorunu olduğunu kavramalıyız. Bugün coğrafyamızda olan her şeyin esasta tüm dünyada pervasızca estirilen emperyalist terör dalgasının bir uzantısı olduğunu bilmeliyiz. Emperyalist saldırganlığı boşa çıkartmak ve faşizmi kendi kan gölünde boğmak temel ve önde gelen görevimizdir. Bunun için enternasyonal proletaryanın anti emperyalist, anti faşist bilinci kuşanılmalıdır. Tarih ezilenlerin acı çektiğini çok görmüştür. Ancak baskı ve sömürüye dayanan hiçbir gücün de sürgit iktidar olmasına izin vermemiştir. İnsanlık bütün tarihi boyunca zorbalara, kan dökücülere, sömürücülere karşı verdiği mücadelelerle kendini hep daha iyiye, hep daha ileriye taşımıştır. Bugün insanlığın atacağı son bir adım daha kalmıştır. Bu da proletaryanın önderliğinde tüm sınıfları ortadan kaldırmak için ilk adım olan demokratik halk devrimlerini ve oradan da sosyalist devrimi gerçekleştirmektir. Böylelikle eşit-özgür bir dünya kurmak mümkün olacaktır.

tirmiyorsa" şartı konulurken, suçun "terör yöntemlerine başvurmayla özendirilerek" şeklinde işlenmesi halinde cezanın üçte bir oranında artırılması "yeniliği" getiriliyor. Ancak bu şart, suçun oluşması için bir unsur olarak düzenlenmek yerine, cezanın artırımı için bir koşul olarak maddede ekleniyor. Ayrıca yeni düzenlemede yazılı ve sözlü propagandaya "görüntülü propaganda" da ekleniyor, bu yolla bölücülük cezalandırılıyor. Bölücülük propagandası yapanlara verilecek hapis dışındaki para cezası 3 milyara kadar yükseltirken, kitle iletişim araçları sahiplerine 2 yıla kadar hapis, radyo ve televizyonlara ise 1 günden 7 güne kadar yayından men cezası öngörülmüyor

cak olmuş siyasal aktörlerin manevi kişilikleri değil bizi emperyalist efen-dilerinin direktifleriyle gerçekleştirdikleri etkinliklerdir. Bu yüzden eski düzenlemeyi yetersiz bulmuşlar ve Türk Milleti, Türk Devleti, Bakanlar Kurulu, Türklüğün, Cumhuriyetin, TBMM'nin, bakanlıkların, adliyenin, devletin askeri veya emniyet ve muhafaza kuvvetlerini veya bunları temsil eden bir kısmı ile birlikte koruma altına alınmıştır. Amaç; aykırı tüm sesleri kesmektir. Bu düzenleme devletle ilişkili herhangi bir kişi veya kuruluşu eleştirme hakkını tüm vatandaşların elinden almanın tipik bir aracıdır. Düzenlemenin çok geniş bir alanı kapsamı yani bir ceza kanunu maddesinin

mültezim fiil kamu düzeninin bozulması tehlikesiydi, olasılıkla anlatılan gerçek de bu tehlikeden başka bir şey değildi. Genel kuruldan geçen düzenlemenin olasılık yerine tehlike ibaresini taşıması hiçbir anlamda iyileştirme sayılmaz.

Esasen TCK'nın 159 ve 312. maddelerinin tamamen kaldırılması gerekir. Bir toplumda 159. maddenin koruma altına aldığı devletin çeşitli kurumlarının halktan korunma ihtiyacının yokluğu bu korumanın bizzat halk tarafından gönüllü olarak gerçekleştirilmesi gerekir; bu gönüllülük ise devletin halka vereceği hizmetlerle sağlanır. Yoksa baskı ve zor politikalarıyla, sömürü ve talan ekonomisiyle değil. TC

“Küreselleşme; kapitalizmin sondan bir önceki aşaması”

Açıklama: Bu yıl 32.si yapılan Dünya Ekonomik Forumu, 11 Eylül saldırılarının ve sonrasında ABD'nin yeni saldırı politikalarının etkisinde gerçekleştirildi. Sistemlerinin tehlikede olduğunu gören katılımcılar toplumsal konulardan ve küreselleşmenin etkilerinden “üzüntüyle” bahsederken Porto Alegre’da da karşıt Dünya Toplumsal Forumu toplandı. İstanbul Üniversitesi Öğretim Görevlisi İzzettin Önder ile DEF ve DTF konularında ve IMF’nin ikiz evlatları Arjantin-Türkiye ekonomileri üzerine yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.

-32 yıldır yapılan Dünya Ekonomik Forumu toplantılarının bu yıl önceki yıllara göre daha sönük geçtiği gözlemleniyor. DEF, 11 Eylül sonrası ABD'nin tek hegemonik güç olma adamlarının sonucunda anlamını mı yitiriyor?

Şimdi Dünya Ekonomik Forumu’nu çok dalgalı yorumlamamız lazım. Birincisi, bu sene New York’ta yapılması; gerekçe olarak güvenlik gösterildi, ama ben buna inanmıyorum. Bu bir simge. Simge de şudur. Artık Amerika koskoca dünyada gider hakimiyetini fevkalade pekiştiriyor. Şimdilik tabi, diğer ülkelerin toplantılarını New York’a alınmasına itiraz etmemeleri de bu hakimiyete göz yummalarının da bir göstergesidir. Neden Washington, yani başkent değil de New York? Bu da Amerika’nın ince taktiği, bakın Dünya Ticaret Örgütü’nün, IMF’nin, Dünya Bankası’nın, Birleşmiş Milletler’in arkasında ağırlıklı güç olarak ABD olmasına rağmen bunlar sanki Amerika’nın yönetiminde değilmiş gibi, dünyanın bir yerinde kurulmuş, dünyanın da en gözde kentlerinden biri olan New York’ta toplanmıştır, her ne hikmetse. İkinci meseleye baktığımızda tabi Bayan Clinton’un, Bill Gates’in küreselleşmeye karşıtmış gibi algılanan bir takım söylemleri oldu. Bunu ben çok ciddi şeyler olarak algılamıyorum, geçen yıl Soros da Davos’da söylemişti. Bu böyle denetimsiz şekilde giderse bir gün kendimize döner bunun belaları diye. Bunu düzelecek diye algılamak veya böyle göstermek yanlıştır. Aslında bunlar kesinlikle kapitalist dünya, başta Amerika olmak üzere, hakikaten kötüye gittiğini algılıyorlar ve bir, sistemin önünde tehlike, iki, bizzat kendi piyasalarında tehlike algılıyorlar. Yani dünyada farkırlık arttıkça hem sisteme yönelik şiddetler, itirazlar, kalkışlar algılıyorlar hem bizzat kendi piyasaları da daralıyor aslında. Dolayısıyla bu ikisini önleyebilmek için bir takım çekidüzen verme operasyonları yapabilirler, bunları konuşabilirler ama bunları böyle demokratikleşme, daha insancıl bir sisteme gidiş diye algılamak kesinlikle yanlıştır, bu bir aldatmacadır. Dünya Bankası ve IMF’ye çekidüzen verilmesine gelince; bunlar 1949’da kurulmuştur, aradan çok zaman geçti, felsefelerinde değişimler, kaymalar olmuş olabilir, bürokratik işlemler vardır buralarda, onların azal-

tilması gündeme getirilebilir, biraz göz boyaması olabilir, çünkü IMF büyük başarısızlıklar yaşadı, büyük itirazlar aldı, kendi içinde de itirazlar aldı.

-Bu gerçekten başarısızlık mıydı? Yani Arjantin pratiği eleştiriliyor ama IMF’nin görevi tam da bu değil midir zaten?

Bu çok güzel bir soru. Çünkü ben de aynen öyle düşünüyorum. Bugün bu kuruluşlara bakarsak kendilerine verilmiş görevleri fevkalade yaptılar da aslında. Yani şu anda Türkiye’yi dünya kapitalizmine entegre etmek açısından fevkalade güzel bir görev yaptılar. Ama tabi bunları kamufle etmek mecburiyetinde diye düşünüyorum. Ufak tefek değişiklikler yapabilirler, ufak tefek işleyiş bozukluklarını düzeltebilirler. Hatta ve hatta yardımlarını artırabilirler borçlu ülkelere, bunu da piyasayı genişletmek için yapabilirler. Yani çevre ülkeler çöktükçe kendi piyasaları da daralacak. Hem verdikleri o paranın üzerinden bir faiz geliri elde ediyorlar, hem de verdikleri parayla kendi mallarını satıyorlar. İki yanlı müthiş bir kazanç. Buna aldanmak lazım. Tabi bu arada politik olarak hegemonya ilişkileri altına aldılar mı o da işin cabası. Bunu karşılıklı menfaat diye görmek yanlıştır.

- Bu Forum’a karşı bir de Toplumsal Forum toplandı. Ama burada da küreselleşmenin daha çok sonuçlarına yönelik tartışmalar çıktı. Hatta Afganistan’a yönelik saldırının değerlendirilmesinde bile bir anlaşmaya vararak bir sonuç çıkaramadılar.

Bence aslında güzel bir şey. Nasıl New York’ta ilk defa bir toplantı yapıldı ama aynı şekilde ilk defa böyle resmi bir karşıt toplantı yapıldı. Sokak gösterileri Seattle’den beri yapılıyor ama ilk defa kapalı, içeride resmi bir toplantı yapılıyor. Orada ufak bir şey var henüz net olarak ortaya çıkmadı, az çok konuşulanları biliyoruz; dünyadaki tarım politikalarına yeniden çekidüzen verilsin, borçlar silinsin, IMF politikaları değiştirilsin diye mekanizmalar gündeme geldi. Bu grup henüz heterojen, henüz daha homojenleşmedi. Şunu demek istiyorum; kabahat ne Dünya Bankası, IMF’de, ne küreselleşmede, bunların hepsi mekanizmaların işleyiş sürecinin sonucudur. Yani bugün Amerika, Amerika olduğu için emperyalist değildir; Amerika, kapitalizmin bu aşamasında olduğu için emperyalisttir. Bizi kahreden küreselleşme değildir. Aslında o, üretim süreçlerinin ulaştığı aşamalarıdır. Dolayısıyla saldırılması gereken ya da hedef alınması gereken doğrudan IMF vs. değildir, onlar aracı kurumlardır. Hatta halka bir sembol gibi gösterilir bunlar ama sadece bununla kalınması gerekir, sorun, arkasındaki sistemdir. Kuzeye biraz gönderme yaparsak, mesela oradaki gündemlerden bir tanesi, aslında bir yandan dünyadaki küreselleşmeden şikayet ediyorlar, öbür yandan bu Terörle Mücadeleyi gündeme getiriyorlar. Terörle Mücadeleyi başka tür bir terörle yapmaya çalışıyorlar, savaş terörüyle yapmaya çalış-

ıyorlar. Oysa terörü besleyen -hakikaten bugün 11 Eylül’ü bir terör olarak algılamaya kimse karşı çıkmaz ama-11 Eylül’ü besleyen altında çok önemli bir sosyo-ekonomik dinamik var. Gelir dağılımı bozukluğu, Amerika’nın Afganistan’a yapmış oldukları, Usame’yi yetiştiren kimdir, Taleban’ı yetiştiren kimdir diye baktığımızda bütün o tohumlar ekile ekile bugün kendisine dönmüş, saldırmaya başlamıştır. Dolayısıyla hakikaten bu terörü insanlığa karşı işlenmiş, doğaya karşı işlenmiş bir suç olarak kabul edersek, bunun ekonomik nedenlerini ortadan kaldırmak gerekir.

-Terörü konuşurken, insanların yoksulluğa karşı ya da yoksulluğun yaratıcılarına karşı olan şiddetle, halka karşı işlenen terörü birbirinden ayırt etmek gerekmez mi?

Ben şöyle değerlendiriyorum; Eğer bu bir çaresiz mücadele ise haklı olabilirsiniz, yani öyle görülebilir. Başka mücadele yolunuz kalmadı, bütün kanallar tıkanı, bu olabilir. Ama ne olursa olsun, bugün Amerika’da kaç bin kişi öldü, onların şu anda kapitalist olmak dışında kısa dönemde başka suçları yoktu.

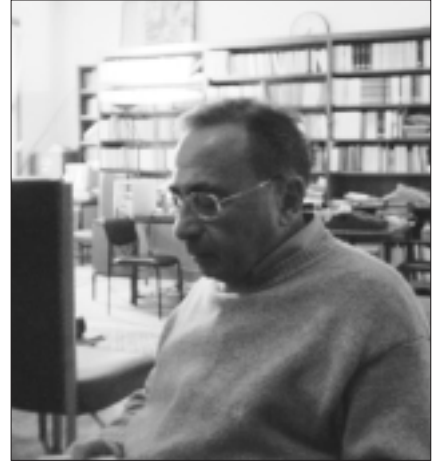
-11 Eylül saldırısı bağlamında değil sadece. Yani genel olarak şiddetin kime karşı kullanıldığı önemli değil mi?

Katılıyorum. Ama yani, bunu yapanlar, terörün mutlaka halka yönelmesi gerekiyor, zaten buna yöneldiği zaman buna terör deniliyor. Çünkü şundan dolayı kapitalist sistemde bunu kim yapıyor? Clinton mı bunu yaratmıştır, Bush mu yarattı? Bugün hiçbir Amerikan başkanına kalkıp bir anda kendi iradesiyle Amerika’da sistem değişikliğini öneremez. Çünkü ikinci gün alaşağı edilir. Çünkü bu bir sistemik meseledir diye bakıyorum ben. Bu itibarla bu konuyu düşündürebilmek için terör yaratmak; kaldı ki terörün amacı budur. Ya şiddet yaratmak olabilir, korku. Veya şiddetle düşündürebilmek olabilir ya da panik yaratıp iktidarı ele geçirmek olabilir. Şimdi burada çok önemli bir şey, düşündürmek için kaçınılmaz olarak halka saldırı söz konusu. Bu açıdan bakıyorum ben. Terör ortamını besleyen sosyo-ekonomik doku alttaki kapitalizmin işleyiş biçimidir. Gayet açık ve nettir. Amerika, bugün bir uluslararası hukuk oluşturmaya çalışıyor; şiddete dayalı, tamamıyla kendisi dışındakileri ezmeye yönelik bir hukuk. Bu hukukun tek kuralı ise; terör yapılabilir/hatta yapıyor da değil yapılabilir mantığı. Terör veya benzeri olduktan sonra da tamamıyla kendi başına bir kahraman yaratıp çok fazla aynen Bin Ladin’de olduğu gibi ispata falan da fazla gerek görmeden bir yere saldırmayı hedefliyor. Güney’e gelince de Güney tam yerine oturuyor, daha birkaç sene geçmesi gerekiyor, nereye evrilecek diye. Ama Güney’in de buna en azından bir dilek olarak şöyle söylemem gerekirse; Dünya Bankası’nın politikalarını düzeltmek, küreselleşme karşısında emeğin küreselleşmesi gibi bana çok anlamlı gelmeyen şeyleri söylememesi lazım. Çünkü öyle bir imaj yayılıyor ki,

sistem düzeltilir, her yerde bu kadar hata olabilir vs. Mesele öyle değil, ciddi olarak bunun sistemik bir mesele olduğunu, kapitalizmle mücadele meselesi olduğunu koyması gerektiği kanaati taşıyorum. Bugün milyarlarca insan açlıkla mücadele ediyor gerçekten, milyonlarca insan günde 1 Doların altında yaşamak durumunda. Bunların kısa sürede iyileştirilme politikalarını reddetmiyorum. Ama bununla kalması lazım. Kapitalizmin kendi içinde tedavi ederek bir anlamda ufak tefek dönüşümlerle yetinmemek, sistemin bütününe bakmak gerektiği kanaatini taşıyorum ben.

- Küreselleşmenin engellenemez, doğru ifade ederse emperyalizmin önlenemez olduğu düşüncesi de yaygın. Hatta küreselleşmede herkesin kazanacağı da savunulabiliyor. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz, küresel ekonomide herkesin kazanması mümkün mü?

Hayır, bir kere küreselleşmeyi tanımlarsak; küreselleşme sermayenin dünyayı

Emperyalizmin daha şiddetli bir aşaması bu. Üstelik de daha az algılanabilen bir aşaması, O yüzden kapitalizmin çok uç hali veya kapitalizmin sondan bir önceki hali diye düşünüyorum.

dolaşması değildir. Finansal sermayenin dünyayı dolaşması da değil bence. Bu eskiden beri böyledir, hacmi artmış olabilir, nitekim arttı da. Küreselleşme bir başka nitelik değişimidir. Bu da şudur; karar artık tamamen insandan sermayeye geçmiş durumda. Eskiden yine insan vardı. Çünkü üretimde payı vardı, büyük çapta işçiler vardı vs. Bugün artık teknoloji yoğun alanlara doğru kaydıkça, sermayeye gitmeye başladıkça, karar sermayeye geçiyor. Ve daha da önemlisi bütün dünyada insanlar, sermayesi ileri ülkelerin kendi içine baktığınızda da merkezleşmeye başlıyor. Yani küreselleşme kararın merkezleşerek sermayenin çevreyi kaplama hareketidir. Şimdi böyle baktığımızda, bu bağlamda demokrasi, liberalleşme, insan hakları gibi kavramları konuşmamamız lazım. Çünkü emperyalizmin daha şiddetli bir aşaması bu. Üstelik de daha az algılanabilen bir

aşaması, daha ince bir sömürü bu. O yüzden kapitalizmin çok uç hali veya kapitalizmin sondan bir önceki hali diye düşünüyorum. Bu gidiş büyük devletlerin kendi aralarında çatışmayı gündeme getirecek. Çünkü sermaye bu küreselleşmede yayılırken kendisine yeni tüketim alanları, pazar ve üretim alanları, yatırım merkezleri aramaya çalışıyor. Fakat aynı anda karşı sermaye ile rekabet içinde. Dolayısıyla gerek tüketim alanları gerekse üretim merkezleri itibarıyla avantajını koruyabilmek için veya yükseltebilmek için karşıda aynı amaçla piyasaya çıkan karşı sermayeyi eritmesi de lazım. Yani savaş onlar arasında olmakta. Dolayısıyla savaş bugün eskiden olduğu gibi Kuzeyle Güney arasında ya da Doğu ile Batı arasında değil, gelişmiş ülkeler arasında cereyan etmekte. Yani bu ne demektir; ABD, Avrupa Birliği ve Japonya arasında savaş sürmekte. Şu anda ABD önde görünüyor biraz. Bu savaş ne savaşı olacak? Bu uçaklarla, bombalarla da olabilir ama şimdiki haliyle borsalar ve enerji, teknoloji savaşıdır bu. Yani eğer Amerika, büyük bir teknoloji üretebilirse Avrupa sermayesini değersizleştirir. Çünkü sermaye kendi başına bir değer ifade etmez, sağladığı, ürettiği ürünün piyasada sağladığı değerle bir değer ifade eder. Bu değersizleştirme Amerika ile Avrupa'yı çatışma haline sokar. Tabi Japonya'da da aynı şey olabilir, üçü arasında da olabilir. Zaten Avrupa'nın birleşmesi bu değersizleşmeye karşı korktuğundandır, ordusunu kurması da buna yöneliktir aslında. Çünkü NATO daha çok Amerika'nın denetimi altında. Dolayısıyla çatışma buralarda gündeme gelecek.

Şimdi küreselleşme önlenemez mi önlenemez mi meselesine gelirsek bu bağlamda; küreselleşme gidiyor şu anda. Bunu önleyebilmek için belki bizim gibi devletlerin, çevresel ekonomilerin bunu yapmaları gerekiyor. Fakat bunu ben şu anda olası görmüyorum, bu sistem içinde olası görmüyorum. Çünkü bizde dikkat edin küreselleşmeye karşı onlar kimler, küreselleşme isteyenler kimler? Küreselleşme isteyenler büyük sermaye grupları şu anda. Peki bunların gücü nedir ekonomide, toplumda, politikada? Müthiş bir gücü var şu anda. Çünkü medyaları var, güçleri var, söylentileri var vs. Dolayısıyla bir kere bizim öncelikle bunlara hakim olabilmemiz gerekiyor, küreselleşmeye karşı ciddi politikalar üretebilmemiz için.

-Burada Türkiye ekonomisine gelebilir miyiz? Ekonomik Forum'un gündem maddelerinden biri de Türkiye ekonomisiydi. Öncelikle düzeltme yolunda olduğu söylenen ekonominin genel görünüşü aslında ne durumda?

Şimdi Türkiye çok açık ki çevresel bir ülke, gelişmiş bir ülke falan değil. Ve Türkiye uzun süre 1958'den başlayarak ciddi bir borçlandırma ve Batı'ya entegre etme modeli içinde ele alındı. Ama bir yandan Türkiye'nin kalkınması veya ekonomik düzeyi buna çok müsait değildi. Diğer yandan kapitalizmde 1917 devrimiyle kesintiler gündeme geldi, birtakım duraklamalar ortaya çıktı. Bu tabi 1990'lardan sonra çok hızlandı. Türkiye belirli bir aşamaya geldi ama ekonomisinde bir sıkışıklık yaşamaya başladı bu borçlanmayla. İkincisi tabi dünyada artık tamamıyla denetimsiz, korkusuz bir kapitalizm ortaya çıktı. Türkiye de buna ekleniyor. Zaten 2000 yılı programı Türkiye'yi paketleme programıdır, istikrar programı falan değildir, kalkındırma programı da değildir. Merkez kapitalizme eklemleme programıdır. Nedir bu? Ayak-

larına bakarsak birincisi Türkiye'yi şimdiye kadar almış olduğu borçları kesinlikle vaat ettiği sürede kesintiye, engellemeye veya geciktirmeye mahal bırakmadan ödemek durumundadır. Bu sıkışıklığı, bu pisliği oluşturduktan sonra Türkiye'yi başka bir şeye itiyorlar, bütçeden tasarruf edin diyorlar, yani çok vergi toplayın ama topladığınız vergileri halka yarar işlerde harcamayın, bununla borçlarınızı ödeyin, devletin küçültülmesi modeli bu; ikincisi piyasaların serbestleştirilmesi ve özelleştirme. Karlı kuruluşlarınızı bize verin, Telekom gibi. Tarımınızı açın, bütün ekonominizi açın. Ne demek bu mesela? Tarımda çok net ortaya çıkıyor, tütünde çok net ortaya çıkıyor. Bizim ürünlerimizi size satalım diyor merkez kapitalizm. Çünkü sıkıştıkça onlar pazar olarak kullanmaya başlıyor Türkiye'yi. Bunun adını ticaret olarak koyuyorlar, serbest piyasa olarak koyuyorlar, bu retoriktir yani insanları aldatıcı kavramlar kullanıyorlar. Ticarete kim kazanıyor, kim kaybediyor. Yani biz bir zamanlar bir ton buğday verip, bir televizyon alıyorsak, ertesi yıl 5 ton verip yine bir televizyon alabiliyorsak ve bu böyle artarak devam ediyorsa, biz durmadan kaybediyoruz demektir. Zaten ticaret istemelerinin bir sebebi de budur aslında. Şimdi bu ne demektir. Tarım ülkeleri sanayi ülkeleriyle ticaret ilişkisine girdiği zaman tarım ülkeleri fakirleşir gider. Dolayısıyla bize ticaret gibi gözükken şeyler, eritiyor bizi. Türkiye'deki istikrar programının bütün mantığı buydu zaten. Yani Türkiye'yi dış pazara açmak, Türkiye'yi finansal akımlara açmak ve güzel kuruluşlarını THY gibi el koymak, yabancılaştırmak ve şimdi bu yabancı yatırımcılar gelecek diye merakla bekliyoruz. Tabi gelebilirler, ama ne demektir bu. Yani niye bir Fransız Fransa'da yatırım yapmıyor da Türkiye'de yatırım yapıyor, demek ki Türkiye'den daha fazla kazanç sağlıyor. Peki bunun anlamı nedir? Türkiye'de Fransa'dan daha fazla kazanç potansiyeli var demektir. Biz bu kazanç potansiyelini alıp onlara armağan ediyoruz, yani bu kadar kazanç bize kalmayacak onlara kalacak. Burada şöyle bir çelişki var. Bunun karşısında ulusal sermaye münakaşası yanlıştır. Çünkü bu kazancı ulusal sermaye alırsa o da beni sömürüyor, halkı sömürüyor. Dolayısıyla küreselleşmenin karşısında kapitalizmin bir aşaması ulusallığın da bir faydası yok. Ulusal sermayeyi müdafaa etmek yanlış. Ulusal sermaye müdafaa edilir. Ama ne zaman? Ulusun emrindeyse, ulusun mülkiyetindeyse, yani kolektif mülkiyette müdafaa edilir. Sermaye bu anlamda da iyi bir şeydir. Ama onun mülkiyet biçimi özel mülkiyet biçimiye ve belirli ellerdeyse bu da bizim değildir. Dolayısıyla bunu ilk sorunuzla yani küreselleşmenin akıbetiyle birleştirdiğimizde biz bu mülkiyet biçimine müdahale edemediğimiz sürece küreselleşmenin girişi yerleri buralar aslında.

-Arjantin'le beraber baktığımızda Türkiye ekonomisini nasıl değerlendiriyorsunuz? Arada çok mu fark var ?

Arjantin'le Türkiye'nin bir farkı yok. Yani yukarıdan baktığımızda örneğin Orta Asya'ya baktığımızda hepsi çekik gözlü falandır ama detayda farklılıklar vardır. Arjantin-Türkiye de budur. İkimiz de IMF politikalarının altındayız; Arjantin'in sabit kurlu bu patlamayı yaşamış olmasını söylemek çok da yanlış değil ama biz de sabit kur uyguladık. Biz neden patlamadık derken, iki önemli sebep vardır. Amerika'nın Ortadoğu manevraları için Türkiye'ye ihtiyacı vardır. Dolayısıyla Türkiye'de Arjan-

tin'deki gibi vahim bir şeyin yaşatılmaması lazım. Ama Arjantin'in böyle bir şeyi yok. Yani Amerika'nın Arjantin'e ihtiyacı yok aslında. Türkiye ise ABD'nin Avrasya manevrasında şimdilik önemli, en azından güç olarak değil ama Arap aleminin önüne sürmek açısından, İslam alemine karşı kullanılmaya çalışıyor. İkinci değişiklik şu olabilir, Türkiye halkı farklı bir halktır. Arjantin'in dış ödemeleri Türkiye'den daha kolaydır. Arjantin'in dış borçları Türkiye'den daha azdır, Arjantin'in cari açığı yoktur, Türkiye'nin vardır. Peki nasıl oluyor bu iş, dediğimizde şundan oluyor; Arjantin'in yatırımlarının çoğu yabancıların elindedir. Ekonomik göstergelerine baktığımızda karlı gözüküyor. Bakın ihracat yapıyor ama onun karı halka gitmiyor. Arjantin'in gelir dağılımı bozuluyor.

-Gelir dağılımı Türkiye'den daha mı düşük?

Hayır, gelir dağılımı bizden daha yüksek. Ama Arjantin'in bizim kadar kırsal bir niteliği yok. Bizim kadar dinciliğin yükselmesi söz konusu değil, bu çok önemli bir faktör. Türkiye'de siyasal dinciliğin yükselmesi, nüfusun % 43'ünün tarımda bulunması, o kırsal kafayı tutmak çok kolaydır.

-Feodalizmin çözülmemesi...

Tabi, zaten feodalizmin çözülmemesi çok büyük hizmet görüyor kapitalizme.

Kapitalizmin kendi içinde tedavi ederek bir anlamda ufak tefek dönüşümlerle yetinmemek, sistemin bütününe bakmak gerektiği kanaatini taşıyorum ben.

Sosyolojik farklılıklar da var. Ama tüm bu farklar Türkiye'yi böyle giderse, ben diyeyim 5 sene siz deyin 10 sene idare eder. Yeni IMF'ye niyet mektubuna baktığımızda kalkınma hızını düşürüyorlar, devlet bankalarının çoğunu kapatıyorlar, KİT'lerin elemanlarının 2/3'sini dışarı atmayı planlıyorlar. Zaten şu anda 1.5 milyon işsiz var. Tüm bunları nerede istihdam edecek, bunları da çıkarttıgında Türkiye yeni yatırımlar yapıp istihdam mı edecek, yok. Bunlar sokakta gezecek, şimdi böyle bir ekonomi olur mu? Ekonomi insan için vardır, kar için yoktur. Tabi özel sektör varsa eğer, özel sektör tabi kar için çalışır. Ama devletin devlet olarak görevi kar değildir. Kapitalizmin kendisi için de, yani patlamaları önlemektir vs. Ama buradan şu görünüyor; kapitalizmin bir korkusu yok bugün, kapitalizmi korkutamıyoruz.

-Çok da rahat biçimde istedikleri tüm yasaları da geçiriyorlar.

Tabi tabi bu yasaların Türkiye'nin kalkınması ile hiçbir ilgisi yoktur. Tütün yasa-

sidir, ihale yasasıdır. Tam tersi sömürgeleştirme yasalarıdır bunlar. Kalkındırma, istikrar olsa hadi siz yiyin biz bakalım diyelim ama bu da değil. Ama tüm bunlar Türkiye'yi paketleme programıdır. Kapitalizmin insan dokusu yoktur. Dolayısıyla Arjantin'in bizden iki önemli farklılığı var. Durumu bizden daha iyi olduğu halde, fert başına gelirimiz bizim 2 bin 500 dolardır onlarınki 7 bin 500 dolardır. Ama fert başına gelir şu demektir; bütün yaratılan geliri tam bir aritmetik şekilde nüfusa bölersin, bulursun. Ama o kadar para almıyor ki insanlar. Onu yabancılar alıyor, orada yaratıldığı için bu gelir orada sayılıyor ama alıp gidiyor örneğin Amerikalılar. Dolayısıyla Arjantin tarımını çökerttiler. Arjantin bundan 20 yıl önce tarım ülkesiydi. Bugün Arjantin kendi kendini besleyemeyecek durumda. Türkiye de aynı yola gidiyor. Türkiye bugün sosyal yapısıyla, kırsal yapısıyla, feodal yapısıyla biraz kendini tutuyor ama gidişe bakmak lazım. Gidiş bu yönde. İnsanlar acı çekiyorsa, aç kalıyorsa, ayaklanıyorsa bizim bunu algılamamız lazım. Dolayısıyla kapitalist ülkelerin Türkiye'ye kazandıracakları bir şey yoktur. Biz nasıl ulus devletiyiz, biz dışarıyı beslemek için ulus sermaye kurduk. Dolayısıyla bizim burjuvazi dışarıya bağlı bir burjuvazidir. Dış emir olmadan bir şey yapamıyor. İdeolojik olarak da dışarıya bağımlı. Dolayısıyla burjuvazi küreselleşmeden ayrıl-

Amerika'nın Ortadoğu manevraları için Türkiye'ye ihtiyacı vardır. Dolayısıyla Türkiye'de Arjantin'deki gibi vahim bir şeyin yaşatılmaması lazım.

maz. Bizim devletimiz de başka bir ülkenin çıkarlarını müdafaa ediyor. Bu da ilginç bir ilişkiler ağı ortaya çıkarıyor. Onun için de bizim gibi ülkeleri sırası geldiğinde lanetliyorlar, sırası geldiğinde övüyorlar. ABD başkanı kalkıyor, Türkiye Başbakanını övüyor. Bunu anlamamız lazım, yani niye? Ülkelerin çıkarları birbiriyle çelişir, o zaman burada yanlış bir şeylerin olması lazım. Bu bir yönetim biçimidir. Ne oluyor peki? Gerçekten merkeze doğru gidiyoruz. Bizi kendimize yabancılaştırıyorlar. YÖK de böyledir. Bir sürü yabancı kitap okutuluyor. Ve biz kendi sorunlarımıza yabancılaşıyoruz. Çözüm önerilerimize yabancılaşıyoruz. Onların kendileri için çözüm önerilerini kendimiz için zannediyoruz. Bu onların işine geliyor. Şimdiye kadar 18 tane Stand-by anlaşması yapmışız. Hatayı da hala kendimizde buluyoruz. Niye 18 anlaşma yaptık da olmadı demiyorlar. Ama bunlarla da ekonomiyi en fazla 5-10 yıl idare edebilirler, daha fazla değil.

Ölümün, açlığın ve soğğun cenderesinde süren yaşam Özgürlük çok şeydir ama tam da bize uygun olandır

Bugün Afyon'da yaşananlar Marmara Depreminde yaşananların bir tekrarı sanki. Sonuç olarak diyebiliriz ki doğal afet denilerek yaşadığımız acıların, üzüntülerin tek sorumlusu devlet ve efendisi olan emperyalizmdir. Sorumlusu devlettir, çünkü fay hattının üzerinde ya da etki alanı üzerine yerleşim birimi imar eden devlettir. İnsanları yerlerinden yurtlarından zorla işkenceyle göçettirerek onların büyük şehirlerde sağlıklı ve korumasız evlerde yaşamasına neden olan devletin ta kendisidir.

“Açız yardım gelmiyor” köylerine hiçbir yardım gitmeyen Deresenek köylüleri Necdet Sezer'in konvoyunun önüne atılarak “açık yardım gelmiyor” çığlıklarıyla yolu trafiğe kapadılar.

17 Ağustos'ta Marmara depremi... 19 Aralık 20 hapishanede yapılan katliam... 17 Ağustos'ta “aradık-bulamadık”, 19 Aralık'ta kurşun olup, bomba olup, zehir-gaz olup başımıza geldiler.

17 Ağustos'ta öldürüldük, 19 Aralık'ta da ... Her iki katliam da ortada... 17 Ağustos'ta 7.4 şiddetinde, 45 saniye süren ve arkasında 45 bin ölü, yüzünü aşkın yaralı ve yüreğinde acı, çaresizlik, umutsuzluk, kahır; yaşamına açlık, soğuk, evsizlik... yerleştirilen, yerleştirilmeye çalışılan milyonlarca insan bırakan bir deprem yaşadık. Hepimiz biliyoruz ki; deprem doğal bir tabiat olayıdır, ama onu böylesine canavarlaştıran ise; kumundan, çimentosundan, demirinden çaldığı evlerin yıkıldığı ortaya çıkan ve bütün kurumlarıyla (cumhurbaşkanı, başbakanı, bil-cümle başkanları, “millet” vekilleri,

“Örnek bina yerle bir oldu” Depreme karşı örnek bina olarak gösterilen 8 katlı bina yerle bir oldu.

Bu binanın yakınındaki diğer evlerin sapsağlam olması ise dikkat çekiciydi.

valiler, belediye başkanları, emniyet müdürleri ve her biri aynı zamanda devletin etkin yerlerinde olan ya da olanlarla “aile” ilişkileri içinde olan müteahhitler...) bunu yaptığı ortaya çıktı; “bu deprem bir taktir-i ilahidir” ve hatta “hangi ülkede yaşanırsa yaşansın aynı sonuçla yüzüze kalınır” diyen faşist TC devletidir.

Japonya'da hemen hergün irili ufaklı sallanırken can kaybının yaşanmaması Meksika'da 17 Ağustostan sadece 15 gün önce hem şiddet olarak (7.6) daha yüksek hem de süre olarak (60 saniye) daha uzun olmasına karşın 100 civarında ölümün olması TC'nin saklamaya çalıştığı; faşist, katliamcı, zulümkar; yalancı yüzünü açığa çıkarıyor. Bunun üzerine çok şey söylemeye gerek yok. Deprem sonrası özellikle depremi yaşayan; ölen-öldürülen, evsiz-barksız, kimsesiz, acı, kahır yaşayan insanların akıllarında, düşünce dünyalarında da bir yıkım oldu; ve akıllarda, düşünce dünyalarında “devlet nerede” sorusu meşgul edici yerini hala koruyor; devlet nerede? Üç dört gün boyunca esamesi bile okunmayan devlet, bugün de Afyon'da aranıyor ve yine yok.

Evet devlet nerede? Fazla bir süre geçmedi aradan; gücüyle övünen, bir çok noktada emperyalist (efendileri “değil” de) ülkelerle “boy ölçüşen” ve hatta Akşam gazetesinin deyimiyle “bastırarak” Avrupa Birliği kapısını aralayan; “bölücülüğü” dize getiren ve övündüğü gücüyle zaman zaman “kötü niyetli” komşularına savaş tehditleri yapan, ama tüm bunlara rağmen Marmara depreminde esamesi bile okunmayan devlet, “nihayet” ortaya çıkmıştı... Gördünüz mü? 19 Aralık'ta sömürüye, zulme, haksızlığa, halkı soymaya karşı gelen ve 17 Ağustos'ta halkının yanında olan, halkın çocukları olan ve silahsız, korunaksız ve deyim yerindeyse “eli-kolu bağlı olan” hapishanedeki devrimcilere saldırdı. 28 kişiyi katletti, birçoğunu sakat bıraktı, yaraladı... 19 Aralık'ta başlayan katliam operasyonu ve 28 ölü yine aynı erkan tarafından az kayıp olarak tanımlandı. Evet iki katliam ve katillerin ölümlere doyum-suz ifadeleri... bugün Ölüm Oruçlarına karşı tutumlarıyla bu tavırlarını sürdürüyorlar.

3 Şubat 2002 tarihinde Afyon Bolvadin merkezli meydana gelen depremde keskin söylemlerde bulunan devletin deprem öncesi ve sonrası yapılacak olanlar ve alınacak tedbirler konusunda hiç de yol almadığını gözler önüne serdi. Devlet Bolvadin depreminin ardından da siyasilerini bölgeye göndererek gövde gösteri-

si yapmanın dışında bir işe yaramadı. Afyon'un Bolvadin, Sultandağ, Yeşil Çiftlik, Eber Kasabası, Yakasenek, Deresenek ve Çay yerleşim bölgelerinde hissedilen deprem sonucu 42 kişi yaşamını yitirdi. Yüzlerce kişi de yaralandı. Deprem sonrası devlet adamlarının da aynı tavırları devam etti. Başsağlığı mesajları, geçmiş olsun dilekleri, ziyaretler vs. tıpkı daha önceki deprem, sel vb. doğal afetlerde olduğu gibi. Devletin afetler sonrasındaki

cekilerle aynı olmasa da özellikle kış ayları olması nedeniyle halk için aynı sıkıntıları gündeme getirdi. Sabah saat 9:15 sıralarında gerçekleşen deprem birçok insanı yatağında birçoğunu işyerinde bazı- larını da okulunda yakaladı. Yaşadıkları şoku üzerinden atamayan Afyonlular ek-si 2-4 dereceye varan soğuklarda çadırların içinde ya da kendi yaptıkları derme çatma barakaların içinde hem ısınmaya hem de yardım malzemeleri ile karınları-

17 Ağustos 1999 Marmara depremi. Devlet yok...

vurdumduymazlığı, ilgisizliği özellikle 17 Ağustos ve 12 Kasım depremleri sonrasında halkın tepkisine neden olmuş, depremedeler tepkilerini örgütlenerek ve sokağa çıkarak göstermişlerdi. Devletin duyarsızlığına sinirlenen bir depremededenin “memurlar, işçiler haklarını almak için eylem yaparken bir sürü polis copla onların peşinden koşuyor. Şimdi neredeler? Bunlar şerefsiz değil de ne?” sözleri tüm depremedelerin isyanı niteliğindedir. Depremin ilk günleri “nerede devlet” diye isyan eden insanların; gün geçtikçe devletin kendilerinin, enkaz altında kalanların devleti olmadığını anlıyordu. Bu arada devlet de halka yardımcı olmak yerine “bu işten nasıl karlı çıkarım” diye hesap yapıyor, IMF'nin dayatmalarını sessiz sedasız meclisten geçiriyor, deprem vergisi çıkararak iyice sömürmenin adımlarını atıyordu.

Geçtiğimiz hafta yaşadığımız Afyon depremi, yıkımın boyutu anlamında ön-

nı doyurmaya çalışıyorlar. Depremden en çok zarar gören yerlerden biri olan Eber Kasabası'nda halk bir yandan derme çatma kulübeler yaparken bir yandan da enkaz altında yakılabilecek şeyleri ve çöp bidonlarını yakarak ısınmaya çalışıyor. Her deprem sonrası yaşadığımız, alışık olduğumuz görüntüler burada da devam ediyor. Arama kurtarma çalışmaları; halkın kendi çabası ile enkazları kaldırmaya çalışması; sokaklardaki ölü ve kokmuş hayvanlar; haftalar sonrasında bile kaldırılmayan enkazlar; yardım bekleyen insanlar; “yaraların hemen sarılacağına dair” verilen sözler. Bolvadin'de yaşanan son depremin ardından yapılan araştırmalar da devletin ihmalkarlığını açıkça ortaya koyuyor. Geçtiğimiz haftalarda hayatını kaybeden Prof. Dr. Aykut Barka'nın Afyon depreminden önce NTV televizyonunda verdiği bir demeçte söyledikleri de ilginç bir ayrıntı oluşturuyor. Türkiye'nin her yerinde deprem tehlikesi olduğuna dikkat çeken Barka “söz konusu

deprensellik Afyon ve yöresi için de geçerli” diyerek tehlikeye işaret ediyordu. Türkiye'nin % 92'sinin fay hattı üzerinde bulunması, daha önceki deprem deneyimlerine rağmen devletin her depremde aynı hazırlıksız tavrını göstermesi onun insan hayatına verdiği değer(!) de bir göstergesi. Deprem sırasında en çok hasar gören ilçelerden biri de Çay ilçesi. İlçenin hemen dışında kurulu bulunan ve birçok kişinin geçim kaynağı olan sanayi sitesi tamamen yıkılmış durumda. MHP'li eski Belediye Başkanı Basri Gümüş tarafından Tavşanoğlu İnşaat Şirketi'ne yaptırılan ÇAYSAN küçük sanayi kooperatifi bölgesindeki işyerleri tek katlı olmalarına rağmen tamamen çöktü. Henüz borçlarını dahi ödemedi dükkanı yıkılan işyeri sahipleri şimdi çaresiz.

Artçı depremler olabileceği endişesini taşıyan halk bu tedirginlikle normal yaşamına dönemezken Afyon'da 48 saatte 559 artçı sarsıntı gerçekleşti.

OY FIRSATÇILARI HALKIN TEPKİSİNDEN KURTULAMADI

Bu arada devlet adamlarının Afyon ziyaretleri de devam ediyor. Devlet Bahçeli'nin Eber'e geleceği haberi üzerine burada çamurlu yolları temizleyen belediye görevlileri Bahçeli'nin Sultandağı'na uğraması ile aynı hazırlıkları oraya kaydirdılar. Yardım malzemelerinin çok görünmesi için bütün çadırları üstüste yığan görevliler asıl ihtiyaç olan köylere 13 tane çadır göndermekle yetindiler. Bahçeli'nin ardından Afyon'a giden Başba-

Haklarını almak için yapılan toplumsal eylemler. Devlet işbaşında...

Toplam 216 işyerinin yıkıldığı sanayi sitesinin yanında belediye tarafından yaptırılan bloklar ise henüz inşaat halindeyken çöktü. İlginç bir raslantı da bu bölgede geçimini tarım ve hayvancılıktan sağlayan 50 köylünün icralık olduğu ve bu köylülerin de kaldıkları evlerin yıkılmış olması. “Seçim zamanı ev ev, kahve kahve dolaşıyorlar” diyerek tepkilerini dile getiren köylüler 150 hanelik köye gönderilen yetersiz yardımlarla da kendileri ile adeta dalga geçildiğini dile getiriyorlar. Bu köye 13 tane çadır, iki koli süt, 7 koli su, 2 koli meyve suyu yardımı yapılmış.

“Köylüler yardım bekliyor”

Kendilerine sahip çıkılmasını söyleyen köylüler “Yetkililer acılamızı yerinde görsünler. Acil yardım ihtiyaçlarımızın giderilmesini sağlansınlar” dediler

kan yardımcısı Mesut Yılmaz da halkın öfkesinden nasibini aldı. Mesut Yılmaz'ın boş vaatlerle dolu konuşmasını “açız”, “üç gündür sokaktayız” şeklindeki sözleri ile protesto eden depremzedeler Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'in ziyaretinde de tepkilerini dile getirdiler. Sultandağı ilçesinde incelemelerde bulunan Sezer, Eber yolu üzerinde yolu trafiğe kapatan depremzedelerin öfkesi ile karşılaştı. Aracıdan inip depremzedelere alışkın oldukları sözleri yineleyen Sezer'in vaatlerinin depremzedeleri tatmin etmemesi ve yolun trafiğe açılmaması üzerine polis depremzede halka saldırdı. Müdahaleye rağmen dağılmayan depremzedeler Sezer'in beldelerine gelip zararlarını kendi gözleri ile görmesini istediler. Burada da esnafın tepkisi ile karşılaşan Sezer gezi sonrası bir gazetecinin “halkın öfkesini nasıl değerlendiriyorsunuz” sorusuna gerçek dışı bir cevap verdi. “Hayır, hayır vatandaşın öfkesi yok. Vatandaş devletin getirdiği destekten, verdiği yardımdan çok mutlu. Hiçbir sıkıntısı yok” sözleri ile halkın tepkisini görmezden gelen Sezer'in ziyareti de depremzedelerin sorunlarını çözmekten uzak. Deprem sonrası yardımların yetersizliği sonucu ölümler hala devam ediyor. Bolvadin ilçesinde kaldığı çadırda ısınmak isterken katalitik sobadan sızan gazdan zehirlenen bir kadın yaşamını yitirdi.

“DOĞAL AFETLERİN KATLIAMA DÖNÜŞMESİNİN SORUMLUSU DEVLETTİR”

Bugün Afyon'da yaşananlar Marmara Depreminde yaşananların bir tekrarı sanki. Sonuç olarak diyebiliriz ki doğal afet denilerek yaşadığımız acıların, üzüntülerin tek sorumlusu devlet ve efendisi olan emperyalizmdir. Sorumlusu devlettir, çünkü fay hattının üzerinde ya da etki alanı üzerine yerleşim birimi imar eden devlettir. İnsanları yerlerinden yurtlarından zorla işkenceyle göçettirerek onların büyük şehirlerde sağlıksız ve korumasız evlerde yaşamalarına neden olan devletin ta kendisidir.

Altyapısı sağlam olmayan yerlerde 5-6 katlı binalar yaptıran, yapımına göz yuman, malzemeden kaçırarak müteahhitleri yaratan devlettir. Gelen gıda yardımlarını halka dağıtmayan, depremzedenin parasını cebine indiren de yine devlettir. Sorumlusu esasta emperyalizmdir. Çünkü ürettiği çok çeşitli savaş silahları ile az gelişmiş ülkelerde denemeler yapan, ekolojik dengiyi altüst eden, yer sarsıntıları yaratan emperyalizmdir. Bilimi tamamen kendi çıkarları için kullanarak insan hayatını hiçe sayan emperyalizmdir. Çözüm ise her afet sonrası bildik sözler ve boş vaatler için bu bölgeleri ziyaret eden devlet adamlarında değildir. Çözüm halkın kendi gücünün farkında olmasındadır. Çünkü 3 Şubat Pazar günü Afyon'da enkaz altın-

“Yardım çığıllıkları tükenmiyor”

Çadırlarda sobanın yasaklanması üzerine çadırları terk eden depremzeler “en büyük endişemiz çocuklar. Üşütüp hasta olmamaları için traktör römorkuna geçtik” dediler

katledilenlerdir; enkaz altında kalanlardır; yakılanlardır. Acı aynı, çığıllık aynıdır. Sorumluları da aynıdır. **Sonuç olarak göreceğimiz şudur; halk depremlerle sellerle boğuşurken görünmeyen ve katleden devlet, 19 Aralık'ta görünen ve katleden de.** Yani onu aramak boşuna çünkü o, hüküm süren sessizliğin, korkunun, hile ve aldatmaların, kanmışlığın; ideolojik ve kültürel olarak yarattığı; o meşhur gemisini “kurtaran kaptan”ların, çıkarları bir olan, düşmana karşı bir olması gereken-zira düşmanı bir olan- ama bunu anlamayan bir yığın, bir halkın ensesin-

3 Şubat 2002 Afyon depremi. Devlet yine yok...

da kalanlarla İstanbul'da harabe bir evde oturan ve evleri başlarına yıkılanlar aynıdır. 12 Kasım'da Düzce'de enkaz altında kalanlarla gecekonduyunun altında kalanlar aynıdır. Enkaz altında kalan icralık olan köylüdür; neması ödenmeyen memurdur; işten atılan emekçidir her zaman. Afyon'da çadırında ısınmak isterken yaşamını yitiren depremzede Kızılay'da gaz bombaları ile zehirlenmek istenen kamu emekçisidir. Tepkisini dile getirirken polisin saldırısına uğrayan depremzede aynıdır. İşini geri isterken gözaltına alınan işçiyle 17 Ağustos, 12 Kasım ve Afyon depremi ve 19 Aralık zindan katliamı aynı katliamcı zihniyetin bir ürünüdür aslında. Depremde enkaz altında kalanlar, ısınırken alev alan konutlarda, çadırlarda yananlar; zindanlarda devletin saldırısı ile

de... Ondan kurtulmalıyız. Çünkü o bizi katlediyor, hatta öyle ki sömürecek kadar bile istemiyor yaşamamızı artık.

Ya kölelik, ya özgürlük... Bugüne kadar devlet bizi kölesi olarak gördü ve bunu da büyük yığınları düşünce dünyalarında kabule oturttu... Kölelik, yani ölüm. Unutmayın; köle istenildiği zaman öldürülme hakkı bile efendisinin elinde olan biridir. Köleler böyledir. Faşist TC de zaten bizi istediği zaman katletmiyor mu? Katlediyor. Öyleyse özgürlük bize gerekli olandır. Ama istemek yetmiyor; onu elde etmeliyiz. Onu kazanılana dek uğruna verilecek bedelleri göze alarak kabul etmeliyiz ve uğraşmalıyız. Yani zorluklarına katlanmayı öğrenmeliyiz. **Özgürlük çok şeydir ama tam da bize uygun olandır.**

Emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı 68'in militan ruhunu kuşan

6. FİLO DEFOL

Ekim Devrimi ile başlayan dünyadaki hareketlenme; anti-emperyalist ve kurtuluş mücadelesi tüm dünyayı sarmış, dünya ezilen halklarının mücadelesi yükselmişti. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin yarattığı değişimin de etkisiyle geniş kitleler harekete geçmişti.

Türkiye'de de dünyadaki bu hareketlenmeden etkilenen yüzbinler sokaklara dökülerek, emperyalizme karşı eylemler gerçekleştiriyorlardı. 6. Filo'ya karşı yapılan eylem-

ler de 68 kuşağının anti-emperyalist eylemleriyle bilinçlere kazındı.

ABD emperyalizminin deniz kuvvetlerine ait olan 6. Filo'nun İstanbul'a geleceğini öğrenen kitleler, 16 Şubat 1969 Pazar günü "6. Filoya, emperyalizme hayır" diyerek kortejler halinde Taksim'e yürüyüşe geçti. 30 bine yakın kitle Taksim'e ulaştığında, önceden planlanan faşist saldırı başladı. Sivil faşistler ve polisler tarafından başlatılan saldırıyla yüzbinlerce insan yaralanmış, TİP üyesi Tuna Erdoğan ve Turgut Aytaç ise şehit düşmüştü. Tarihte Kanlı Pazar olarak anılan bu gün; tarihe, kitlelerin o coşkun ruhla emperyalizme ve onların işbirlikçisi faşist diktatör-

lüğe karşı mücadeleleriyle ve direnişleriyle adını yazdırmıştır.

Ülkemizin her köşesinin emperyalistlere utanmazca peşkeş çekildiği günümüzde, 68'in militan ruhunu kuşanarak, kitleleri harekete geçirmeli, anti-emperyalist bilinci yeniden

yükseltmeliyiz. Kitlelerin üzerlerindeki ölü toprağını atmak, 80 darbesiyle sindirilen kitleleri mücadeleye çekmek, yokedilen, yozlaştırılan kişilikleri yeniden yaratmak; "tarihi yaratacak olan kitlelerdir" bilinciyle hareket eden biz komünistlerin önündeki acil bir görevdir.

Tarihe ve şehitlerimize olan sorumluluğumuz onların bize bıraktığı, canları kanları pahasına yükselttikleri direniş bayrağını daha da ileri taşıyarak ve onlara, uğruna savaşmış oldukları insanlığın kurtuluşunu sağlayacak olan devrimi armağan ederek yerine getirebiliriz.

Güneşe yürümeye devam ediyoruz

"Bu kaçınıcı anlam değişmesidir ölümün yüzümüz hangi hüznün coğrafyası tarihte sessizliğe tutsak değil artık mezarlıklar yer altında ölümü utandıran yürekler var"

A. Yücel

"Çok uzaklardan geliyoruz"

YÜRÜDÜK

Kardeşliğin sofrasını tekmeleyen, ellerindeki zorbalık aletleriyle kardeşlerini köle eyleyen efendilere karşı bilinen ilk adımımızı attık Spartaküs'le. Spartaküs'ten bu yana, yani binlerce yıl ötesinden beri; efendilere, ağalara, patronlara karşı dünyanın dört bir yanından insanlığın kardeşliğini, eşitliğini, özgürlüğünü bayrak edip yürüdük.

Toplumlar tarihinin tekerleği bu yürüyüşlerle döndü. "Tarihsel, sosyal, ekonomik şartların zaruri neticesi... " olarak yenildiğimizde;

"Madem ki bu kere mağlubuz

Netsek, neylesek zaid

Gayrı uzatman sözü

Verin ki basak bağrına mührümüzü"

deyip, yenmenin ve yenilmenin diyalektik kavrayışıyla ölümün önüne dizleri titremeden dizilen Bedrettin'dik, Baba İlyas ve İshak'tık. Pir Sultan, Köroğlu, Alişer ve Seyit Rızaydık.

Hareketin esas olarak gelişiminden yana işleyişiyile, "zincirlerimizden başka kaybedecek şeyimiz kal-

mamışken, bilimsel bir ideoloji ve sağlam bir partiyle, 1917'nin Ekim'inde iktidarı aldık. Böylece daha bir iyi anladık ki "tarihsel sosyal ekonomik şartlar..." olgunlaşmış doğru bir strateji, buna uygun politika ve taktiklerin sağlam bir kolektifçe yaşama geçirilmesiyle dünyayı temellerinden sarsarak yeni bir dünya olanaklı hale gelmiştir.

Yüreklendik, Mustafa Suphi ve 14 canla köklendik. 1972'nin Nisan'ında İbrahim'le bu kökten filizlendik ve daha filizken karda tipide kaldık. O zamandan bu yana yani Ali Haydar'dan bu yana İbrahim'imiz, Süleyman'ımız, Kazım'ımız, Mehmet'imizi ve dört yüzü aşkın dalmızla (canımızla) güneşe uzanmaya, yürümeye devam ediyoruz.

YABANCILAŞMA!

İnsanı her şeyden koparmanın "kendinde" boğmanın büyük saldırısıyla karşı karşıya olduğumuz bu zamanda; var eden toprağıyla, kökleri, gövdesi ve dallarıyla bu ağacı kavra.

YABANCILAŞMA!

İzin verme!

Yoksul dünya halklarının başına bomba yağdırılmasına, Filistin'de çocukların öldürülüp organlarının çalınmasına ve yanı başımızda mevsimlerdir süren direnişe ölü gözlerle bakılmasına, tepkisiz kalınmasına **İZİN VERME!**

Namlu yatağında büyüyen

FİLİSTİN

Bir çığlık koptu göğü yarcasına! Bir çocuk daha "kutsal topraklar"da İsrail askerlerinin açtığı kurşunlar ile vuruldu. Televizyon ekranlarına "iki terörist, İsrail yerleşim bölgesine girmek isterken çatışmada vuruldu" diye yansırken yaşı onbesinde ve ölüme çok uzak olan Ahmed Muhammed Banat'ın kanı akıyordu vatanım dediği toprağa. Ahmed'in ılık akan kanının peşinden kendisiyle birlikte olan onaltı yaşındaki

Muhammed Al Luband da sol göğsünün altından vuruldu. Ne yazık ki sınırın sıfır (0) noktasında avuçlarında taşlarla vurduklarında da ne o göğü yarcasına kürsülerden konuşan koyu ceketli bürokratlar gördü ne de fotoğraf karelerine yansıdı yürekleri dağlayan acıları. İntifada olan bir halkın bu kaçınılmaz ölümüdür? Kaç çocuk göz, gez ile arpacık arasında yaşamını yitirdi bilinemez.

Bugün de dün ve önceki günler gibi sokak aralarında çatışmalar var. Yine avuçlarına taşları dolduran çocuklar duvar diplerinde sine sine nişangahtaki çelik zırhlı ölüm makinalarına taşlarını atarak geri koşuyorlardı. Silahların ürkütücü seslerine rağmen taşı alan çocuklar hedefini belirleyerek yeniden bütün gücüyle taşlarını atıyorlar. Burada siyonist ordunun teknolojisinin üstünlüğüne karşı canla ve başla savaşan çocuklara "küçük gene-

ral" denir. Generaler hiçbir zaman savaşın gerisinde olmazlar. Onlar da

mak zorunda olduğunu söylüyordu. Apoletli komutan "iki terörist" olarak gösterdiği çocukların cesetlerini 3 gün sonra ailelerine teslim etti.

Aileler çocukların cesetlerini aldıklarında çocuklarının vücutlarındaki işkence ve darp izlerini de gördüler. En korkuncu ise çocukların beyinleri ve gözleri yoktu.

TÜRKİYE KÜRDİSTANI

Dağları tutuşturan isyan ateşi sadece bulunduğu bölgeyi değil çevresini de yakıp kavuruyordu. Coşku kimi zaman namlu yatağında sabırsız hedefini dövmeyi bekleyen bir mermi çekirdeği idi. Coşku kimi zaman da dizlerini döven bir ananın dağlara yaktığı ağıttı. Coşku kimi zaman da tank paletlerinin gölgesinde zafer işareti yapan çocukların gülüşleriydi.

Kürdistan'da çiçeklerin kokusu değil, barut kokusu sinmiştir derelerin akışına, yetmiş yaşındaki kadınların gözyaşına ve gelinlerin oyalı çeyiz sandığına. Çocuklar burda gülmeyi bilmiyorlar. Oyun oynamasını bilmeseler de çatık kara kaşlarıyla düşmana esir düşünce susmasını; fırsatını bulunca da taşı hedefine atmasını çok iyi biliyorlar. Ceplerinde hep ceviz büyüklüğünde taş taşırlar. Çoğu zaman da doğdukları, öküzünü, koyununu güttükleri bu toprakları bir kamyon kasasında terk etmek zorunda kalırlar. Newroz ateşinin kenarında olmaları "yardım yataklığı" onlar için. Onikisinde mahkeme tutanaklarına "örgütün sorumlusu, yöneticisi" diye geçerler. Okul sırasını ya da aritmetiği bilemezler ama dost ve düşman arasındaki ayrımı çok iyi çizerler.

Newroz ya da korsan bir gösteride sokak aralarında yanacak ateşlerin kıvılcıklarını ilk önce çocuklar tutuşturur. Sürgün edilmiş bir halkın çocukları namlu yatağında büyüymeye mahkum edilmişlerdir. Dili, tavuğu, öküzü, aşı, soğanı... yasaklan-

mış halkının küçük serimdanlarıdır. Televizyon ekranlarında koyu ceketlilerin "bunlar çocuk", "kandırılmış" diyen sözlerine rağmen zoraki gülmüşmelerinde korkuları yansıyor.

Osmaniye'de tren istasyonunda oyun oynarken treni taşıladıkları gerekçesiyle 10 ile 12 arasında yaşları değişen çocukların polis tarafından gözetim altına alındığı ya da Lice kırsalında tek başlarına gezen 14 ile 16 yaşları arasındaki iki çocuğun "gerilla" oldukları iddiasıyla jandarma tarafından gözetim altına alınıp yoğun işkencelerden sonra DGM'ye çıkarılıp daha sonra hapis haneye atıkları duyurulur. Bitlis'te Fehime Ebe, Türkçe bilmeyen bir Kürt kadını. 40 yaşında ve 6 çocuk annesi Fehime Ebe, 5 yaşındaki kızı ile birlikte JİTEM'in işkenceli sorgularından geçiriliyor, hem de kızının yanında. Fehime'nin ve kızının yaşadığı acı boyalı gazetelerin sayfalarına ve satır aralarına düşüyor. Devletin güvenliğini bozan binlerce çocuk DGM'lik.

Acının, ız-

kenin çocukları Filistin, Kürdistan olsun hep ön safta, avuçlarında taşlarla, sinerek duvar diplerine, düşmanını beklerler.

"Aşağıdan hem de yukarıdan taş atan

Bu çocukları iyi tanı Omuzunda bol apoletli komutan.

Çünkü o, insanın inanılmaz gücü ile

Senin ölüm saçan silahlarına karşı

savaşıyor.

Arap atı gibi kıvrak

Sinek gibi bıktırıcı atıyor taşlarını

Ne çare

Kutsal topraklarda halk intifada

Ne çare intifadanın yiğit çocukları var."

Koyu ceketlilerin en büyük korkuları o taş atan eller birgün keleş tutarsa ve keleşin tınlarına do-

dirabın, ölümün, sınırı ve ırkı yok. Aynı özgürlük düşüncesiyle taşları hedefine atarlar. Ve işgal edilmiş toprakların çocukları okul defterlerinde değil sokak çatışmalarında tanırlar düşmanı. Neden ekmeğine bal ve şeker yerine soğan dörüp yediğini erkenden öğrenir. Bilinçsizce devletin o temellerini sarsarlar. İşgal edilmiş ül-

kunursa... Korku bu ya ateşin çevresinde ya da sınırın sıfır noktasında bir çocuk varsa gözetim altına alıp işkenceden geçirip, zindanlara atmalı, o da olmazsa beyinlerini parçalamalı. Çünkü onlar namlu yatağında büyüyen çocuklar, isyankar, yarımın birer gerilla adaydırlar.

Yaşamı yaşanılır kılan onun için verilen mücadele, uğruna ödenen bedellerdir

Bir insan niçin ölümü seçer? Nefes almanın bile ayrı bir mutluluk verdiği yaşam nasıl olur da anlamını yitirebilir?

İnsanı hayvanlardan ayıran, sosyal yaşamın kendisidir. Paylaşımlarla çoğalabilen insan, yalnızlaştığında her türlü sorun olduğundan daha büyük ve aşılmaz görünür. Bu sorunları aşamadığında umudunu kaybeden insan, boşuna yaşadığı hissine kapılıp, hiçbir işe yaramadığı inancıyla son noktayı koyar yaşamına.

İntiharlardan bahsediyoruz; kendine yetemeyen, yalnız, kendine dahi yabancı, daha da önemlisi yaşamını adlandıramayan, neden yaşadığını bilmeyen insanları gözlemliyor ve çözümsüzlük içinde boğulan bu insanların yaşamlarını sonlandırmalarını izliyoruz.

Farkında olmasalar, ne aradıklarını bil-

meseler de bir arayış içinde, çözüm arıyorlar kendilerince. Bir ışık, bir umut arıyorlar yaşama dair, onları yaşama bağlayacak... ve yaşama bağlanacak bir sebep buluyorlar kendilerince. Bazen bir sevgili oluyor yaşamın anlamı, çoğu zaman ise ekmek kavgası. Evlerine ekmek götürmek ya da zengin olmak hayalleri yaşamın amacını oluşturuyor onlar için. Fakat bunları kaybettiklerinde tutunacak bir dalları kalmıyor... içine düştükleri boşlukta kaybolmakla yüzyüze kalan insanlar için yaşam ağır bir yük haline alıyor ve taşıyamaz hale geldiklerinde ise yaşamlarına son verebiliyorlar.

Emeğin en yüce değer olduğunu, emeksiz hiçbir şeyin anlam ifade etmediğini görmek, insanları yaşama bağlamaya yetecek, yaşam için verilen emeklerle, kendi emeği birleştiğinde paylaşımın çoğalmayı öğrenecektir insan.

Kültürel, sosyal, siyasal yozlaşmanın iliklere dek işlediği, insanın insan olduğunun unutturulduğu, baskı, zulüm ve sömürü altında yaşandığı toplumumuzda; bir tarafta zenginliğin doyurduğu insanlar, açlıktan yoksulluktan, yaşamı güzelleştirmek için verilen o onurlu mücadeleden habersiz yaşadıklarından; emekten paylaşımından paylarına düşeni alamadıklarından soğurlar yaşamdan. Onları yaşama bağlayan hiçbir şey yoktur... ne bakmak zorunda oldukları aileleri, ne de sevgileri vardır onları yaşama bağlayacak.

Diğer tarafta ise yaşamak isteyen nice insan ölür, hastalıktan, soğuktan, açlıktan...

Kimisi iş bulamadığından, aç kaldığından, çocuklarına ekmek götüremediğinden seçer bu yolu. Evine ekmek götürememek ölümden beterdir çünkü. Sistemin insanlara aşıladığı böyle gelmiş böyle gider anlayışıyla iyice çözümsüzlüğe düşer ve bir gün daha katlanamaz yoksulluğa, açlığa. Yarınları da bugünkü gözle görür. Yani yarın yoktur onlar için!..

Medya ise; açlıktan, hastalıktan ya da erkek egemen toplumda sistemin yanı sıra erkeğin o dayanılmaz baskısından dolayı yaşamdan soğuyan, güneşin her gün yeni-

den doğduğunu göremeyen kadınlarımızın ölümü seçişini öyle zengin çocuklarında olduğu gibi bangır bangır vermezler. Çünkü onları satanistlere falan bağlayamazlar. Yaşamın gerçekliğini, bu sorunların asıl kaynağını saklayarak, gerçekleri saptırarak sistemin çıkarları doğrultusunda halka empoze etmek görevleridir çünkü.

Bir de kadınlarımız var. Çaresizliğin, umutsuzluğun batağında kaybolmakla yüzyüze kalmış, haklarını aramaktan yoksun, insan olduğu dahi unutturulan kadınlarımız. Bir ışık görebilseler yarına dair. Bir insan eli uzansa; kirden çirkeften arınmış değerlerini kaybetmemiş bir insan eli. Ona paylaşımı öğretecek; ona geleceğin bugünden farklı olacağını, fakat bu farklılığı birlikte yaratabileceğimizi gösterecek; Ona insan olduğu, erkeğin kölesi olmadığı, erkekten bağımsız da yaşayabileceği gösterilecek; Ona hiçbir insanın insana sahip olamayacağı, herkesin kendi kimliği, kişiliği ve cinsiyetiyle yaşayan sosyal bir varlık olduğu gösterilecek... Ona biri, egemen olan erkek anlayışın, egemen sınıf ideolojisi olduğunu gösterecek... Elbette o zaman kadınlarımız boyun eğmek ölümü seçmek yerine bu köhne düzene, yaşanan onca zulme karşı savaşmayı seçeceklerdir.

Feodal değer yargıları içinde kaybolan, kimliğini bulamayan kadın özellikle de eğitimsizse, kendini ileri taşıyamamışsa, törelerin baskısıyla öldürülmeyle yüzyüze kalır...

Kolay mıdır ölümü seçmek? Yaşamak bu kadar güzelken, yeryüzünün tüm güzellikleri bizim tarafımızdan sahiplenilmeyi beklerken; yaşamın güzelliğini göremeyecek kadar kör ediliyorsa insanlar, ve yaşamını sonlandıracak kadar ruhsuzlaşıyorsa, hayat korkunç bir şekilde yük olmaya başlamışsa... bunun suçunu intiharı seçenlere yükleyemeyiz. Bize sunulan bu insan tiplere bize sistem bize zorla dayattığı bir tiplendir ki biz, bize sistemin sunduğu bu kimliği bu kişiliği reddediyoruz.

Bu köhne, bu allahı para olan, bu insanı paraya kul eden düzeni yerle bir edip; insan-

dan, emekten yana bir dünyanın kurulması bir zorunluluk olarak duruyor karşımızda. Tüm bu insani sorunlar mücadelenin bir parçası olduğunda altedilecek ve nihai zaferle ise tamamıyla ortadan kaldırılacaktır.

Unutmayalım ki, kadını erkeğin namusu yapan anlayışı yaratan burjuva feodal sistem sona ermedikçe kadınlarımız horlanmaya, sömürülmeye, öldürülmeye ve kendini öldürmeye devam edecek. Bu açlığı yaratan burjuva sistem son bulmadıkça insanlar üretmenin, paylaşımın, mutluluğun sürekliliğini yaşamadığı, buna karşı anlık mutluluklar dayatıldıkça bireysellik derinleştikçe ve paylaşım yok edildikçe kaçınılmaz olarak intihara ve kendini öldürmeye gidecektir. Zenginlik köşe dönmeçilik oldukça; gençlerimiz birilerinin istediği gibi yaşamak zorunda bırakıldıkça, kişiliksiz kimliksiz yarıların umudu olmadan yaşamaktansa gençlik yaşlarında ölümü seçmeye devam edecek.

Tüm bu olumsuzlukları yaratan, insanlığından uzaklaştıran, insan olanı ise utandıran bu burjuva feodal sistemi yerle bir etmedikçe intihara çözüm bulunamaz. Ama bir devrim dalgası bu olumsuz gidişatı değiştirmeye yetecektir. İnsanlar için insanlıktan yana bir dalga binlerce insanı çevresine toplayacaktır. Yeter ki alternatif olalım, güç olduğumuzu, bilimin ışığında yürüdüğümüzü göstererek insanları kucaklayalım. Umutlar çoğaldığında, insanlık; bilimin ışığı altında umutları büyüttüğünde, umutların da gerçek olabileceğini görecektir. İşte o zaman ölümü değil yaşamı seçecektir insan, kirletilmişliğe karşı insanı, insan olmayı savunacaktır. İnsanlar yaşamak yaşatmak için yaşam için emek harcadığında, yarınları görebilecek. Çünkü yaşam emekle anlamlanır. Yarınlar ise emekle, yaşamı ve insanı sevmekle gelecektir.

Kendini öldürme yerine intiharları yaratan sebepleri öldürme değişimine girecektir. Hadi ölmek yerine sarılarak yaşama öldüren koşulları öldürmeye.

Munzur'da yok edilmek istenen insanlıktır,

Munzur vadisi; binbir doğa güzelliğini barındıran, efsaneleriyle tarihin akışına tanıklık eden, zengin bitki ve hayvan türlerinin beslediği, dünyanın en güzel alabalıklarının akışında taşıyan, tarihi direnişlere mekan bir yer.

Defalarca "sefer olmuş", "Özel Tunceli kanunları" çıkarılmış; sürgün, tehcir, zorla göçettirmeler, köy-orman yakmalar gibi OHAL uygulamaları sürüp geldi günümüze. Deyim yerindeyse taş üzerinde taş bırakılmadı. Osmanlıdan miras kalan yoketme, kıyım politikaları, cilalanmış kıyımlarla asimilasyon politikaları şekillendirerek devam ettiriliyor. Bu politikalar; yıllardır sinsi bir şekilde yürütülürken bu gün artık açıktan açığa sürdürülmektedir. Munzur Vadisi Milli Parkı 21 Aralık 1971 tarihinde 6831 sayılı kanun kapsamına alınarak Ulusal Park haline getirilmiştir. Türkiye'nin en büyük milli parklarından olan Munzur Vadisi Milli Parkı, 42.000 hektarlık alanı kapsar. Tunceli-Ovacık karayolunun 8. kilometresinde başlamaktadır.

Hidro elektrik elde etmek için Munzur Vadisi'nde bir dizi baraj ve santral planlanarak başlanan 8 barajın yapım çalışmaları sürüyor. Bu barajların Keban Barajı'nın ömrünü uzatmak ve zamanından önce dolmasını önlemek amacı taşıdığı söylenmektedir.

Koordinatorlüğünü, trübün ve jeneratör yapımını Amerikan Stonle Webster'in üstlendiği, tünel yapımını Almanya (Elln), Avusturya (Bilfinger Berger) Baraj ve santral yapımını Türkiye (Soyak ve Ata İnş)'nin üstlendiği barajlar projesinin 300 milyon dolara mal edilmesi düşünülmektedir. Milli parklar yasasına göre; "Tabii ve ekolojik denge bozulamaz. Yaban hayatı tahrip edilemez. Bu sahaların özelliklerinin kaybolmasına veya değiştirilmesine sebep olan veya olabilecek her türlü müdahaleler ile çevre sorunları yaratacak iş ve işlemler yapılmaz" denmektedir.

Munzur suyu ve yan kolları üzerinde düşünülen barajlar, başta Munzur Vadisi milli parkını yok etmektedir.

Konaktepe (Torunoba) barajı; Munzur vadisi-Tunceli Ovacık yolu 35. kilometresinde yer alıp ve 26 kilometre uzunluğundadır. Konaktepe II; aynı yolun 21. kilometresinde olup 15 kilometredir.

Konaktepe Barajı Torunoba'nın aşağısından başlayarak Ovacık ilçe merkezine kadar olan 26 kilometrelik bölümü sular altında bırakarak 110 metre yükseklikte göl oluşturmaktadır. Bu barajın yapımı tamamlandığında Munzur suyu Halvori (Karşılar köyü) 15.1 kilometre uzunluktaki tünel borularla taşınacağından bu mesafede Munzur yatağından akacak su kalmayacaktır.

Munzur Vadisi'nin en önemli projesi olarak Konaktepe Barajı ve Hidroelektrik Santrali; topladığı su ve üreteceği elektrik üretim gücü, Keban Barajı'nın yüzde 15'i kadardır. Görünüşte geçici iş olanakları, enerji üretimi ve Keban Barajı'nın korunması gibi olumlu yönleri gözükse de yöremizin kaybedecekleri geçici kazanımlardan daha fazladır. Mesele Munzur Milli Parkı'nın yok edilmesinin de ötesindedir. Bu

proje Dersim halkının geleceğini yok etmeye insansızlaştırmaya hizmet edecektir. Sosyal-siyasal bakımdan tahribata yol açmaktadır. Yapılan ve yapılacak olan barajlarla, Munzur ırmağı yok edilecektir. Munzur suyunun akışı engelleneceği gibi vadi boyunca varolan köyler de tasfiye edilecektir. Vadi boyunca tarıma elverişli olan araziler baraj altında kalacağı gibi, sulanacak araziler için kullanılacak su da kalmayacaktır.

Geçici iş imkanı bulunan baraj projesi için yöre halkından oluşan iş gücü yok denecek kadar azdır. Barajlarda çalışan işçi dışarıdan getirilmiştir. Mercan barajında çalışmaların durumu, buna örnektir.

Uygulama planında yapılacak olan barajlarla birçok tarım arazisi, köy ve ilçe yolları sular altında kalacağı için ilçelerle bağlantı kesilecektir.

Dersim tarihi incelendiğinde; devletin yerli ve yabancı yatırımcılarla Dersim'e neyin yatırımının yapıldığını gözler önüne sermektedir.

ELEKTRİK ÜRETİMİ PATRON KASALARININ CANLANMASIDIR

Baraj projesi ve hidroelektrik santrali ekonomide canlanma ya da yörede yatırım firmalarının 5'i yabancı 2'sinin de yerli (işbirlikçi) olması yapılması düşünülen elektrik üretiminden kimin kasasına paraların akacağını da göstermektedir.

Dersim bölgesine yatırım yapılmak isteniyorsa Munzur Vadisi gibi doğal güzellikler silinmeden de gerçekleştirilebilir. Elazığ'a 1974'te kurulan Keban Barajı'nın bölge sanayisine hiçbir katkısı olmamıştır. Bölgeye yatırım düşünüldüğünde (Dersim'e adını veren "Dersim" Gümüşkapı anlamına gelmektedir.) Gümüş madenin de bulunduğu birçok yeraltı zenginlik kaynakları bakır, krom, manganez, aspest ve tuz yataklarının varlığı MTA 1980 envanterinde mevcuttur. Sadece yeraltı kaynaklarında değil, doğa güzellikleri değerlendirildiğinde dağ sporları, yayla ve mağara turizmleri vb. alternatiflerle işsizliğe çözüm bulunacağına, barajlarla geçici iş olanağıyla insanlarımız yanıtılmaktadır.

İlçelerle bağlantının kesileceğine de yol açan baraj yapımları, Dersim'i (Tunceli) il olmaktan çıkarmaya kadar götürecektir. Munzur vadisi milli parkının yok edilmesiyle, dünyanın en zengin yaban hayatı özelliklerini taşıyan yerlerden biri olan yörede tabiatın dengesinin bozulmasıyla birçok hayvan ve bitki türünün nesli de tehlikeye girecektir. Alabalıkların hayatı sona erecek, yörenin efsanelerinden Munzur Baba Gözelelerinde iklimin yumuşamasıyla, kar yağışının azalmasıyla bazı gözeler kuruyacaktır.

İlçe ve Merkez ulaşımı feribotla sağlanacaktır. Munzur çayına paralel dağların eteklerinde kalan ulaşım doğal olarak engelleneceğinden bu köylere değil hizmet, insanların gidişi bile engellenecektir. Böylece seçilen bu bölgelerde insan yaşamı köklü bir şekilde çözümlenerek deryanın kurutulmasıyla "balık" yakalanacaktır. İnsansızlaştırılan bir yere alt yapı hizmetlerinin gideceği de zaten beklenemez. Bu durum da göçü arttırmaktadır. Nüfus Nazimiye'de 2000'in altında. Ovacık ilçesinde ise 3000'in altına düşmüştür. Barajların yapımla bu iki ilçenin il merkeziyle bağlantısı kesilecektir. Mazgirt, Pertek, Hozat, Çemişgezek ilçeleri bağlantısını (alışveriş, ticaret, iletişim, ula-

şım) Elazığ'dan, Pülümür ise Erzincan'dan karşılamaktadır.

Gelinen süreçte Ovacık ve Nazimiye'nin de il merkeziyle bağlantısı Ovacık-Merkez arasına kurulacak olan iki baraj ve Harçık suyu üzerine kurulacak olan Harçık barajıyla kesilmektedir.

Böylece Düzgün Baba yolu, Kutudere, Vartınık, Demenan köyleriyle merkezin, yine Laç Deresi, Peter, Venk mezarısıyla Halvori (Seyit Rıza'nın köyü)'yle merkezin ve aynı zamanda Ovacık'la bağlantısı da Torunoba üzerinde yapılan Konaktepe barajıyla kesilmektedir. Mercan barajlarıyla da Erzincan-Ovacık bağlantısı sadece feribot yoluyla mümkün olacaktır. Barajların kurulacağı noktalar gözönüne alındığında yapılmak istenen elektrik üretimi, canlı ekonomi, işsizliğe çözüm, yapay gölgelerle doğanın güzelleştirilmesi olmadığı anlaşılmaktadır.

Bu vadi üzerinde kurulan projeye bir ilin haritadan silinerek ilçe düzeyine ve ilçelerin de kasabaya dönüştürülmesi hedeflenmektedir. Vadi boyunca varolan köyler bir daha geri dönülmeyecek şekilde bir kısmı istimlakla bir kısmı da ulaşımın zorlaşacağı gerekçesiyle insan yaşamı "meşru" bir şekilde devlet eliyle yok edilecektir. Nüfusu, ekonomisi, alt yapısı kalmayan bir ilin, il olarak kalması bir yana dursun, hele bu il "çıbanbaşı" olarak görülüyorsa il olmaktan çıkarılması çalışmaları hız kazanabilir.

Zaten 1935 öncesi hazırlanan İşçileri Bakanlığı ve Mülkiye Müfettişleri raporlarında bu yönde öneriler vardır. TC'nin kurulmasıyla birlikte "çıbanbaşı" olarak görülen Dersim'e yönelik uygulanan politikalar çerçevesinde yer alan misyonerlik çalışmaları sonucunda hazırlanan raporların varlığı bilinmektedir. İşte o raporların birinde yer alan alternatiflerden biri de "Dersim lağvedilsin" Pülümür Erzincan'a, Çemişgezek Pertek Elazığ'a, Hozat ve Ovacık da Askeriye'ye, diğer yerler yeni vilayetlere bağlansın denilmektedir. Dersim ili tarihsel süreç boyunca zaman zaman ilçe, il ve bir süre de serbest bırakılmıştır. Tarihi boyunca yokedilmek istenen bu kent, bu direniş mekanında bütün bitirilmek istenen sadece doğal güzellikler değil. Barajlar sorunu bu sürece biraz daha hız katacaktır. Tehcir, zorla göç ettirme, köy yakmalarının ardından başlatılan bu süreçte göç ettirilenlerin kendi köyü-

ne dönmeleri de engellenerek merkezi-köy-kent projesi dayatılmaktadır. Uzun yıllardır sıcak çatışmaların yaşandığı Dersim'de son süreçte PKK'nin silahlı mücadeleyi bırakmasıyla boşalan hareket alanının serbestliği (dağlarında gerilla mücadelesinin iyi bir ivmede olmaması) devletin o yöredeki talan etme, yakma, yok etme politikalarının hayata geçirilmesine zemin sağlamıştır. Süreci kendi açısından değerlendiren kompradorlar yüzyıllık hayalini göbekten bağımlı olduğu emperyalist (ABD, Almanya, Avusturya) şirketlerle işbirliği içinde doğal bir tarihle birlikte, Dersim halkının mitolojisini, anılarını, kültürel değerlerini yok etmeyi hedeflemektedir. Manevi olarak yıkılan bir halkın yaralarını hiçbir ekonomik canlanma sarmaz, hele toprağına, dağına bu kadar benzeyen Dersim halkının asla! Tarihte örnekleri çoktur; mesela 38 katliamı öncesi ve sonrasında da tehcirle Bursa, İzmir gibi yerlerde bazı olanaklar da tanıyarak götürülen halk, tehcirin ardından kendi köyüne gelmeyi tercih etmiştir.

Başta Milli Parklar Yasası olmak üzere, toplam 13 ulusal ve uluslararası yasalarda da güvence altına alınan Munzur Vadisi Milli Parkı'nın yokedilmesi yasadışıdır. Bu barajların yapımla gerekçe gösterilen elektrik ihtiyacı ise yapılan araştırmalar sonucu çürütülmektedir. Yuvarlak rakamlarla belirtmek gerekirse Türkiye'nin elektrik potansiyeli 84.000 (bin) mega watttır. Türkiye bunun 28.000 mw'ını kurulu güç haline getirmiştir. İhtiyacı ise 18.000 mega watttır. Tali hatları rehabilite edemediğinden mevcut elektriğin yüzde 33'ünü kullanamamaktadır. Bu da en az 25 barajın yok sayılması demektir. Üstelik güneş ve rüzgarla alternatif enerji üretmek mümkündür. Bu yöntemin daha verimli ve ekono-

mik olduğu da uzmanlarca açıklanmıştır.

Sonuç olarak; tarih boyunca Dersim için yapılan "yenilik" her türlü "hizmet" adı altında gerçekleştirilen uygulamalar bölmek, parçalamak, asimilasyon, yozlaştırma ve giderek yok etmedir. Yok edilmek istenen; dilini, kültürünü yaşamak isteyen, hakkını arayan, zulme ve sömürüye başkaldıran işyancı gelenektir. Sömürücü zorbalar kendisine hizmet eden, barışık olan geleneğin yönüne neden dokunsun ki?

Baraj projesini; ekonomik canlanma, boşa akan suların değerlendirilmesi, (yapay göller) iş olanağı, enerji ihtiyacı diye yorumlayarak olumlamak, emperyalist ve işbirlikçi talancıların ekmeğine yağ sürerek kendi halkının geleceğine ihanet etmek anlamına gelmektedir.

Munzur Vadisi'ne sahip çıkmak; dağların, bovarlar dağ keçilerinin, alpüllü balıkların, kuşların sesine kulak vermektir. En önemlisi de "toprak"ın çiğnetilmesini engelleyerek (Dersim'de toprak onurdur) Munzurun sesine eşlik eden bir doğa harikasıyla insanca yaşamaktır.

Emperyalizmin yeni planları ve NATO

1 Şubat'ta birçok kesimin biraraya gelerek yaptığı protesto gösterileriyle başlayan NATO toplantısı üç gün sürdü. Bu yıl 38.si yapılan NATO Güvenlik Konferansı ABD'nin savaş çığırkanlığıyla başlayıp, bu çığırkanlıkla sona erdi.

11 Eylül saldırısının ardından "terörizmle mücadele" maskesiyle dünya halklarına meydan okuyan ABD, saldırganlığına devam ediyor. Yağdırdığı binlerce bombayla binlerce Afganlı'nın ölümünden sorumlu olan katil ABD şimdi sıraya başka halkların kanını koymuş durumda. Katil Bush yaptığı her açıklamada dünyaya tehdit savurarak 11 Eylül'de sarsılan itibarını yeniden toparlamaya çalışıyor.

ABD emperyalizminin, girdiği resesyona birlikte önemli pazar bölgeleri üzerindeki hegemonyası da sarsılmaya başladı. Rakip ülkelerin karşısında ABD, elindeki tüm silahlarla tedbirini alma telaşında. Hegemonyasındaki sarsıntının telaşını ise en çok saldırganlığıyla belli eden ABD ideolojik, siyasal ve askeri güçlerle saldırarak dünyanın tek hakimi olduğunu ispatlama derdinde. Bu noktada özellikle elindeki askeri gücü kullanmaktadır. Afganistan'a yaptığı saldırıyla birlikte elindeki mevcut silahlanmanın da reklamını yapan ABD bu süreçte özellikle NATO'yu önemli ölçüde kullanmak istemektedir. Kurulduğu günden bugüne dünya halklarının kanını akıtan NATO geçtiğimiz günlerde Almanya'nın Münih kentinde bir toplantı gerçekleştirdi. 1 Şubat'ta birçok kesimin biraraya gelerek yaptığı protesto gösterileriyle başlayan NATO toplantısı üç gün sürdü. Bu yıl 38.si yapılan NATO Güvenlik Konferansı ABD'nin savaş çığırkanlığıyla başlayıp, bu çığırkanlıkla sona erdi.

Sosyalist Blok'a karşı kurulmuş olan NATO, Rusya'nın dağılmasıyla birlikte bu gerekçesi ortadan kalkmaya başlayınca varlık koşulu yeniden tartışılmaya başlandı. ABD böylesine önemli bir askeri gücü istediği biçimde kullanmak ve değerlendirmek istiyordu. Özellikle de rakibi olan emperyalist ülkelere karşı. Bu çerçevede geçtiğimiz yıl NATO'ya yeni bir konsept hazırlandı. Kurulduğu gün-

den itibaren savunma gücü olduğu iddia edilen NATO böyle bir nitelikte olmadığını defalarca gösterdi. Bugüne kadar ABD emriyle birçok ülkeye saldıran NATO, bunun yanında birçok ülkede kontrgerilla ve daha birçok askeri gücün kurulması ve eğitilmesinde de önemli görevler üstlenmiştir. Dünyanın birçok yoksul ülkesine saldıran NATO en son Afganistan örneğinde de gördüğümüz gibi bir savunma örgütünden çok emperyalistlerin çıkarlarını koruyan ve bu

amaçla saldıran bir örgütlenmedir. Bu niteliğinden kaynaklı da NATO dünya halklarının koruyucusu değil katili olma durumundadır. Münih'de yapılan son toplantıda yaşanan gelişmeler de bunu açıkça göstermektedir.

BUSH HEDEF TAHTASINI GENİŞLETİYOR

31 Ocak'ta ilk resmi "ulusa sesleniş" konuşmasını yapan Bush yine birçok ülkeye tehdit savurdu. Bush yaptığı konuşmada İran, Irak ve Kuzey Kore'yi "şeytan ekseni" olarak değerlendirerek bu ülkelerin kitle imha silahlarıyla Amerikalıları tehdit et-

mesine izin vermeyeceğini söyledi. ABD yaptığı saldırılarda kullandığı ve ürettiği kitle imha silahlarını gizleyerek, bu silahları kullanarak yaptığı kitle kıyımları unutulmuş gibi "sadece teröristlere değil, kitle imha silahı geliştiren düşman devletlere de" yöneleceğini açıklıyor. Bush konuşmasında Filipinler'deki "terör hücreleri"ne müdahale edeceklerini söylemeyi de unutmadı. Bununla birlikte bir süre önce hedef tahtasına koyduğu Somali'den de bahseden Bush "El

Kaide" üyelerinden bahsederek Somali'yi de sürekli gündemde tuttuklarını bu vesileyle bir kez daha hatırlattı. Bush'un bu açıklamalarına tepki gösteren ülkeler özellikle de İran'da Hamas ve İslami Cihat örgütleri yaptıkları açıklamada "ABD'nin kendilerini terörizmle suçlamaya hakkı olmadığını, çünkü ABD'nin bizzat kendisinin dünyanın dört köşesinde her gün cinayetlerle, tahrip ve ekonomik yağmayla terörist faaliyetler içinde olduğunu" vurguladı.

Birçok ülkeye terörist yaftası yapıştıran ABD bu tehditleri savururken elindeki NATO gibi önemli askeri güçlere güvenmekte. Denetimi altındaki böylesine önemli askeri gücü yapmayı planladığı saldırılarda en aktif biçimde kullanmak istemektedir.

Bush'un yaptığı bu açıklamanın ardından NATO Genel Sekreteri George Robertson bir açıklama yaptı. Robertson yaptığı açıklamada ABD'nin "terörle mücadele" operasyonlarını Bush'un tehdit ettiği Irak, İran ve Kuzey Kore'ye genişletmesi halinde NATO'nun desteğini otomatik olarak alamayacağını söylüyor. NATO Genel Sekreteri ayrıca ABD'nin bu ülkelere saldırabilmesi için kendilerine inandırıcı deliller sunması gerektiğini açıklıyor.

NATO Genel Sekreteri tarafından yapılan bu açıklamanın kamuoyunu aldatmaya yönelik bir şey olduğunu vurgulamak gerekiyor. Bugüne kadar ABD'nin yaptığı tüm katliam ve operasyonlarda önemli roller üstlenen NATO dün Yugoslavya da, Koso-

va'da, Afganistan'da ve daha birçok ülke halkının katledilmesinde hangi inandırıcı delillere dayanarak ABD'nin yanında yer aldı? Yapılan katliamlar ABD'nin dünyanın ezilen ülkeleri üzerinde daha fazla hegemonya kurması ve bunu pekiştirmesi için yapıldı. **NATO için tek inandırıcı delil ABD'nin çıkarları oldu.** Düünden bugüne bu inandırıcı delilde değişen ne oldu? Burjuva medyanın NATO Genel Sekreterinin yaptığı bu açıklamayı NATO'nun ABD'ye resti olarak lanse etmesi ise dünya halkları nezdinde yapılmaya çalışılan aldatmacanın bir parçası. **Yarın ABD'nin Irak'a yönelik bir müdahalesinde yine başrol oyuncusu NATO olacaktır.** Ve o gün aranacak tek inandırıcı kanıt emperyalistlerin çıkarları için dünya halklarının kanının akıtılması olacaktır.

Bu gerçeklik Münih'de yapılan toplantıda kendini çok açık biçimde göstermiştir. Münih'de yapılan NATO Toplantısında NATO'nun emperyalistlerin çıkarlarını korumak ve yaygınlaştırmaktan başka hiçbir görevinin olmadığı ve bunun için de dünya halklarının kanını akıtmaktan çekinmediğidir. Toplantıda yaşanan gelişmeler emperyalizm ve onun NATO gibi askeri gücünün dünyada barışı sağlayamayacağı, aksine böylesi bir barışın karşısındaki temel güçlerden biri olduğunu göstermekten başka bir anlam ifade etmiyor.

New York ve Porto Allegre'de düzenlenen iki ayrı zirvenin gündemi meşgul ettiği süreçte Münih'te toplanan "38. Nato Konferansı" yoğun gösterilere ve çatışmalara da sahne oldu. Alman polisini tüm gösterileri yasaklamasına karşılık 2 Şubat günü NATO, WEF ve emperyalist saldırganlığı protesto etmek amacıyla Münih sokaklarına çıkan binlerce kişi polisin azgın terörüyle karşılaştı. Münih'i savaş alanına çeviren göstericilerden 1000'e yakınının gözaltına alınması dahi çatışmaların akşam saatlerine kadar sürmesini engellemedi. Aynı gün yine Almanya'nın Bielefeld kentinde 10 bin ve İsviçre'nin Zürih kentinde 2000 kişi NATO ve Dünya Ekonomik Forumu'nu protesto etmek amacıyla eylem düzenlediler.

NATO, Rusya topraklarında

Emperyalizmin yaşadığı ekonomik durgunluğun getirdiği krizle birlikte emperyalist kutuplaşma hergeçen gün daha da keskinleşmektedir. Dünya pazarlarının paylaşımı noktasında yaşanan çatışma ve çelişkiler bu kutuplaşmaların temelini oluştururken, gerek 11 Eylül saldırısı ve sonrasında yaşananlar gerekse de önümüzdeki günlerde yaşanacak olası bazı gelişmeler bu kutuplaşmanın ve çatışmanın daha da kızışacağı sinyallerini güçlü bir biçimde vermektedir.

Dünya pazarlarının paylaşımı noktasında sürekli çatışan iki emperyalist güç ABD ve Rusya arasındaki gerginlik NATO'nun Rusya'nın kuzeyine yerleşmesiyle birlikte yeniden gündeme gelmeye başladı.

Rusya, askeri anlamda ABD'den sonra en güçlü ikinci ülke konumunda. Savaş araçları ve teknikleri üretme konusunda dünyanın ilk üç gücü arasındadır. Eski Sovyet Cumhuriyetleri üzerinde önemli bir etkisi olan Rusya, bu hakimiyetini özellikle askeri alanda sağlamaktadır. ABD'nin sahip olduğu güçle hem dünyaya meydan okuması hem de önemli pazar bölgelerine askeri yığınak yapması Rusya'yı rahatsız eden temel nedenlerden biri. Özellikle de Rusya'nın karşı çıkmasına rağmen ABD'nin denetiminde NATO'nun siyasi ve askeri olarak

müdahale sınırlarını doğuya doğru genişletmesi Rusya-ABD ilişkilerinin daha fazla gerginleşmesine neden olmuştur. Bu durumdan rahatsızlık duyan sadece Rusya değildir. Bu durum Çin'in çıkarlarını da tehdit etmektedir. Bu gelişmeler Çin-Rusya ilişkilerinin daha da yakınlaşmasını beraberinde getirmiştir. ABD'nin Orta Asya ülkelerindeki enerji havzalarını ele geçirme hırsını Rusya ve Çin de taşıyor. Rusya ve Çin özellikle de kendi güvenlikleri için bu bölgeye önem veriyorlar.

Geçtiğimiz günlerde NATO'nun Rusya'ya yerleşmesi Rusya ve Çin ilişkilerinin daha da yakınlaşmasını beraberinde getirirken Rusya'nın ABD'ye karşı hamleler başlatmasına neden oldu. ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Elizabeth Jones'un "Afgan savaşı bittiğinde Orta-Asya'yı terk etmeyeceğiz. Bölgede uzun vadeli plan ve çıkarlarımız var. Bölge ülkelerine reformların hızlandırılması karşılığında destek verilecek" yönlü açıklaması aslında ABD'nin bölgeye yaptığı askeri yığının kısa vadeli bir durum olmadığını, bunu uzun vadeli olarak düşündüklerini ortaya koymaktadır. Bu durum Rusya ve Çin'in bölgede oluşturmaya çalıştıkları hakimiyetin daha fazla zedelenmesini de beraberinde getirmektedir.

Rusya; bu duruma karşı ittifak yap-

bileceği ülkelerle birleşebilmek için diplomasi trafiğini yoğunlaştırdı. Rusya "üçlü eksen" formülüyle Hindistan ve Pekin'le birleşme çabalarını yeniden gündeme getiriyor. Münih'de yapılan NATO toplantısının hemen ardından Hindistan'a giden Rus Dışişleri Bakanı yaptığı görüşmelerde özellikle Pakistan ve Hindistan arasındaki gerilimi kaldırma çabasına girmiştir. Rusya'nın önümüzdeki süreç için düşündüğü "üçlü eksen" projesi için bu gerginliği ortadan kaldırması önemli.

"Üçlü eksen" formülü daha önce de gündeme gelmiş bir öneridir. Rusya eski başbakanı Yevgeni Primakov tarafından üç yıl önce ortaya atılmıştı. Ancak Pakistan ile Hindistan arasında patlak veren nükleer gerginlikten kaynaklı ertelenmek durumunda kaldı. Ancak bugün yaşanan gelişmeler bu iki ülke arasındaki gerginliğin erkenden çözümlenmesini gerektirmektedir.

Zira; Afganistan işgali ile Pakistan'ı kendi çıkarları doğrultusunda yönlendiren ABD emperyalizminin başarısı sonucunda bölgedeki etkisi azaltılan Pakistan'ın yerine Hindistan'ı ön plana çıkararak özellikle Rusya ve Çin'in başını çektiği "Şanghay İşbirliği Örgütü"nü hakimiyetini daraltmaya çalışan ABD; İsrail-Hindistan yakınlaşmasını ve süreç içeri-

sinde Türkiye'nin de içine alınabileceği bir eksen oluşturmayı ve bu çerçevede Rusya ve Çin'in Orta-Asya'daki hareket alanlarını daha da kısıtlamayı hedeflemektedir. Rusya'nın bu önemli ABD hamlesini önleme noktasındaki çabalarının nasıl bir sonuç vereceğini zaman gösterecek. Ancak görünen odur ki Rusya tehlikeyi önceden sezinlemiştir ve bu doğrultuda adımlarını daha hızlı atmaktadır.

Rusya'nın yaptığı görüşmeler sonucu ortaya çıkan önemli ayrıntılardan bir tanesi de önümüzdeki günlerde Hindistan ile Rusya arasında önemli bir askeri işbirliği protokolünün imzalanacağı. İmzalanacak protokolle Rusya Hindistan'a "Amiral Gorşkov" uçak gemisi ve TU-22 tipi keşif uçakları satacak. Ayrıca gelişmiş nakliye uçaklarının ortak yapılması da gündeme gelecek. Yapılan görüşmelerde Rusya Dışişleri Bakanı Hindistan'ı Şanghay İşbirliği Örgütü'nün Haziran ayında yapacağı toplantıya gözlemci olarak çağırıyor. Rusya böylece ABD'ye karşı daha geniş ve daha güçlü bir set oluşturmayı hedefliyor.

Emperyalist ülkeler arası gelişen bu çatışma gittikçe kızışacak. Çünkü hepsinin tek hedefi dünya pazarlarına hakim olmaktır. Bu durumdan zarar görecektir ise yine dünyanın yoksul halkları olacaktır.

ABD "eski" sömürgesinde operasyonda

Dışişleri Bakanı Colin Powell'ın Güney Asya ülkelerini turlamasının ardından Filipinler'e asker gönderen ABD 31 Ocak 2002'de ülkede operasyonlara başladı. Çıkarlarına engel olan her kişi, grup ve hatta ülkeyi "terörist" olarak listesine alan ABD Filipin-

ler'de de İslami grup Ebu Seyyaf ve Filipinler Komünist Partisi'ne bağlı Yeni Halk Ordusu'nu (YHO) da bu listeye alarak operasyonlar için yaklaşık bir aydır asker ve askeri malzeme yığdığına sürdürüyordu. Ancak baştan beri ülkedeki operasyonlara katılmayacağı, askerlerinin sadece eğitim amaçlı, ülkede bulunduğunu açıklayan ABD'nin asker göndermesi ve operasyonlara başlaması halk tarafından hemen her gün yapılan gösterilerle protesto ediliyor. Ancak gösterileri de 'terörist' ilan eden ABD, Körfez bölgesinde bulunan donanmasının da bir kısmını Filipinler'e göndermeyi ve Güneydoğu Asya'dan Pasifik'teki kendi kıyılarına kadar sıkı bir denetim uygulamayı planlıyor.

Daha önce İspanyol sömürgeci yıllarca sömürgecilğe karşı savaşan ancak İspanya-ABD savaşı sonrası bu kez de ABD'nin sömürgesi durumuna gelen ve bu sömürgecilikten ise yalnızca kağıt üzerinde kurtulabilen Filipinler ABD'nin "terörle savaş" kap-

samında askeri eğitim pazarlamasına da ilk izin veren hükümetlerden oldu.

ABD "eski" sömürgesinde başlattığı operasyonu 6 ay sürdürmeyi planlıyor. Saldırıların Radikal İslami Ebu Seyyaf'a yönelik olduğu işlenirken ülkenin yalnızca % 5'inin müslümanlardan oluşması ve Ebu Seyyaf'ın birkaç yüz kişilik gerilla grubunun olmasına karşın YHO'nun 12 bin kişilik olduğu tahmin edilen gerillaya sahip olması aslında operasyonların Maoist gerillalara karşı yürütüleceğini açık olarak gösteriyor.

Ve operasyonlar sürerken özellikle başkent Manila'da muhaliflerin sesi de yükselerek devam ediyor. ABD'nin ülkede bulunması ve evindeymiş gibi rahat operasyonlar düzenlemesi halkın haklı nefretini büyütüyor. Özellikle Birleşik Devletler Büyükelçiliği önu hemen her gün Amerikan bayrağının yakılması, elçiliği işgal etme girişimleri vb. gösterilere sahne oluyor.

"Arjantin yine IMF'ye teslim"

IMF ve DB politikaları nedeniyle tarihteki en büyük ekonomik ve siyasi krizini yaşayan Arjantin'de halkın devlete olan güveni her geçen gün daha da yok oluyor. Ülkede uygulanan ekonomik programlar nedeniyle açlığa ve yoksulluğa itilen Arjantin halkının hükümetin 1 milyon 400 bin emekli memurun maaşına el koymasıyla 19 Aralık 2001'de patlayan öfkesi sokaklara taşmış ve hükümet istifa etmek zorunda kalmıştı. Bu tarihten sonra kurulan dört hükümet de yıkılırken Eduardo Duhalde'nin kurduğu hükümet de gidici gibi gözüktüyor. Hükümetin banka hesaplarından aylık en fazla 800 dolar para çekilmesi yönünde aldığı kararlar halkın öfkesine neden oldu ve Anayasa Mahkemesi kararları iptal etti. Ancak Devlet Başkanı Eduardo Duhalde Anayasa Mahkemesinin aldığı kararı askıya aldı. Duhalde'nin bu hamlesinden sonra Arjantin'in bütün kentlerinde halk yine sokaklara döküldü. Arjantin halkının simgesi haline gelen tencere ve tavalarla alanları dolduran halk "Bütün politikacılara ölüm", "Kendi paramızı istiyoruz" şeklinde slogan attılar.

Öte yandan Arjantin hükümeti ekonomide yüzde 5 daralma öngören bütçeyi hazırlamaya başladı. Yüzbinlerce işsiz Arjantinli için daha kötü günlerin geldiğini gösteren yeni bütçe krizin faturasını da halka çıkaracak. Halkın isteklerini ve durumunu hiç önemsemeyen hükümet IMF'nin emirlerini yerine getirmeye devam ediyor. IMF'den destek almanın ve durgunluktan kurtulmanın tek yolu olarak harcamalarda çok sıkı önlemler alınmasını içeren bu bütçenin yaşam bulması gerektiğini savunan hükümet üyeleri IMF'nin ikna olması halinde Aralık ayında askıya alınan 22 milyarlık krediyi dilimlere halinde vereceğini söylüyorlar. Ülkeyi batıran ve binlerce Arjantinliyi işsiz bırakan IMF politikaları değilmiş gibi IMF'nin dediklerini yapmaya devam eden hükümete halkın güvenecek hiçbir şeyi kalmadı. Toplu gösterilerin hazırlanan bütçeyle daha da arttığı Arjantin'de başkent Buenos Aires başta olmak üzere birçok ilde halk tencere ve tavalarla şehirleri inleterek yürüyor.

İşçi-köylüden

Türkiye emir erliğine devam ediyor!

Son zamanlarda dünyada Keynesyen politikaların uygulanması gerektiğine dair açıklamalar, belirlemeler yapılıyor. Serbest piyasaya yönelik devlet tarafından müdahalesinin gerekliliği tartışılmaya ve hatta önemli bir kesim tarafından savunulmaya başlandı. Örneğin aralarında Türkiye'de olmak üzere başta yarı sömürge yarı feodal ülkelere yönelik hararetle savunulan ve IMF, Dünya Bankası gibi kuruluşlar aracılığıyla da uygulanan "ekonomiyi güçlendirme" modelleri (özelleştirme, işsizlik, yoksullaşma, açlık vb.)nin "iyiliği" ve "krizden çıkış yolu" olarak gösterilirken; ABD emperyalizmi kendi ekonomisi durgunluk yaşayınca devlet müdahalesini devreye sokmaktan çekinilmiyor.

Emperyalist haydut ABD, 11 Eylül'den sonra havayolu şirketlerine devlet yardımı sağladı. ABD ekonomisindeki resesyona (durgunluğun) aşılması için "ekonomiyi canlandırma paketi" hazırlandı. Yeni bütçe önerisinde ise savunma sanayiini (biz kuşkusuz ki saldırı sanayii olarak anlıyoruz) 48 milyar dolar artırmak istiyor vb. vb.. Kısacası tüm bu adımlar ileriye sürdükleri neo-liberal politikalara ters uygulamalar.

Tüm bu gelişmeler yaşanırken, Türk hakim sınıflarının ısrarlı bir bi-

çimde IMF politikalarını savunmalarına, IMF'ye verilen 18 Ocak 2002 tarihli niyet mektubuna bakınca insanın "bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu" diyese geliyor. Öyle ya "Küçük Amerika" yapmaya çalıştıkları Türkiye'de tam tersi bir ekonomik politika uygulanıyor! Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının böyle bir politika izlemesi kuşkusuz ki nedensiz değil. Bunun birinci nedeni Türk hakim sınıflarının her şeyleriyle bağlı oldukları emperyalizmin yaşamış olduğu kriz ve bu krizden çıkış yolu olarak faturanın yarı sömürge, yarı feodal ülkelere kesilmesi. Bu yüzden IMF tüm olumsuzluklarına, halktaki tepkilere rağmen bu politikaları dayatmaya devam ediyor. Bundan vazgeçemiyor. Çünkü emperyalist ekonominin korkunç bir sömürüye denk gelen bu politikalara ihtiyacı var.

İkinci neden ise Türkiye'nin ödemek zorunda olduğu dış borç yükünün ağırlığı altında emperyalist politikaların dışında hiçbir adım atamamasıdır. Bu tam bağlanmışlık devlet bünyesinde alışagelmış uygulamaları dahi engellemektedir. "IMF'ye söz verilen yasaları geçirmek için uğraşan hükümet Köşk vetoları ve Anayasa Mahkemesi'nin kararıyla bunaldı" (basından) Türkiye ekonomisi borç ödeme mekanizmasına dönüştürülmüş

bir ekonomidir. Borç ödeyemez hale gelmesi onun cezalandırılması ve belki de yıkılması için yeterli olacaktır. Bu yüzden kesinlikle IMF politikalarından vazgeçilemiyor. Örneğin son verilen 9.3 milyar dolar IMF kredisinin 6 milyarının borç geri ödemesine kullanılacağını artık sağır sultan bile duydu. Geriye kalan 3 milyar doların ise, hakim sınıflara bir Irak saldırısı için "kemik payı" olduğu açıktan açığa konuşulur oldu.

Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları, her ne kadar Ecevit'in ağzından "savaş istemiyoruz" açıklamaları yaptırsa da, W. Bush'un ilan etmiş olduğu "Şer ek-seni" etrafında, gerek 11 Eylül'ün estirdiği saldırganlık rüzgarı, gerekse de IMF'nin basıncıyla ve gerekse de yıllardan beridir dillendirdikleri "Musul-Kerkük petroleri" masalıyla, kendilerine biçilen rolü yerine getirmekte tereddüt etmeyecektir. Çünkü bütün "küreselleşme" naralarına rağmen Türkiye kendi içine gömülü durumdadır. Bunun nedeni son dönem içine girdiği ekonomik ve politik krizdir. İplerin tamamen IMF'nin eline verildiği bu kriz döneminin Türkiye halkına çok derin bir yoksulluk getirdiği çıplak bir şekilde ortadadır. Yoksulluk derinleşmektedir. İşsizlik artmaktadır. Üretim hızla gerilemektedir. Son açıklanan rakamlara göre Türkiye ekonomisi %8'lik bir küçülme yaşamaktadır. Türkiye'deki kriz dünya ekonomisindeki resesyona eş zamanlı gelişme gösterdi. Bu eş zamanlılık krizi daha da ağırlaştırıcı bir etki yarat-

maktadır.

Krizi aşmanın yolunun ise IMF reçetelerinin birebir uygulanmasından geçtiği, üstelik tam da bu dönemde sıklıkla dillendirdikleri "krizi aştık", "düze çıktık", "öldürmeyen kriz güçlendirir" vb. söylemleriyle birlikte, daha gür dillendirdikleri sözler ise hiç yabancı değil: Kamu harcamaları kısıllanacak, elde edilen tüm kaynak sermayeye transfer edilecek, sendikal hareket yok edilecek ya da devlete bağlanacak, ekonomide kamu denetimi kaldırılacak, sermayenin önünde hiçbir engel bırakılmayacak vs...

Sürekli dış kaynak gereksinimi nedeniyle dışarıya değer transferi yapmak üzere şekillenmiş bir ekonominin bunu uygulaması mümkün değildir. IMF özgülünde uluslararası sermaye ile çatışma ortamına girebilecek bir ekonomi yönetimi yok ise yeni bir durum da yok demektir. Çatışma ortamına girildiği anda da uluslararası sermayenin taktiği biliniyor, ülke parasına spekülasyon saldırılarıyla merkez bankasının rezervlerini boşaltmak, sermaye kaçışını teşvik etmek, daralmayı hızlandırarak siyasal baskıyı artırmak ve sonuçta diz çöktürmek...

Daha başından diz çökmüş bir Türkiye, emperyalistler için her şeyi yapar. Söz konusu Irak'a saldırma olsa bile...

Bundan hiç şüpheleniz olmasın....

Sessizliğe boğulmak istenen şanlı Ölüm Orucu direnişi Paris'te yankılanmaya devam ediyor!

19 Aralık 2000 katliamından sonra, DETUDAK tarafından yürütülen Ölüm Orucunu destek eylemleri, Paris'te her hafta sonu düzenli olarak devam ediyor. 2 Şubat 2002 tarihinde, devletin katli-

amcı tutumu DETUDAK bileşenleri, **İşçi-köylü**, Atılım, **Devrimci Demokrasi** ve Alinteri tarafından, ünlü Les Halles Meydanı'nda düzenlenen miting protestosu edildi.

Dünyanın her tarafından insanların uğrak yeri olan böyle bir kültür merkezinde gerçekleştirilen miting büyük bir ilgiyle izlendi. En önde her zaman olduğu gibi imza kampanyası için açılan stand vardı. İmza atanların, "bu konuda size nasıl yardımcı olabiliriz" demeleri, Ölüm Orucu direnişinin Avrupa halkları tarafından desteklendiğinin açık göstergesiydi. Alanda sergilenen ve hapseden katliamlarını görüntüleyen panolar her zaman olduğu gibi büyük ilgi odağı oldu. İmza kampanyasının devam ettiği masanın arkasında DETUDAK pankartı ve Ölüm Orucu şehitlerinin dövizleri eylem boyunca tutuldu. Kitleye, DETUDAK tarafından hazırlanan bildiri okundu.

Eyleme katılan kitle düzenli aralıklarla, "Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük", "İzolasyona hayır", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz".... vb. sloganlarla öfkelerini gösterdiler. Aynı bildiri kitleye eylem boyunca da dağıtıldı. Ey-

lem genelde dünyada, özelde Türkiye'de devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenlerin anısına bir dakikalık saygı duruşu ile başarılı bir şekilde son buldu.

Yine 9 Şubat 2002'de Fransa'da yaşayan "kağıtsız göçmenler" için bir yürüyüş düzenlendi. Başta Fransa'nın büyük sendikalarından CGT, Fransa Komünist Partisi, MRAP ve çeşitli kitle örgütlerinin katıldığı yürüyüşe, DETUDAK da büyük bir destek sundu. Yürüyüş saat 14:00'de Paris'in Montparnasse alanında yapıldı.

Yaklaşık 2500 kişinin katıldığı yürüyüşe çeşitli basın ve televizyon kanallarının ilgisi büyüktü. DETUDAK, her zaman olduğu gibi Ölüm Orucularına ilişkin pankartının arkasında, şehitlerin dövizlerini taşıdı. Yer yer atılan sloganlarla kitlenin ve medyanın ilgi odağı oldu. Şiddetli yağın yağmura rağmen şanlı Ölüm Orucu direnişinin sesi Paris'li emekçilere ulaştı.

kısa haberler...kısa haberler...kısa haberler...kısa haberler...kısa haberler...kısa

Devletin Tokat'taki terörü bitmiyor; Tokat halkı hep zanlı

Turhal: Kendine muhalif kurum ve kişilere yönelik saldırılarını sürdüren devlet gözaltılara devam ediyor. Geçen sayımızda yer alan "Tokat'ta Yine Baskı ve Gözaltı" başlıklı haberde adı geçen ve sivil giyimli askerler tarafından gözaltına alınarak tehditlere maruz kalan İsmet Arslan 5 Şubat 2002 günü tekrar gözaltına alınarak Tokat'ta bulunan Jandarma İl Komutanlığı'na götürüldü. Yaklaşık 3 saat boyunca komutanlıkta tutulan ve Tokat Jandarma Alay Komutanı'nın karşısına çıkarılan Arslan'a kendisiyle ilgisi bulunmayan sorular sorularak hakaret edilmiştir.

Malatya'da Köylü Sendikası açıldı

Malatya: Merkezi Trakya'da olan Tür Köy-Sen'in (Türkiye Üretici Köylü Sendikası) Malatya Şubesi açıldı. 9 Şubat Cumartesi günü Ortaklar İşhanı'nda bulunan sendika binasında 13:30'da açılış yapıldı. Siyasi parti ve DKÖ'lerin de destek verdiği açılışta yapılan basın açıklamasında üretici köylülerin her geçen gün daha zor koşullara sokulduğu, IMF ve Dünya Bankası gibi kuruluşlarca ülke tarımının bitirilmesi noktasına getirildiği belirtilerek; "Bu uygulamaları dayatan IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü ve uygulayan hükümetler biz üretici köylülerin örgütsüz oluşundan cesaret aldılar. Örgütlü ve güçlü olursak, birleşir bir yumruk haline gelirsek kazanırız" denildi. Açıklamaya katılanlara süt dağıtılırken üreticilerin haklarını alabilmesi için örgütlenmesinin gerekli olduğu çağrısı yapıldı.

Ovacıklılar, derneğiyle dayanışıyor

Kısa bir süre önce Ovacıklılar Kültür ve Dayanışma Derneği'nde oluşturulan kadın komisyonu çalışmalarına başladı. Komisyon 10 Şubat 2002 tarihinde dernek bünyesinde yapılan bir etkinlikle oluşumunu tanıttı. Yönetimle birlikte organize ettikleri etkinlikte ilk konuşmayı dernek başkanı **Yusuf Yerlikaya** yaptı. Yerlikaya, konuşmasında yöre halkının dayanışmacı geleneğine sahip çıkılması için, yapılan etkinliklere katılarak destek vermeye çağırdı. Yerlikaya dayanışmanın sağlanması ve çalışmaların verimliliği açısından katılarak katkı sunmak ve kontrol etmenin gerekli olduğunu savundu.

Etkinlikte kadın komisyonu adına yapılan konuşmada da kadının tarihsel süreçteki yeri anlatılarak, yöre kadını başta olmak üzere kadın sorununa eğilme ve bu anlamda çalışmalar hedefledikleri belirtildi. Komisyon yaptığı ilk etkinlikte; baskı, şiddet ve toplumdaki konumunun yanında, başkaldıran kadını anlatan bir dia gösterisi sundu. Şiirlerle eşlik edilen dia gösterisi ilgiyle izlendi. Gösterimin ardından Grup Cemre bir müzik dinletisi verdi. Grubun söylediği Zazaca ve Türkçe türkülerle artan coşku, etkinliğin bitiminde verilen yöresel yemeklerde Dersim'e olan özlem pekiştirildi. İlginin büyük olduğu etkinlik iki saat sürdü.

Divriği Kültür Derneği'nde Arjantin ve Türkiye değerlendirildi

Divriği Kültür Derneği Gençlik Kolu 10 Şubat 2002'de dernek binalarında "Arjantin örneği ve Türkiye'nin toplumsal, ekonomik durumu" konulu bir panel düzenledi.

Panele konuşmacı olarak Marmara Üniversitesi Öğretim Üyesi Doç. Dr. **Fuat Ercan** ve Uluslararası İlişkiler Uzmanı, ekonomist **Gaye Yılmaz** katıldı.

Türkiye ve Arjantin'in ekonomik sorununun sosyo-kültürel koşullara bağlı olduğunu söyleyen Fuat Ercan emperyalizmin sadece dışardan değil içerden de doğabileceğine dikkat çekti. Arjantin ve Türkiye arasındaki

farkların gözardı edilmemesi gerektiğini belirten Ercan "IMF ve DB önemli aktörlerdir. Ama başrol oyuncusu değildirler. Asıl oyuncu kapitalizm sisteminin kendisidir ve kapitalizm sadece ülkede belli bir kesimin yararını güder ve o kesim tarafından yönlendirilir. Bu yüzden asıl kapitalistler ülke içindeki kapitali yönlendirenlerdir" dedi.

Gaye Yılmaz ise IMF ve ABD'nin kapitalizmin kaleleri olduğunu belirterek "Onlar olmadan da sistem gerçekleşir. Amaç sadece bu kalelerin yok edilmesi değil, sistemin kendisinin yok edilmesidir" şeklinde konuştu.

Çevrecilerden 'bozuk orman' tanımına tepki

Balıkesir: Balıkesir Edremit ilçesinde çevreciler, "bozuk ormanlık alanların" zeytinliğe dönüştürülmesini öngören protokole tepki göstererek, protokolün iptali için yasal yollara başvuracaklarını söylediler.

GÜMÇED (Güney Marmara Doğal ve Kültürel Çevreyi Koruma Derneği) Edremit Körfez Şubesi Başkanı **Mehmet Akif Öznal** Orman Bakanlığı ile Ege Zeytin ve Zeytinyağı İhracatçıları Birliği ve Tariş tarafından imzalanan "Türkiye Zeytinciliğinin Geliştirilmesi ve Zeytin Varlığının Artırılması Protokolü"ne tepki göstererek "ekonomi, ekolojiyi yok sayarak geliştirilmemelidir. Orman eko sistemini yok sayan bu talanı önlemek için bütün çevrecileri mücadeleye çağırıyorum" dedi. Öznal, Bozuk Orman ifadesinin orman eko sisteminde odun hammaddesine yönelik bakış açısı olduğunu belirtti. Yapılan protokolle kavram kargaşası oluşturularak Orman-Zeytin kavgası yaratılmak istendiğini söyleyen Öznal "Edremit Körfezi'nde 281 hektar bozuk diye tanımlanan alan ve 2 bin 228 hektar hazine arazisini zeytinliğe dönüştürmek ve varolan yaklaşık 8 milyon ağaca 250 bin zeytin ağacı daha eklemek hiçbir yarar sağlamaz. Ayrıca bu alanların tamamı kamu malıdır. Yani hepimizin malı olan bu alanları bize sormadan birilerine verme hakkını protokole taraf olanlara kim veriyor? Artık kaderimizin bize sormadan kapalı kapılar ardında belirlenmesini kınıyor ve reddediyoruz" dedi. Öte yandan Öznal "orman eko sisteminin önemini böylesine görmezden gelen, hatta yok sayan ve ormanlarla ilgili yasal düzenlemeleri yasadışı bir tutumla dışlayan aymazlık karşısında bu talanı önlemek için yasal yollara başvuracağız" diyerek çevrecileri mücadeleye çağırdı.

Bafra'lı üreticiler tütün yaktı

Samsun: Devletin tarıma yönelik politikaları yine köylünün canını yakmaya devam ediyor.

"Tarımın tasfiyesi" çabaları ile sıkboğaz edilmek istenen örgütsüz köylülerin bireysel eylemlerine her geçen gün bir yenis ekleniyor. Bunlardan sonuncusu Samsun'un Bafra ilçesinde yapıldı. Bir grup tütün üreticisi köylü, 3 milyon 50 bin liralık tütün baş fiyatını protesto etmek amacıyla, temsili olarak tütün yaktılar. **Bafra Örencik** köyü köylüleri, açıklanan fiyatların beklenenden daha az olduğunu, girdilerdeki artışların fiyatlar belirlenirken

dikkate alınmadığını belirttiler. Birkaç balya tütünü yakan köylüler, kararın düzeltilmesini, aksi takdirde başka eylemler yapacaklarını açıkladılar.

ŞEHİT YOLDAŞLARIMIZIN GÖZLERİNDEKİ IŞIĞIN PEŞİNDEN GİDİYORUZ!

“ O mükemmel bir kafa
mükemmel bir yürek,
Yumruklarıyla erkek
gözleriyle çocuğu.
Hudutsuz ve Allahsız
bir baştı o.
Yoldaştı o.”
Nazım Hikmet

TÜRK, KÜRT VE ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN EMEKÇİ HALKIMIZA,

“Nereden ve nasıl gelirse
gelsin, hoş geldi, sefa geldi.” di-
yerek ölümü kucaklama soğuk-
kanlılığını gösteren yüzlerce
yoldaşımız; yükseldikleri şehit-
lik mertebesinde bize yol gös-

insanlık aleminin gerçek bir par-
çası haline geldi. Büyük bir da-
va için çarpıyordu yürekleri.

Sınıf mücadelesinin bütün
evrelerinde; ezilenlerin safında
dövüşenler, bu uğurda yaşamını
noktalayanlar, muazzam bir bir-
ikimin yaratıcısı oldular. İnsan-
lık tarihinin ileriye doğru evril-
mesine katkı sundular. Bilinci-
mizi ve mücadelemizi onlara
borçluyuz. Hayatta kalanlar, bu
borçlarını sınıfsız topluma giden
yolu kısaltmaya çalışarak öde-
yecekler. Bulduğumuz toprak-
larda, komünizm bayrağını
ilk olarak eline alan Mustafa
Suphi yoldaşın, faşist Kemalist
diktatörlük tarafından katledil-
mesiyle devrim mücadelesinde

onlar için de yaşıyor, savaş onlar
adına da yürütülüyor. Savaşı
sürdürenler bakımından, ölenle
yaşayan arasında, yalnızca fiziki
açıdan fark bulunuyor.

Şehitlerimizin özelemlerini,
umutlarını ve sevdalarını yük-
lendik, cesaretlerini, özverilerini
ve dirençlerini kuşandık. Onlar
kavgamızda ölümsüzleşti, biz
onların kattıkları canla daha cü-
retli gidiyoruz ölümün üstüne.
Ölüme yabancılığımızı onlarla
yendik, ölüm korkusunu onlarla
yok ettik, yaşamı büyütme, ço-
ğaltma ve yaşanması bir dünya
kurmak uğruna girdiğimiz yolun
geri dönüşünü onların sayesinde
kapattık. Gemilerimizi yakarak
ayrıldılar aramızdan. Onların

ların yoldaşımız, daha gururla
bakıyoruz dünyaya, daha da ka-
rarlı giriyoruz kavgaya, daha bi-
linçli sürdürüyoruz savaşı ve da-
ha da kinle bakıyoruz düşmana.

30. mücadele yılımızın için-
deyiz. Partimiz, dünya halkları-
nın büyük muharebe pratikleri-
ne, halkımızın savaş ve mücade-
le pratiğini katarak yoğruluyor.
Partimiz, komünist geleneğin
zengin deneylerine kendi deney-
lerini ekleyerek çelikleşiyor. Üç
kuşağı içine alan süreç, sınıfsız
toplum ateşinin tükenmez bir
enerjiye dönüştüğünü ispatladı.
Marksizm-Leninizm-Maoizm
bilimiyle donanmış güzergahı-
mızda, yaşamın sürekli tabi tut-
tuğu testle doğrularak oluşturu-

larla, düşmanı dize getiren
dirençlerle örülü mücadele tari-
hi, şehit yoldaşlarımızın
omuzunda yükseliyor. Önümüz-
deki süreci de, devrim ve sos-
yalizme giden yolu da, yine bu
uğurda toprağa düşenler ve
düşecekler omuzlayacak. Biliyo-
ruz ki “erken ölüm”lere son
vermek, erken ölümlerden
geçiyor.

Son 30 yıllık tarihinde bu
ülkenin en onurlu evlatlarıydı
onlar. Girdikleri bu amansız
kavgada, mertçe dövuştü, yiğit-
çe direndi onlar. Onlar, devrime
ve sosyalizme kararlı bir şekilde
yürümenin adıdır. Şimdi,
komünist olmanın, komünist
gibi savaşmanın, komünist gibi

termeye, güç vermeye, önderlik
etmeye devam ediyorlar. Hızla
çoğalıyor şehitlerimiz, eksildik-
çe çoğalıyoruz biz. Biz; çoğu-
muzun yitirdiğimiz yoldaşları-
mızın yanında çok geçmeden
yerini alacağı, ancak yiterken
çoğalacağı bir kervanı büyüte-
ceğimiz yolda, arkamıza bakma-
dan yürüyoruz. Sınıf mücade-
lesine arkasını dönmeyenler, arka-
larına bakmadan yürümek zo-
rundadırlar. Yas tutmuyor, yası-
mızı tutmayacak bir ateşin ordu-
sunu inşa ediyoruz. Yangınlarla
yüzleşen gözlerimiz yaşarmıyor,
acıımızı içimize akıtarak kor bir
ateşe, yıkılmaz bir iradeye, sar-
sılmaz bir bilinçle dönüştürüyo-
ruz.

Bunu şehit yoldaşlarımız-
dan öğrendik. Onlar, bütün can-
lılar gibi, yaşamak için gelmiş-
lerdi dünyaya. Onlar, komüniz-
me sevdalandıkları andan itiba-
ren yaşamın onurlu olanını seç-
tiler. O andan itibaren bedenleri
kendilerine ait olmaktan çıkıp,

başlayan kesintiye son vererek,
partimizi inşa eden ve enternas-
yonal proletaryanın Türkiye
cephesini yeniden tahkim eden
İbrahim Kaypakkaya yoldaşın
izinden gidiyoruz. Kurucu-önder
yoldaşımız ve ardılları olan
nice yoldaşımızın kanlarıyla kı-
zıllaştırdığı bayrağımızın altın-
da kenetleniyor ve atıldığımız
can bedeli savaşta kilitlendiği-
miz hedefe doğru ilerliyoruz.

Meral Yakar'dan Mehmet
Şahin'e, çatışmalardan direniş-
lere, işkencelerden gözaltında
kaybedilmelere, infazlardan pu-
sulara, kazalardan hastalıklara
yüzlerce yoldaşımızı uğurladık.
Aynı zaman diliminde sadece
ülkemiz topraklarında binlerce
yiğit insanımız devrim mücade-
lesine canlarını kattılar. Çarpışa-
rak, direnerek, saldırılara, cina-
yet ve katliamlara hedef olarak
sayıları onbinleri bulan parti ve
devrim şehitlerimiz; yaşamı ve
mücadeleyi anlamlandıran bir
güç oluşturuyorlar. Yaşayanlar,

dünyaya son bakışlarını fırlat-
tıklarında, gözbebeklerinde do-
nan karenin içinde biz vardık,
bizim gözbebeklerimizde de hep
onların görüntüsü olacak.

Yoldaşlarımız gözleri arka-
larında kalmadan öldüler. Bu,
onların proletaryanın mutlak za-
ferine olan inançlarından ve biz-
lere olan güvenlerinden ötürüydü.
Biz de gözümüz arkada git-
meyeceğiz. Şehit yoldaşlarımızın
haklı güvenini boşa çıkarma-
dık ve bundan sonra da boşa
çıkarmayacağız.

Her vesileyle adları geliyor
aklımıza, görüntüleri silinmiyor
gözümüzün önünden, savaşçı
karakterleri, azimli, kararlı ve
fedakar kişilikleri işlemiş içimi-
ze, anıları çeki düzen veriyor,
yön veriyor yaşantımıza ve mü-
cadelemize. Her biri, birer par-
çamız olarak şekillendiriyor, ku-
şatıyor ve güçlendiriyor bizi.
Onlarla uyanıyoruz her yeni gü-
ne, onlarla atılıyoruz yaşama ve
mücadeleye. Ve biliyoruz ki on-

duğu güvenle yol alıyoruz.

Yenilgilerle, ihanetlerle, na-
file engellemelerle yolumuza
devam ediyoruz. Bundan böyle
de ihanetler yaşayacağız, engel-
leneceğiz ve yenilgilere uğraya-
cağız. Bunun da bilincindeyiz.
Ama bütün bunlar sınıf mücade-
lesinin doğasında var. Her sefe-
rinde bütün bunların üstesinden
geldik ve daha da güçlenerek
çıkıttık, tuzaklar, bataklıklar ve
karanlıkların içinden. Bedelleri
ağır oldu kuşkusuz. Önderimizi,
önderlerimizi yitirdik. Yoldaş-
larımızı, canlarımızı şehit verdik.
Dağıldık, gücümüzü kaybettik.

Ancak düşmanın sevincini
hep kursağında bıraktık. Gecele-
rin gündüze dönmesini geciktir-
meyerek sabaha sahip çıktık.
Geceleri kısaltmak, geceleri
azaltmak için çalışıyoruz. De-
mokratik halk devrimi mücade-
lesi ve partimizin önderlik rolü
grafliğini daha az zikzaklı bir
çizgiye oturtmayı başaracağız.

Partimizin düşmana vuruş-

ölmenin zamanıdır.

BEYNİMİZDE BİLİNÇ,
BİLEĞİMİZDE GÜÇ,
YÜREĞİMİZDE
CESARETTİR ONLAR !
ŞEHİT YOLDAŞLARIMIZ
KOMÜNİZM
MÜCADELEMİZDE HEP
YAŞAYACAK !
DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖL-
MEZ, DEVİRİM ATEŞİ
SÖNMEZ !
YOLDAŞLARIMIZIN KANI-
NI YERDE BIRAKMADIK,
BIRAKMAYACAĞIZ !
YAŞASIN HALK
DEMOKRASİSİ, BAĞIMSIZ-
LIK VE SOSYALİZM
MÜCADELEMİZ !
YAŞASIN HALK SAVAŞI !
YAŞASIN PARTİMİZ
TKP/ML, ÖNDERLİĞİNDEKİ
TİKKO ve TMLGB !

29.01.2002

TKP/ML MK SB